

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

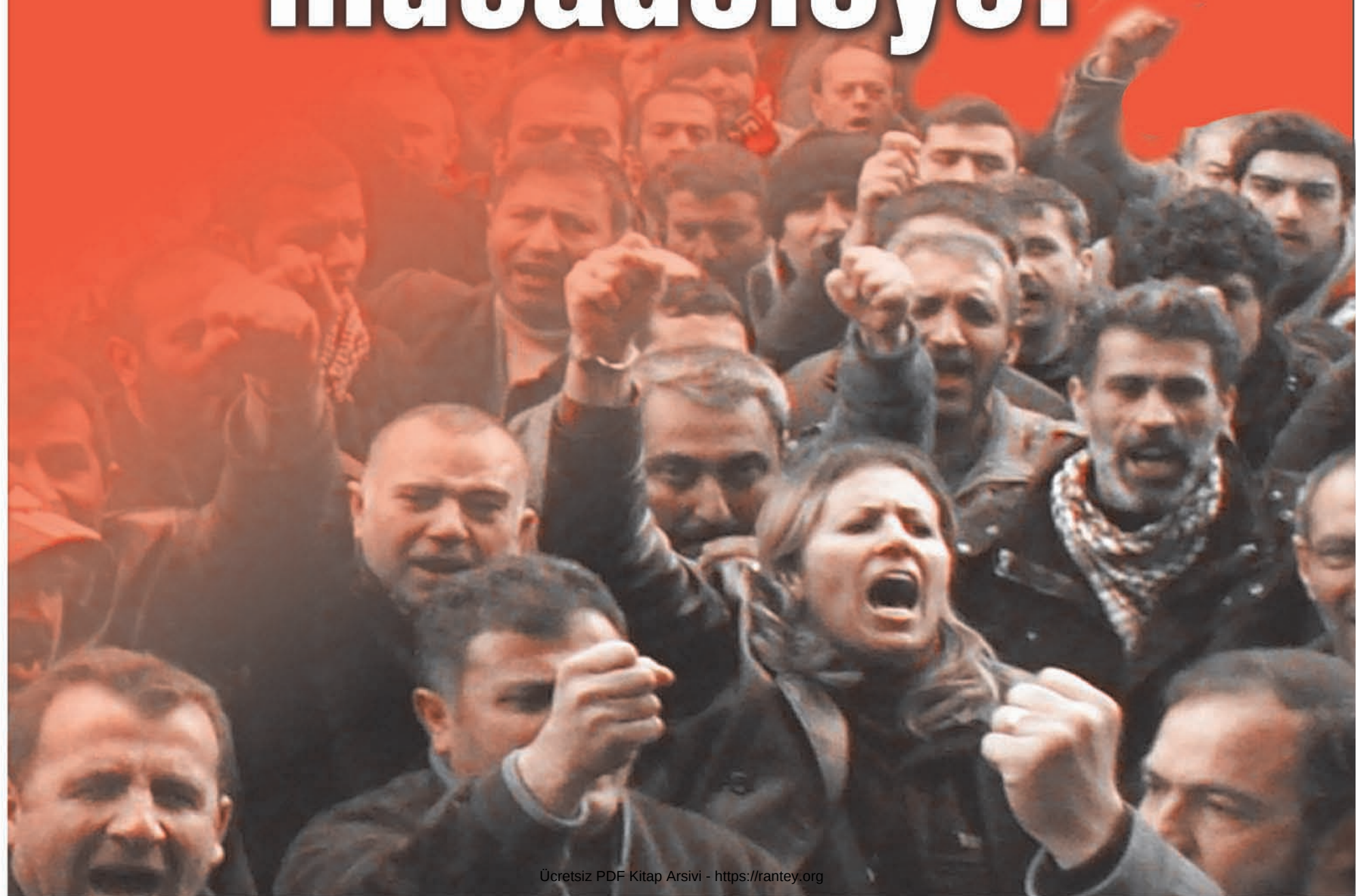
M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/39 • 08 Ekim 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sınıfsal ve ulusal sömürüye
son vermek için...**

**Birleşik, devrimci
mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

Eşitlik ve özgürlük için devrimci sınıf kavgasına!.....	3
Kürt halkının tek seçeneği mücadeleyi büyüttü!	4
MGSB dinci partinin inisiyatifinde yeniden şekillendiriliyor!.....	5
“Açılım”ın diğer yüzü baskı, terör ve tehdit!.....	6
TÜSİAD’dan hükümete: Hizmete devam!!.....	7
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ekim Ayı Toplantısı Sonuçları..	8
Metal işçileri MESS önündeydi... ..	9
ÇEL-MER işçileri: Verilen sözler tutulsun!	10
Anakonda işçileri direniyor!	11
Herkese eşit, nitelikli ve parasız sağlık hizmeti!.....	12
İşçi ve emekçi hareketinden Tayyip’in tersane şovu için polis terörü!!.....	14
“Kazanacağız başka yolu yok!”.....	15
Yeni dönem ve genç komünistlerin görevleri	16-18
Soruşturma-ceza terörüne karşı üniversitelerde direniş var!.....	19
YÖK gençliği teslim almak istiyor! ..	20
Üniversitelerden.....	21
Kamu emekçileri hareketi üzerine... ..	22-23
Zafer bir kez daha Hugo Chavez yönetiminin oldu.. ..	24
Dünyadan... ..	25
Ekvador’da darbe girişimi püskürtüldü... ..	26
Mücadeleci Kadınlar Konferansı yapıldı.	27
Kilisede fetih namazı - Mahmut Alınak.....	28
Kilisede fetih namazı “Bir şey çıkar mı?” - M. Can Yüce.....	29
“Habip ve Ümit’in göz bebeklerindeki dünyayı kuracağız!”.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/39 * 08 Ekim 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,

Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Kürt sorununda referandumdan sonra büyütülen iyimser hava gelinen yerde dağılmış görünmektedir. Artık bu konuda masal okumayı iş edinmiş olanlardan başka kimse “Kürt sorunu çözülüyor”, “herşey güzel olacak” demiyor, diyemiyor. Çünkü bu sorunla ilgili katı gerçekler, referandum rüzgarıyla yaratılan toz duman dağılınca daha açık biçimde kendisini gösteriyor. Böylelikle bir kez daha anlaşılıyor ki, bu düzen ne Kürt sorununu çözmeye muktedirdir, ne de çözüm adına pazarladıkları Kürt emekçi halkını tatmin etmektedir.

Kuşkusuz düzenin bu handikapı devrim mücadelemizin çok temel bir olanağıdır. Kürt emekçi halkının mücadele gücünün akabileceği ülkeyi baştan aşağı kesen bir sınıfsal mücadele kanalı açık olsa kurulu düzenin temellerinden çatırdaması zor olmayacaktır. Ne yazık ki böyle güçlü bir mücadele kanalı yok ve düzen cephesi de bunun rahatını sürüyor.

Ancak yine de düzenin rahatını kaçırarak fazlasıyla neden var. Zira güçlü bir sosyal mücadele dalgasına henüz dönüşmemiş olsa dahi, işçi ve emekçiler cephesinden yaygın sayılabilecek bir hareketlilik söz konusudur. Gazetemizin sayfaları bu hareketliliğin tablosunu yansıtmaya devam ediyor. Bu tabloya bakıldığında özellikle işçi sınıfı cephesinden canlı bir görüntü ortaya çıkıyor. Ancak bu vesileyle bir kez daha belirtelim ki, sınıf cephesinde temel sorun bu hareketlilik içinde öne çıkan güçleri tek merkezde birleştirerek kalıcı mevziler kazanabilmektir. Eğer bu yapılabilirse sınıf hareketi kendisine bir yol açacaktır. Doğal olarak bu, hem Kürt emekçi halkı için hem de diğer ezilen kesimler için bir çıkış yolu olacaktır.

Gazetemizde bu hafta gençlik hareketi öne çıkıyor. Bunun böyle olmasında üniversitelerin açılışı dolayısıyla yapılan eylem ve etkinliklerin özel bir rolü var. Fakat belirtmek gerekir ki bu eylem ve etkinliklerin gücünden çok, devletin sergilediği faşist terör konuyu öne çıkardı. Ancak bundan gençliğin yaptığı eylemleri küçümsemek sonucu çıkarılmamalıdır. Aksine gençlik hareketi, özellikle son yıllarda uygulanan sistematik baskı ve terörle büyük ölçüde ezilmesine karşın dönem başında yaptığı bu eylemlerle teslim olmayacağını

göstermiştir. Zaten devleti üniversitelerdeki ablukayı arttırmaya ve faşist terör genelgeleri yayınlamaya iten de budur. Sermaye düzeni gençliğe bir gelecek sunmaktan aciz olduğu ölçüde baskı ve terörü arttırmaya devam etmektedir. Fakat gençlik hareketi, baskı ve teröre karşı gösterdiği bu direngen tutumuyla yeni dönemi kazanabileceğini şimdiden göstermiştir.

Buraya kadar sıraladığımız tüm olgular kışın yaklaştığı şu günlerde mücadelenin ısınmakta olduğunu göstermektedir. Eğer tüm güç ve enerjimizi bu mücadelenin hizmetine sunarsak rüzgarın yönünü devrimden yana çevirebilmeyi başarır, böylelikle de kışın ortasında mücadeleden yana bir bahar havası estirebiliriz.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Eşitlik ve özgürlük için devrimci sınıf kavgasına!

Kürt sorunu gündemdeki yerini korurken, siyasal atmosfer oldukça kararsız ve gergin bir görüntü sunuyor. Öyle ki, Kürt sorunu çözülüyor havası bir anda tersine dönüyor, atmosfere kapsamlı bir operasyon gerilimi hakim oluyor. Hayallerle dayalı beklentilerin yerini tedirginlik ve imha beklentisi alıyor.

Bunun böyle olmasının nedeni devletin açılım stratejisinde yatıyor. Bu strateji PKK'yi alabildiğine baskı altına alarak en az kırıntıyla tasfiyeye razı etmek hedefine bağlı olarak oluşturulmuştur. Bu strateji doğrultusunda PKK çok yönlü bir kuşatma altına alınmaya çalışılmaktadır. Günlerdir yoğunlaşan diplomasi trafiği ile birlikte yaratılan sınır ötesi operasyon havası bunun içindir. Böylece PKK'ye, “ABD ve AB ile birlikte bölge devletleri de benim yanımda, eğer benim şartlarımı kabul etmezsen tüm gücümle üzerine gelirim” denilmektedir.

Kuşkusuz kapsamlı bir operasyon ihtimali vardır. Çünkü sermaye devletin Kürt sorununda stratejisi hala daha “ez ve çözdür”. Bu nedenle devlet Kürt hareketini ezmek için bulduğu her olanağı sonuna kadar kullanmak isteyecektir. Eğer yürütülen yoğun diplomasi trafiği böyle bir olanağı ortaya çıkarırsa, bugün sadece bir olasılık gibi görünen kapsamlı imha saldırısı gerçekleşebilecektir.

Bugünlerde burjuva medyada da sıklıkla işaret edildiği üzere, geçmişte nice “çözümüne az kaldı” denilen süreçleri kirli savaşın tırmanması izlemiştir. Dolayısıyla bugün de bu olasılığı akıldan çıkarmamak gerekiyor. Elbette bu türden bir zorbalık da “çözüm”ü dışlamamaktadır. Ezdikten sonra devletin istediği koşullarda bir “çözüm” zemini yaratılmış olacaktır.

Yıldönümü bugünlerde denk gelen Öcalan'ın Suriye'den çıkışı hatırlanırsa, bu sürecin başlangıcında da, devletin uyguladığı abluka yine Kürt hareketi cephesinden güçlü bir “siyasal çözüm” beklentisiyle bir aradadır. Bu ablukeye boşa olmadığı sonrasında yaşananlarla doğrulanmıştır. Elbette bunlar da “önce ez sonra çöz” stratejisi çerçevesinde gerçekleştirilmiştir. Öcalan'ın yakalanmasıyla sonuçlanan operasyonun sorumluluğunu taşıyan ABD emperyalizmi de bu “kıyağını” bu politikanın uygulanması şartına bağlamıştır. Öcalan yakalandıktan, savunmasında çizgi değişimini nihayete erdirdikten ve silahlı güçlerin tasfiyesi yönünde adımlar atmaya hazır olduğunu gösterdikten sonra, devlet açısından sorunu kendi istediği türden bir “çözümüne” ulaştırmak için uygun koşullar oluşmuştur. Ancak bilindiği üzere sermaye devleti bu uygun imkanları kullanamadı. Kürt hareketi de bir süre sonra, bölgesel gelişmelerin ve Kürt halkının mücadele dinamizminin gücüyle çözümünü yeniden dayatmaya başladı.

İşte bu noktadan sonra Kürt sorununda inkar ve imha çizgisinin iflasının tescillenmesi ve dış koşulların basıncıyla, daha çok da ABD emperyalizminin işgalci ordusunu Irak'tan çekmesinin bölgede yaratacağı otorite boşluğunu Türk devletiyle doldurmak istemesi nedeniyle, Kürt sorununda düzen içi çözüm planı yeniden gündeme geldi. Düzen cephesi bugün bunun sancılarını çekmekte, manevra üstüne manevra yaparak sonuca ulaşmaya çalışmaktadır.

Bu gelişmeleri isabetli değerlendirebilmek ve doğru bir tutum alabilmek açısından sürecin sınıfsal arka planını görebilmek önemlidir. Zira Kürt sorununa

çözüm adı altında ortaya konulanlar sadece ABD'nin Ortadoğu politikalarının bir gereği değildir. Aynı zamanda Türk tekelci burjuvazisinin sınıf çıkarları da Kürt sorununda düzen içi bir çözümü zorunlu hale getirmektedir.

Bugünkü “açılım politikası” bir bütün olarak tekelci burjuvazinin çözüm platformudur. Öyle ki, düzen içi çatışmaya rağmen TÜSİAD kendi cephesinden bu süreçte etkin bir rol oynamaya çalışmaktadır. TÜSİAD başkanının geçtiğimiz günlerde açıkladığı gibi, bugün uygulamaya çalışılan bu plan, gerçekte kendilerinin uzun zaman önce oluşturdukları plandan özü itibarıyla farklı değildir. TÜSİAD özü aynı olan bir raporu yıllar önce, kirli savaşın yoğun olduğu bir dönemde ortaya koymuş, ancak koşullar uygun olmadığından tozlu raflarda çürümeye terk etmişti.

Tekelci burjuvazinin bu süreçte bu denli ısrarlı davranmasının gerisinde kuşkusuz onun sınıfsal çıkarları yatmaktadır. Çünkü tekelci burjuvazinin TÜSİAD'da temsil edilen kesimi ile onunla keskin bir rekabet halinde olan “Anadolu sermayesi” bir bütün olarak, elde ettikleri büyük sermaye birikimi nedeniyle artık ülke dışında da ucuz hammadde kaynakları ve pazar arayışı içerisinde. Bu çerçevede Güney Kürdistan özel olanaklar sunmaktadır. Nitekim bugün tekelci burjuvazi Güney Kürdistan'da çok büyük yatırımlar yapmış, büyük ölçekli ihaleler kapmıştır. Hatta Güney Kürdistan'ın ekonomik olarak Türkiye ile bütünleşme eğiliminde olduğu yönünde bir dizi iddia ortaya atılmaktadır. Ancak Türkiye'de kangrenleşmiş bir Kürt sorunu ve güçlü bir Kürt hareketi bu yönelimin önünde en temel engeldir. Bunun için ne yapıp edip bu engeli ortadan kaldırmak, Kürt sorunu gibi bir büyük ayak bağından kurtulmak istemektedirler.

Türkiye'deki Kürt büyük burjuvazisi de Türk burjuvazisiyle aynı çözüm platformunun arkasındadır. Çünkü bugün Güney Kürdistan onlar için de bir kazanç kapısıdır. Yatırım ve ihalelerden onlar da bir biçimde paylarını almaktadır. Güney Kürdistan burjuvazisi ise zaten Türk tekelci burjuvazisiyle kapsamlı ilişkiler kurmuş bulunmaktadır. Bu koşullarda Kürt sorununun düzen içi çözümünü Kürt büyük burjuvazisi bir bütün olarak desteklemekte, referandum sürecinde olduğu gibi Kürt hareketinin düzeni zorlayan tutumları karşısında açık bir kimlikle boy gösterme gücünü bulabilmektedir.

Bilindiği üzere PKK ilk çıktığı dönemde Kürt küçük-burjuvazisinin önderliğinde, emperyalizm ve Türk devletiyle birlikte Kürt burjuva-feodal sınıfını bir arada hedefleyen devrimci bir programa sahipti. Mücadelenin yükünü büyük ölçüde Kürt alt sınıfları çekiyordu. Gelişen hareket giderek Kürt sorununda çözümü dayatacak bir güce ulaştı. Ancak bu noktada aynı zamanda gücünün sınırlarına da varmıştı, çünkü bu denli kapsamlı bir sorunda “parçadan” giderek sonuca ulaşması mümkün değildi. İşte bu aşamada ya mücadele sosyal temelde derinleştirilerek Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşmenin yolları aranacak ya da “parçada” ulusal temelde yeni güçlerle ittifak arayışına girilecekti. Sonuçta bu ikinci yol tercih edildi ve Kürt burjuvazisinin siyasal özlemlerine yanıt verecek açılımlar yapıldı. Bu açılımların doğal sonucu, devrimci programın yerine rafine bir ulusal çizginin alması ve giderek emperyalistler ve Türk devletiyle uzlaşma arayışına varılması oldu. Ancak yine de Kürt yoksulları mücadelenin yükünü taşımaya devam ettiler.

Gelinen noktada ise Kürt burjuvazisi belirgin biçimde bağımsız bir inisiyatif almaya çalışmaktadır. Kürt büyük burjuvazisi büyük ölçüde AKP içerisinde örgütlü durumdadır. Referandum sürecinde bir takım ara kesimleri de arkasına alarak bağımsız bir siyasal inisiyatif göstermeye ve Kürt hareketi içerisinde çatlakları büyütme çalışmıştır. Yine de Kürt burjuvazisi Kürt halkını henüz arkasından sürükleyebilecek bir etkinliğe sahip değildir. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, bugün PKK'nın siyasal platformu ve ufkü özünde Kürt burjuvazisinin sınıfsal damgasını taşımaktadır. Bunun için Kürt burjuvazisinin siyasal etkinliği Kürt halkı içerisindeki örgütlü gücünün çok ötesindedir.

Dolayısıyla sözkonusu olan, Türk büyük burjuvazisiyle kader birliği yapmış olan Kürt burjuvazisinin de “çözümü”dür. Böyle bir çözüm ise Kürt emekçilerini asla tatmin etmeyecek, sınıfsal özlemlerine yanıt vermeyecektir. Bu nedenle “açılım süreci” tek boyutlu, devlet ile Kürt hareketi arasında safları net bir mücadele değildir, aynı zamanda Kürt hareketi içerisinde temel sınıflar arasındaki bir mücadele olarak da devam etmektedir ve edecektir. Bu mücadelede Kürt emekçilerinin Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle birleşik bir mücadelede buluşması Kürt burjuvazisinin siyasal inisiyatifinin sonunu getirmekle kalmayacak, böylece Kürt sorununun köklü ve kalıcı çözümünün de önünü açacaktır.

Bu düzen Kürt sorununu çözme yeteneğinden yoksundur...

Kürt halkının tek seçeneği mücadeleyi büyütmektir!

Devlet ile Kürt hareketi arasındaki görüşme trafiğinde son günlerde belirgin bir yoğunluk gözleniyor. Tarafların amaç ve beklentileri farklı olsa da, bir noktada buluşuyorlar: Kürt sorununa “çözüm” bulmak! Buna karşın tarafların “çözüm”den farklı şeyler anladıkları yeterince açık.

Devlet PKK şahsında Kürt hareketini tasfiye etmek amacıyla görüşmelere kapı aralarken, Kürt hareketi ise belli kazanımlara ulaşmayı hedefliyor.

Amerikancı rejimin tasfiyeden başka derdi yok!

İcraatlarına bakıldığında, devletin Kürt halkının ulusal eşitlik ve özgürlük özlemlerinin karşılanması gibi bir derdinin olmadığı kolaylıkla anlaşılır. Sermaye iktidarı, rejimi zorlayan denetim dışı silahlı bir gücü tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Kürt halkına verilecek kırıntı düzeyinde hakları da ancak tasfiye karşılığında katlanılması gereken bir durum olarak kabul etmekte, vermek zorunda kalacağı tavizleri asgariye indirmek için her yola başvurmaktadır.

Kürt siyasal güçlerine karşı saldırılara devam eden Amerikancı iktidar, hem Washington’daki efendilerinden hem de bölge ülkelerinden destek arayışında. Irak’taki işgalci ordunun şefleri ve Kürt yönetimiyle yapılan görüşmelerin yanı sıra, komşu devletlere de ziyaretler gerçekleştiren AKP ve istihbarat yetkilileri, PKK’yi kuşatma altına almaya çalışıyorlar.

Tüm bunlar, devletin ezme/tasfiye etme planından vazgeçmediğini gösteriyor.

Kürt hareketinde operasyon beklentisi!

PKK, Kürt legal siyasi güçlerle birlikte ilk kez devlet tarafından bu düzeyde muhatap kabul ediliyor. 11 yıldır düzen içi çözümü zorlayan Kürt hareketi, kısmen de olsa bu amacına ulaşmış sayılır. Gelinek yende Amerikancı rejim, Abdullah Öcalan dahil fiilen Kürt siyasal güçlerini muhatap almaya başlamıştır. Görüşmeler kapalı kapılar ardında yapılsa da, bu durum artık bir sır olmaktan çıkmıştır. Öcalan ile avukatı sıfatıyla saatlerce görüşen Aysel Tuğluk’un İmralı’dan aldığı mesajları Kandil’e ulaştırması da, PKK ile devlet ilişkisinde yeni bir duruma işaret ediyor.

PKK’nin ateşkesi seçimlere kadar uzatması, Öcalan’ın “*Bu bir devlet projesidir, bana güvenin. Önümüzdeki 8 ayı çok iyi değerlendirelim*” mesajı, Öcalan’la yaptığı görüşmenin ardından basına açıklama yapan Aysel Tuğluk’un “Barışa çok daha yakınız” ifadeleri, devletin çözüm yönünde adım atacağı beklentisini güçlendiren faktörler oldu.

Kürt hareketi ve halkında “umut var” eğiliminin güçlenmesini sağlayan gelişmelerin yansıması, devletin ezme/tasfiye etme ısrarından vazgeçmediğini gösteren gelişmelerin yaşanması ise, ihtiyat ve kaygıları epeyce arttırmış bulunuyor.

“Taktik değil stratejik bir adım” attıklarını vurgulayan Murat Karayılan, Kürt sorununun çözümünde silahların tümenden devre dışı bırakılmasının mümkün olduğunu söyledi. Buna

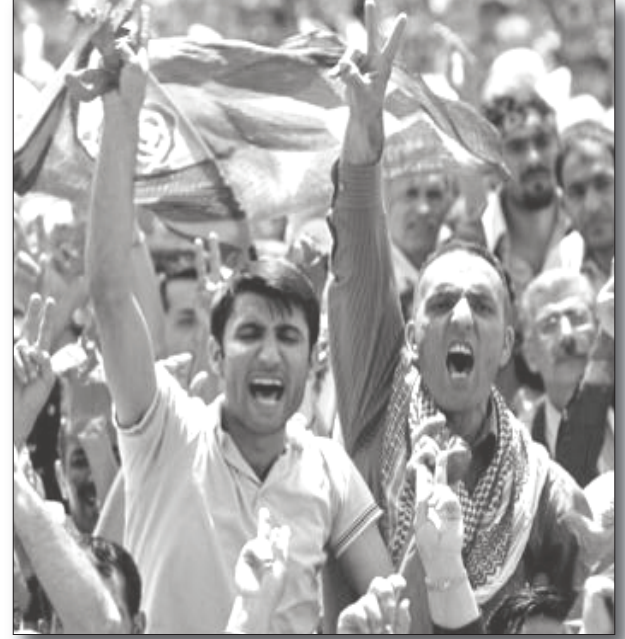
karşın Karayılan, “*Bu sürecin süresiz bir ateşkes olarak uygulanması tarafımızdan arzulanmıştır. Ancak AKP hükümetinin son iki hafta içinde gerçekleştirdiği güvenlik zirvesiyle birlikte hareketimizin tasfiyesine dönük başta ABD ve Irak olmak üzere çeşitli güçlerle yürüttüğü diplomatik faaliyetler ve yenilemekte olduğu sınır ötesi operasyon tezkeresi, karşı tarafın samimiyetine ilişkin bizlerde ciddi kaygılar yaratmıştır...*” açıklamasını yaparak, devlete güvenemediklerini de ifade etti.

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eş Başkanı Ahmet Türk de kaygılarını şöyle dile getirdi: “*Demokratik reflekslerin artık devreye girmesi gerekiyor. Barış tek taraflı olmaz. İki tarafın da barış için yol haritasını önüne koyması lazım. Bu uzlaş ve diyalog ortamı için çaba gösterilmesi gerekiyor. Umut ediyoruz ki eylemsizlik süreci devam eder. Bu konuda hükümetin de devletin de güven vermesi lazım. Devletin de barış için hazır olduğunu ortaya koyacak bir duruşu sergilemesi lazımdır. Provokasyonların olmaması için örgütün bu barış sürecine zemin hazırlaması açısından silahlarını Türkiye’nin dışına çekmesinde yarar var...*”

Kürt hareketinin liderlerinin dile getirdikleri kaygılar rejimin son dönemdeki icraatlarıyla bağlantılı olmakla birlikte, Türk devletini iyi tanımları da bu kaygıları beslemektedir.

Kalleşlik bu düzenin mayasında var!

Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın gerisinde Türk burjuvazisi, devleti ve hükümetleri vardır. Açılım söylemine rağmen devam eden icraatlar, egemenlerin zihniyetinde bu konuda bir değişiklik olmadığına işaret ediyor. Bugüne kadar hiçbir devlet yetkilisi kirli savaşı mahkum eden bir tutum almış değildir, çünkü onların kirli savaşla bir sorunları yok. Yalnızca bu yolla bir sonuca varamadıkları için başka adımları da devreye sokmuş bulunuyorlar.

Muhataplarının zihniyetini bilen Kürt hareketinin liderlerinin tedirgin olmaları kaçınılmazdır. Zira karşılarındaki gücün güvenilirmez, kalleş ve her an kirli manevralar çevirebilecek mahirlikte olduğunu iyi biliyorlar. Bugün taktik planda bazı avantajları olsa da, Kürt hareketinin açmazı, güvenilirmez olduğunu bilmesine rağmen, Amerikancı rejime endeksli bir çözümle kendini sınırlamış olmasıdır.

Verili koşullarda rejim, Kürt hareketi ve halkını arkadan hançerlemese bile, köklü ve kalıcı bir çözüm üretme yeteneğinden yoksundur. Devlet bazı haklara tahammül de edebilir; ancak bu kadarı gerçekleşse bile, Kürt işçi ve emekçilerinin tüm temel sorunları yerli yerinde kalacaktır. Dolayısıyla Kürt işçi ve emekçilerinin Amerikancı rejimle barışmaları mümkün değildir. Sadece Türkiye işçi sınıfının değil, Kürt işçi ve emekçilerinin temel sorunları da ancak her tür sömürü ve ayrımcılığın kaynağı olan kapitalist sistemin yıkılmasıyla çözüme kavuşacaktır.

BDP’den gözaltı furyasına tepki

BDP temsilcileri, üyelerine yönelik gözaltı furyasına tepki gösterdi. BDP Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş**, İçişleri Bakanı Atalay’ın temaslarının hemen ardından Urfa’da 40’tan fazla BDP’linin gözaltına alınmasının bir tesadüf olmadığına dikkat çekti.

Çözümünden tasfiyenin anlaşıldığı görülüyor

Gözaltıların hükümetin bilgisi dahilinde gerçekleştiğine işaret eden Demirtaş, “Bunlar hükümetten bağımsız gelişmeler değil. Bu operasyonların anlamı tam olarak şudur. Biz çözümünden tasfiyeyi anlıyoruz. Çözüm değil tasfiyedir bunun adı mesajı verilmek isteniyor. Bunlar umut kırıcı gelişmeler tabi ki.” şeklinde konuştu.

BDP tasfiye edilmek isteniyor

BDP Grup Başkan Vekili **Bengi Yıldız** da, BDP’li millet vekilleriyle Meclis’te düzenlediği basın toplantısında “KCK operasyonları” adı altında BDP’nin tasfiye edilmek istendiğine dikkat çekti. Bengi Yıldız, “*AKP bir taraftan ‘ben Kürt sorununu çözeceğim’ diyor, ama böyle dediğinde ‘milliyetçi çevreleri acaba küstürüyor muyum?’ diye de BDP’ye operasyon yapıp, bir parmak bal da milliyetçilerin ağzına çalıyor. Her iki tarafı da idare etmeye çalışan bir politika izliyor*” dedi.

Yıldız, tıpkı bugünkü gibi 2009 yerel seçimlerinden sonra PKK’nin ateşkes çağrısında bulunduğunu ve hemen ardından da KCK operasyonlarının başlatıldığını ve halen 2 bine yakınBDP’linin tutuklu olduğunu hatırlattı.

Referandum oyunundan gerçek anayasa tartışmalarına...

MGSB dinci partinin inisiyatifinde yeniden şekillendiriliyor!

Anayasa referandumunu oyununun sona ermesinin ve dinci partinin referandumdan galibiyetle çıkmasının ardından bu kez gündeme devletin **gerçek anayasası** olan **Milli Güvenlik Siyaset Belgesi** ile ilgili haberler düşmeye başladı. “*Gizli anayasa*” ya da “*kırmızı kitap*” olarak da adlandırılan MGSB taslağı hafta başından itibaren Başbakanlık, Genelkurmay, Dışişleri ve İçişleri Bakanlığı başta olmak üzere devletin temel birimlerine gönderildi.

Bir süredir hakkında tartışmaların yapıldığı belgenin ay sonunda Milli Güvenlik Kurulu’nda görüşülmesi bekleniyor. Özellikle AKP’nin ağırlığının hissedildiği ve geçmişe göre önemli değişiklikler içeren belgenin MGK’da ne gibi tartışmalara sebep olacağı bilinmese de, basına sızan bilgiler MGK’nın da taslağı büyük ölçüde onayladığı yönünde.

Devletin gizli ama gerçek anayasası!

Milli Güvenlik Siyaset Belgesi’nin devletin gerçek anayasası olduğu, iç ve dış politikanın bu belgeye bağlı olarak uygulandığı, hükümetlerin bu belgeye tabi olarak icraatta bulunduğu bugün artık kabul edilen gerçekler. Ancak 2005’ten beri bu belgenin bu kadar fazla gündeme gelmesinin asıl nedeni yaşanan düzen içi çatışmadır. Somut olarak ifade etmek gerekirse, dinci partinin iktidar gücü olma yolunda adım adım ilerlemesiyle büyüyen iktidar kavgasıdır. Düzen içi iktidar mücadelesinin yansımasını böylesi temel önemdeki bir siyasal belgede de bulması kuşkusuz şaşırtıcı değildir.

2005 yılında belgenin gündeme gelmesi, hazırlanan taslağın TSK tarafından kabul edilemez bulunmasından kaynaklanmıştı. Güç dengelerinin farklı olduğu ve AKP’nin ele geçirdiği üstünlüğe rağmen bugünkü kadar etkin olamadığı dönemde hazırlanan MGSB, ciddi bir krize sebep olmuştu. Ordunun iç güvenlik tehditlerine karşı yetkilendirilmesi ve irtica tanımı üzerine yaşanan tartışmalar sonucunda TSK üstün gelmiş ve belge Genelkurmay’ın istekleri doğrultusunda hazırlanmıştı.

Bugün ise aynı belge, bu kez dinci partinin iktidar gücü olma yolunda önemli mesafeler aldığı, orduyu büyük ölçüde geri çekilmeye zorladığı ve referandumdan büyük bir galibiyetle çıktığı bir dönemde düzen içi dengelerde yaşanan değişimi yansıtıyor. Belgede, AKP’nin ağırlığı ve ordunun bugüne kadar karşı çıktığı çeşitli başlıkların yer alması dikkat çekiyor.

Gizli anayasada kritik değişiklikler

Hazırlanan yeni metin burjuva basında büyük bir ilgiye konu olmuş durumda. Geçmişte 22 sayfa olan ve bu kez 48 sayfaya çıkarıldığı belirtilen “kırmızı kitap” hakkında öne çıkarılan ise, belgenin bu kez sadece düşmanları tanımlayan bir metin değil yenilikçi bir tarza sahip olması. Belge ile ilgili yapılan açıklamalarda, “*Bu kez kuşkucu bir şekilde kimse en baştan potansiyel devlet ve millet düşmanı olarak görülmedi*” ve “*tehdit ve riskler göz ardı edilmeden yaratılabilecek fırsatlara da kapılar kapatılmadı ve olabildiğince vizyoner bir tavır korundu*” gibi ifadeler yer alıyor.

Değişiklikler arasında dikkat çekenler ise “irtica”

tanımının belgeden tamamen çıkarılması ile darbe ve çetelere yönelik atıfta bulunulması. Bugüne kadar hazırlanan tüm metinlerde irtica kavramı iç güvenlik tehditleri arasında sayılırken, son metin taslağında irticanın tamamen çıkarıldığı belirtiliyor. Bunun yerine ise “din istismarı ile aşırı dinci örgütler” başlığı altında oluşumlar tek tek değerlendiriliyor.

Yine “*Demokratik sistemin temel kurumlarının da anlayış ve desteği ile demokratik kurallarla işletilmesinin sağlanması*” ifadesine yer verilerek, darbe planları ve “Ergenekon” gibi oluşumlara dair üstü kapalı göndermelerde bulunuluyor. Bu değişiklikler dinci partinin uzun süredir verdiği mücadelede önemli bir kazanım daha elde ettiğini gösteriyor.

Belgede değişmeyenler ise yine PKK ve devrimci örgütlerin iç tehditler arasında ön sıralarda yer alması. Kürt sorunu ile ilgili hazırlanan bölüme ilişkin, “terörün siyasallaşma çabaları”na vurgu yapılması dışında henüz basına yansıyan bir bilgi bulunmuyor.

Belgede İsrail’in bölgede oluşturduğu “istikrarsızlıklar”a işaret edilse de, yine de de İsrail ile ilişkilerin önemi vurgulanıyor. Ayrıca Güney Kürdistan’daki Kürt oluşumlarına, İran’ın nükleer çalışmalarına, Yunanistan ile Ege’de yaşanan sorunlara da değiniliyor.

Ayrıca, geçmiş dönem metinlerinden farklı olarak, siber savaş, küresel ısınma, Türkiye’den geçen enerji

nakil hatlarının önemi, uzay teknolojileri, Türkiye nüfusunun yaşlanması gibi çeşitli başlıklar da yer alıyor.

Referandum oyunundan gerçek anayasa tartışmalarına...

Anayasa referandumunu oyunu gündemi meşgul ederken, devletin gerçek anayasasının farklı olduğu pek çok kez vurgulanmıştı. Şimdi ise düzen içi çatışma Milli Güvenlik Siyaset Belgesi adı altında devletin gerçek anayasası üzerinden bir kez daha gündeme geliyor.

Bu anayasanın son derece gizli olması ve bilinçli sızdırmalar dışında kamuoyundan uzak tutulması, sözde demokrasi havarilerinin gerçek yüzünü ortaya seriyor. Referandumdan güçlü çıkan dinci parti kendi taleplerini devletin gerçek anayasası olan MSGB’ye yazdırıyor, böylece anayasa referandumu sırasında sarf edilen parlak sözler, demokrasi vaatleri gerçek yerini ve karşılığını buluyor.

Basına yansıyan bilgiler, büyük ölçüde dize getirilmiş gibi görünen ordu cephesinin AKP’nin bu yeni hamlesine karşı duramayacağı, İran ve nükleer tehdit dışındaki maddelere itiraz etmeyeceği doğrultusunda. Belgenin son hali Ekim ayı sonunda gerçekleştirilecek olan MGK toplantısında belirlenecek. Bu belgenin ciddi bir sorunla karşılaşmadan geçmesi dinci partinin gücünü daha da arttıracak.

Açık hava hapishanesine elektronik pranga

Sermaye devleti, bugünlerde sıkça tartışılan uzun tutukluluk süreleri dolayısıyla yeni bir uygulamayı gündeme getirdi. Buna göre devlet artık sadece tutuklayıp zindanlara kapatmayacak, aynı zamanda olduğu yerde prangalayacak. Elbette bunun için “teknoloji harikası” elektronik pranga kullanılacak.

Adalet Bakanı Sadullah Ergin 3 Ekim günü katıldığı bir programda Ceza İnfaz Yasası’nda yıl sonuna kadar değişikliğe gidileceğini belirtti. Türkiye’de tutukluluğun yıllarca sürdüğü davaların yoğun eleştiriler aldığını ifade etti. 1 Ekim günü yapılan TBMM açılışında Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün, “Tutukluluk süreleri, fiili mahkumiyete dönmesin” uyarısını yaptığı hatırlatan Ergin bu ‘eleştiriyi’ dikkate aldıklarını söyledi. “*Bu konuda önemli bir yasa değişikliği hazırlıyoruz. Avrupa ve ABD’deki gibi tutuklulara elektronik kelepçeli denetim uygulanacak*” dedi.

Hapishanelerdeki doluluk oranını azaltacağı gerekçesinin öne sürüldüğü uygulama kapsamında ayak bileklerine takılan elektronik bilezikle “zanlıların” 24 saat boyunca nerede olduğu izlenebilecek. Zanlılar, ihtiyaç olması halinde karakollara çağrılacak.

Sermaye devletin MOBESE’lerle, dinlemelerle, internet takipleriyle yaşamımızı açık hava hapishanesine çevirdiği düşünüldüğünde bu uygulama çok daha çarpıcı bir hal alıyor. Çünkü böylelikle açık hava hapishanesinde pranga da eksik edilmemiş oluyor.

“Açılım”ın diğer yüzü baskı, terör ve tehdit!

Referandumun ardından “açılım” trafiğine hız veren düzen cephesi Kürt hareketine dönük dizginsiz baskı ve terörüne ara vermiyor.

Gözetim ve tutuklama terörü devrede

2009’daki yerel seçimlerin ardından “KCK’nın Türkiye Meclisi” ile ilişkileri olduğu gerekçesiyle yüzlerce BDP’liyi tutuklayan sermaye devleti, 1 Ekim günü de aynı operasyon kapsamında gözaltılar gerçekleştirdi. Böylece KCK’nın 30 Eylül günü eylemsizlik kararını bir ay daha uzattığı açıklamasının üzerinden 24 saat bile geçmeden yeni saldırıları devreye sokmuş oldu.

Urfa’da 4 Ekim günü “KCK operasyonu” kapsamında birçok ev ve kuruma yönelik gerçekleştirilen polis baskınlarının ardından, aralarında BDP Urfa İl Eşbaşkanları İbrahim Ayhan ve Adile Fidan’ın da bulunduğu 8 kişi tutuklandı.

Kürt hareketine dönük gözetim ve tutuklama furysı bununla da sınırlı kalmadı.

Urfa’nın Hilvan İlçesi’nde HPG’li Yasin Özmen’in cenaze törenine katıldıkları için gözaltına alınan Reşit Ülek ve Hasan Barlas, 5 Ekim günü tutuklandı. TZPKurdi’nin anadilde eğitim talebiyle 4 Ekim günü **İzmir**’in Kadifekale semtinde gerçekleştirdiği eyleme saldıran polis, 15 kişiyi gözaltına aldı. Gözetim altına alınanlardan yaşları on sekiz altında olan iki çocuk, 5 Ekim günü çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı.

İstanbul Maltepe’deki üç ayrı mahalleye 5 Ekim günü helikopterler eşliğinde düzenlenen baskınlar sonucu 15 BDP’li gözaltına alındı. 6 Ekim günü ise, Şırnak, Batman ve Mardin’de gerçekleştirilen eş zamanlı operasyonlarda, “PKK’lilere bilgi akışı sağladıkları ve yardım ettikleri” gerekçesiyle 2’si korucu 15 kişi gözaltına alındı. **Erzincan**’da da aynı gün 3 kişi “PKK’ye yardım” ettikleri gerekçesiyle gözaltına alındı.

Atalay Kürt illerine “çıkarma” yaptı!

Bu arada İçişleri Bakanı Atalay, aralarında AKP’li bölge vekilleri, Emniyet Genel Müdürü Oğuz Kaan Köksal ve Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat ve Terörle Mücadele Daire Başkanları’nın da bulunduğu geniş bir heyetle 30 Eylül ve 1 Ekim günlerinde Kürt illerini dolaştı. Hakkari, Şırnak ve Mardin’i içine alan ziyaretlerde, bir yandan demokrasi masalları okundu diğer yandan ise Kürt hareketine dönük yeni tehditler savruldu.

Şırnak’ın Beytüşşebap ilçesindeki temasları sırasında basına açıklamalarda bulunan Atalay, Türkiye-Irak sınırında oluşturulmak istenen tampon bölgeyle ilgili planı gözden geçirdiklerini söyledi. Kürt hareketinin Kürdistan’daki boykot başarısına dönük hazımsızlığını gizleyemeyen Atalay, BDP’nin kampanya afişlerinde seçim sandığının üzerine çarpı koymasına değindikten sonra, “*Sen demokrasinin ve milletin üzerine çarpı işareti koyuyorsan, ortada siyasi partiyim diye gezmene gerek yok. Git kendini iptal et.*” tehdidini savurdu.

Atalay Cizre’de gerçekleştirdiği basın toplantısında ise tasfiye stratejisine ilişkin daha da net konuşarak, “*Bu çalışmalarımızın hepsi yurt içi yurt dışı hepsi*

birbiriyle irtibatlıdır. Bu çalışmalarımızın hepsi büyük, kapsamlı bir stratejinin parçalarıdır. Bunların hepsini birlikte yürütüyoruz. Irak’taki Amerika yönetiminin üst düzey yetkililerle de irtibatlıyız.” dedi.

Tasfiye diplomasisinde Suriye durağı

Tasfiye diplomasisinde önemli duraklardan birini de Suriye oluşturdu.

Bu çerçevede, 3 Ekim günü Suriye’nin Lazkiye kentinde gerçekleştirilen “Türkiye-Suriye Yüksek Düzeyli Stratejik İşbirliği Toplantısı”nda konu dahilinde önemli görüşmeler yapıldı. Atalay tarafından “hükümetler arası stratejik bir işbirliği toplantısı” olarak tanımlanan toplantıya, Atalay’ın yanısıra 11 bakan katıldı.

Atalay toplantı öncesinde 2 Ekim günü İnegöl’de yaptığı konuşmada, Almanya ile istihbarat paylaşımının önemine vurgu yapmış, ancak Suriye ve Irak temaslarının bundan farklı olarak “somuta ilişkin” değerlendirmelere konu olduğuna dikkat çekmişti. Buna paralel olarak toplantı, Kürt hareketine dönük tasfiye planlarının ayrıntılı değerlendirilmesine konu oldu. Toplantı sonrası basına açıklama yapan Atalay, önümüzdeki süreçte ortak operasyonlar yapılacağına dair güçlü sinyalleri verdi.

Baskı ve terör ablukasını yarmak için mücadeleye!

Tasfiye diplomasisine paralel olarak düzen cepheden yapılan açıklamalar, Kürt hareketine dönük askeri operasyonlarla destekli bir tasfiye sürecinin gelişebileceği ihtimalini de güçlendiriyor. Cumhurbaşkanı Gül’ün TBMM açılışında “Kürt sorununun bölücü terörden ayrıştırılarak çözülmesi gerektiğine” vurgu yapması ve Erdoğan’ın, Bulgaristan ziyareti öncesinde “Bir an önce terörle mücadelede daha aktif neticeler almanın gayreti içindeyiz” açıklamasında bulunması, söz konusu tespiti daha da güçlendiriyor.

Öte yandan, sermaye devletinin Öcalan’la diyalogu sürüyor. Avukatlarıyla son görüşmesinde, “Burada yapılan görüşmeler devlet adıdır. Kimsenin korkmasına gerek yok. Gelişecek süreç bir devlet projesidir, sadece hükümetin değildir. Önümüzdeki sekiz ay çok önemlidir” diyen Öcalan’ın bu sözleri, ateşkesin seçim sürecine kadar uzatılabileceği sinyallerini de güçlendiriyor. “Çözüm” havasına rağmen yoğunlaşma eğilimi gösteren baskı ve terör ise, Kandil odaklı Kürt hareketini sıkıştırmaya hizmet ediyor.

Böylesi bir tablo karşısında, Kürt halkının en temel ve meşru taleplerini dahi baskı ve terörle karşılayan sermaye devletinin tasfiye odaklı “açılım” oyununu bozmak, sorunun muhatabı tüm özneler için günün yakıcı görevini oluşturuyor.

Tecavüzcü polisler aklandı

Kadına yönelik cinsel şiddetin temel ayaklarını sermaye devletinin uygulamaları oluşturuyor. Devletin yargı mekanizması, cezasızlık politikasıyla tecavüzcüleri ödüllendirirken, gözaltında cinsel taciz ve tecavüz de bir baskı aracı olarak yaygın bir biçimde kullanılıyor. Özellikle de Kürt kadınları bu saldırıya mağruz kalıyor.

1993 yılında Mardin’in Nusaybin ilçesinde ‘PKK’ye yardım ve yataklık ettiği’ iddiasıyla gözaltına alınan Kamile Çiğci, 33 gün boyunca 7 polisin işkence, taciz ve tecavüzüne maruz kalmıştı. Çiğci’nin, işkenceci-tecavüzcü polisler açtığı dava üzerine Yargıtay’ın da sanık polislerin beraat ettirilmesine karar vermesi, yeni bir yargı terörü örneği oldu.

Çiğci’nin şikayeti üzerine, 1 komiser, 7 polis hakkında işkence ve ırza geçme suçlarından dava açıldı. Savcının hazırladığı iddianamede “*Komiser İ.H. ’nin yönlendirmesi ve talimatıyla sanıkların elbirliği ile falaka, elektrik verme, soğuk su sıkma, askı ve saire gibi gayri insani yöntemlere başvurup müştekiye suçunu ikrar etmesini sağlamaya çalıştıkları, ayrıca müştekinin sorgulanması sırasında cinsel organına cop sokmak ve fiilen tecavüz etmek suretiyle ırzına geçtikleri...*” ifadelerine yer verilirken bu 8 polisin 16’şar yıl hapis istemiyle yargılanmaları talep edildi.

Mardin 2. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davalarda polisler, zaman aşımı bahane edilerek 2004 yılında işkenceden, 2009 yılında da ırza geçme suçlarından beraat ettiler. Bu kararı temyiz eden Çiğci bir kez daha mağdur edildi. Yargıtay Cumhuriyet Savcısı, yerel mahkemenin polisler hakkında verdiği beraat kararının onanmasını istedi.

Böylece devlet tecavüzcülerini bir kez daha aklamış oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TÜSİAD'dan hükümete: Hizmete devam!

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) Yüksek İstişare Konseyi toplandı. Toplantının açılışında TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner ile Konsey'in Başkanı sıfatıyla Mustafa Koç birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda TÜSİAD'ın temel bir dizi konuya ilişkin yaklaşımları ve talepleri ortaya konulurken hükümete de mesajlar verildi.

TÜSİAD'ın hükümetten talepleri

Yapılan iki konuşmada üzerinde durulan temel konulardan birisi ekonomiydi. Bu konuda yapılan vurgulardan birisi ekonominin iyiye gittiğine dair övgülerden oluşuyordu. Fakat övgüyü ise yeni bir talepler listesi izledi. Ümit Boyner bu taleplerin bir kısmını şöyle özetledi:

Özel teşebbüsün yaratıcılığını ortaya koyması için gerekli şartların oluşmasında devletin de harekete geçmesi gerekiyor. Eğitim sisteminin çağa uygun, çalışma hayatı ile uyumlu düzeye getirilmesinden, adalet mekanizmasının doğru işlemesine, teknoloji yatırımlarını desteklemekten, rekabetin önündeki engelleri kaldırmaya kadar yapabileceği, yapması gereken bir dizi iş var.

Kamuoyuna açık bir toplantıda doğal olarak yuvarlak bir dil kullandığı ölçüde işçi ve emekçinin canına okuyacak politikalar dosdoğru söylenmiyor elbette. Ancak bu kadarından da anlaşılması gereken şudur: TÜSİAD devletten yeni bir teşvik paketinin yanında "rekabet güçleri"ni arttırmak üzere işçi ve emekçi düşmanı yasaların çıkarılmasını istiyor. TÜSİAD Başkanı'nın "ulusal istihdam stratejisi" adı altında hazırlanan kapsamlı saldırı programını işaret ettiğinden şüphe duymamak gerekiyor. Anlaşıldığı üzere TÜSİAD'ın bir başka önceliğini de eğitimin tümüyle kendi hizmetlerine sunulması oluşturuyor.

YİK Başkanı Mustafa Koç da konuşmasında hükümetten yapısal mali ve ekonomi politikalarda kararlılık isteyerek, yaklaşan seçimlerin bunun önüne geçmemesi gerektiğini buyurdu. Ayrıca hükümetin hizmetlerinden duydukları memnuniyeti belirterek bunun devamını istedi.

TÜSİAD haksız rekabetten şikayetçi!

Konuşmaların bir diğer ana konusu ise son dönemde hükümetin açıklamalarıyla da yoğunlaşan "sermaye el değiştiriyor" tartışması oldu. TÜSİAD'ın şefleri konuşmalarında bu tartışmadan duydukları rahatsızlıkları belirttiler. Ancak kendileri açısından konuya ilişkin tutumlarını da ortaya koydular. Bu noktada öne çıkan vurgu, "haksız rekabete son verilmesi" talebi oldu. Boyner bununla bağlantılı olarak "iş takipçiliği yapmıyoruz" göndermesi yaparken sermaye içerisindeki asıl bölünmenin kayıtlı iş yapanlarla kayıtsız iş yapan sermaye arasında olduğunu vurguladı.

Boyner bu tanımın ardından şöyle devam etti: *"Bunlardan birincisi kurallara ve çalışanın haklarına saygılıyken, vergisini öderken kayıt dışı sermaye hem bunları umursamaz hem de haksız rekabet yaratarak genel çıkara aykırı bir durumun da ortaya çıkmasına yol açar. Eğer bir mücadeleden söz edilecekse bu, tüm Türkiye sathında kayıtlı ve kayıt dışı sermaye*

arasındadır."

TÜSİAD böylelikle "Anadolu sermayesi"ne tanınan ayrıcalıklardan yakınip eşit rekabet şartları istemektedir. Ancak buradaki "çalışanın haklarına saygılı" oldukları ne kadar yalansa, aynı zamanda buradaki eşitlik istemini, kayıtdışı çalışmadaki kural dışılığın kendilerine de tanınması biçiminde yorumlamak gerekir.

TÜSİAD, ABD ile ilişkilerden memnun!

Konuşmaların bir diğer konusu ise dış politika, özellikle ABD ile ilişkilerdi. Boyner Türkiye'nin bölgede üstleneceği role ilişkin "çengelli iğne" benzetmesini yaptı. Boyner'e göre Türkiye "Batı sisteminin bir parçası olarak", "dünyadaki yeni yapılanmada Avrasya'nın çengelli iğnesi" rolünü üstlenecekti. Bu rol maşalıktan başka bir şey değildir

elbette.

TÜSİAD başkanı konuşmasında ayrıca ABD ile ilişkilerdeki yumuşamadan dolayı da memnuniyetini belirtmekten geri durmadı. "Son dönemde ilişkilere egemen olan fırtına bulutlarının yavaş yavaş dağılmaya başladığını görmekten memnunuz" diyen Boyner, İran konusundaki yakınlaşmadan dolayı da sevinç duyduklarını ifade etti.

Ancak Boyner bu ilişkinin geleceği açısından en büyük tehlikenin ABD'nin Türkiye halkı nezdinde imajının kötü olması olduğunu da söyleyerek ABD ile ilişkilerin önündeki gerçek engeli de tanımladı. Bu engelin aşılması konusunda "hem bizim hem de Amerikalı dostlarımızın daha ciddi şekilde düşünceleri gerektiğine" inandıklarını belirten Boyner böylelikle halk nezdindeki Amerikan karşıtlığını aşmaya yönelik sistematik bir propaganda çalışmasının da sinyalini vermiş oldu.

Tüpraş'tan İran ambargosuna destek!

"Onurlu dış politika" ve "müslüman kardeşlerimiz" sözleri bugünlerde düzen güçlerinin ağzından eksik olmuyor. Ancak gerçekler ortaya çıktıkça bu sözlerin zerrece bir değerinin olmadığı açıkça görülüyor.

İşte henüz ortaya çıkmış olan gerçeklerden biri de Tüpraş'ın İran'la ticari ilişkilerine son vermesi oldu. Bu bilgi ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından, İran'la ticari ilişkilerine son veren enerji şirketleri ile ilgili açıklamada verildi.

Açıklamada şöyle denilmekte: *"Tüpraş, Ağustos ayında ABD Dışişleri Bakanlığına, İran'a petrol ürünleri tedarikini öngören kontratları iptal ettiğini açıkladı."*

Durum böyleyken Tüpraş cephesinden Ağustos ayında alınmış bu kararla ilgili kamuoyuna yapılmış bir açıklama yok.

Tüpraş'ın aldığı bu kararın büyük bir suç olduğu yeterince açıktır. Bu suçun sorumluluğunu Tüpraş'ın sahibi konumundaki Koç Holding taşıyor. Ancak sözkonusu olan birkaç yıl önce özelleştirilen ve Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşu sıfatı taşıyan bir şirket olduğu ölçüde hükümet de bu sorumluluğa ortaktır. Zira hükümetin bilgisi ve onayı olmadan böyle bir kararın verilmesi mümkün değildir.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Ekim Ayı Toplantısı Sonuçları

MİB MYK Ekim ayı toplantısı gerçekleştirildi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları yer aldı:

- MESS Grup TİS sürecine ilişkin değerlendirme ve planlama
- İşkolundaki diğer gelişmeler üzerine değerlendirme
- Bülten üzerine planlama

- MESS Grup TİS sürecine ilişkin değerlendirme:

MESS Grup TİS süreci MYK toplantısının ağırlıklı gündemini oluşturdu. TİS sürecinde geline aşama farklı yönleriyle değerlendirilirken, sürece yapılan müdahalenin sorunları tartışılarak yeni dönem görevleri üzerine planlama yapıldı. Ulaşılan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

1. Geline aşamada, sendika yönetimlerinin sözleşme taslaklarını MESS'e sunmalarının ardından görüşmeler başlamış bulunmaktadır. Gerek sunulan taslaklar ve gerekse de ortaya konulan tutumlar görüşme masasına oturan tarafların bu süreçte nasıl bir strateji izleyeceğine dair önemli açıklıklar sunmuştur. Ortada duran birçok veri durumun son derece kritik ve tehlikeler barındırdığını göstermektedir. MİB MYK, bu gerçeğin altını çizerek metal işçilerini uarmayı bir görev bilmektedir.

2. Sürece ciddi bir hazırlıkla giren MESS'in izleyeceği strateji konusunda net ve somut bilgiler olmamakla birlikte hem geçmiş süreçlerin deneyimleri ve hem de bugün yayınlarından yansıyanlar belli bir açıklık sağlamaktadır. MESS, "İşveren Gazetesi"nde "rekabet edebilirliğimizi etkileyecek hiçbir hükmü kabul etmeyeceğiz" diyerek stratejisini ilan etmiştir. Açıktır ki, metal patronları metal işçisinden çaldıklarının üzerine yatmak ve yeni hak gaspları yapmaya niyetlenmektedir.

3. Sendikaların masaya koydukları taslaklar da MESS'in iştahını kabartmaktadır. Çünkü taslaklar metal işçisinin kayıplarını masaya koymadığı gibi, metal patronlarının bu dönem metal işçisinin canına okuyarak elde ettikleri parlak büyüme tablolarını da dikkate almamaktadır. Öyle ki taslaklar, haklı ve meşru olanı değil, patronların verebilecekleri dikkate alınarak hazırlanmıştır. Taslaklara ayrıca, talep eden değil, savunmada kalan bir anlayış egemendir. Böyle olduğu için de mevcut taslakların hiçbiri metal işçilerinin beklentilerine yanıt vermemektedir.

4. taslağını 120 bin işçi adına sunduklarını iddia eden Türk Metal yönetimi bir kez daha ihanete hazırlandığını ilan etmiştir. Çünkü sunduğu taslak ihanetin belgesidir. Öyle ki, bu taslakta ne ücretler ve sosyal haklar bakımından elle tutulur bir iyileştirme, ne de esnek çalışma ve diğer temel konularda gelecek dayatmaları engelleme çabası var. Ayrıca bugün tek tek fabrikalarda imzalanan toplu sözleşmelerin büyük bölümü dahi bu taslağın ilerisindedir. Dolayısıyla MİB MYK, metal işçilerini "Türk Metal ihanet taslağını geri çekmeli!" talebiyle mücadeleye çağırılmaktadır.

5. Birleşik Metal-İş adına sunulan taslak ise belli bakımlardan ileri talepler içermektedir. Hafta sonu tatili, çalışma sürelerinin kısaltılması gibi kuralızsömürüye engel olmayı hedefleyen talepler bu kapsamda değerlendirilebilir. Ayrıca bu taslak, ücret ve sosyal haklar bakımından da ihanet taslağından ileridedir. Ancak yine de bu haliyle metal işçilerinin

beklentilerini ve taleplerini tatmin etmekten uzaktır. Çünkü hem esnek çalışmayı tüm biçimleriyle önlemekte yetersizdir, hem de taşeronlaştırma gibi birçok konuda beklentiler yok sayılmıştır. Dahası ücretler bakımından Türk Metal taslağından ileri olmakla birlikte, metal patronlarının servetlerini defalarca katladıkları gerçeği hesaba katılmamıştır. Bu da gösteriyor ki, Birleşik Metal taslağına yön veren temel anlayış da servet-sefalet kutuplaşmasının boyutları ile işçilerin haklı ve meşru istemleri değil, patronun ne kadar verebileceğidir. İşte bu nedenlerden dolayı MİB MYK, Birleşik Metal-İş yönetiminden taslağını revize ederek metal işçilerinin uğrunda mücadele edebilecekleri, gerektiğinde greve başvurabilecekleri bir taslak hazırlamalarını talep etmektedir. Metal işçilerini de bu talebe sahip çıkmaya çağırılmaktadır.

6. MYK, mevcut taslakların beklentilere uygun olarak değiştirilip değiştirilmemesinden bağımsız olarak, metal işçilerini 6 maddede özetlediğimiz talepleri kazanmak üzere mücadeleye çağırılmaktadır. Metal işçileri böylelikle beklentileri karşılamayan taslakları yırtacak, TİS masasını sokaklarda kurarak MESS'i ve ihaneti yenecektir.

7. Şu gerçeğin altını bir kez daha çizmek gerekir ki, metal işçisinin TİS komitelerinde örgütlenerek sürece etkin biçimde katılmaması halinde ihanet ve yenilgi kesindir. Mevcut durumda ise metal işçileri her bakımdan sürecin dışındadır. TİS Komiteleri kurulmamıştır, Birleşik Metal'in kurduğu "TİS kurulları" ise işlevine uygun çalışmamaktadır. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalara tümüyle örgütsüzlük egemendir. Öfke büyüktür ancak örgütsüzdür. Taslağa karşı ayağa kalkan BOSCH işçilerinin militan çıkışı bu nedenle yarım kalmıştır. Çünkü ne BOSCH işçileri yeterince örgütlüdürler ne de başka fabrikalarla örgütlü bir ilişki içerisindeyler. BOSCH örneği, bir bütün olarak metal işçilerinin durumunu özetlemektedir. MYK başta öncü metal işçileri olmak üzere metal işçilerini taban örgütlülüklerini kurmaya çağırılmaktadır. Her fabrikada TİS komitesi kurmak ve bu komiteleri havza platformlarında merkezileştirmek görevi bizi bekliyor.

8. MYK bu bakışla sürece ilişkin müdahale ve çalışma hattını aşağıdaki 5 ana başlık altında toplamıştır:

İlk olarak metal işçilerini yukarıda ifade edilen tehlikelere karşı uarmak, mücadeleye ve örgütlenmeye çağırılmak amacıyla etkili ve sürekli bir

seslenme faaliyeti yürütülecektir. Bu amaçla merkezi olarak planlanan bildiri, ozalit, broşür gibi araçlarımızı kullanacağız.

İkinci olarak yukarıda belirtilen yaklaşımları metal işçilerinin geniş bölüklerine malederek metal işçisinin iradesini ortaya koymaya çalışacağız. Bu amaçla toplantılar örgütleyecek, fabrikalardan yaygınca görüş alacak ve açıklayacağız.

Üçüncü olarak açığa çıkan ya da zamanla çıkarılacak duyarlılıkları taban örgütlenmeleri yoluyla örgütleyeceğiz.

Dördüncü olarak, BOSCH işçilerinin yaptığı türden kendiliğinden çıkışlara sahip çıkacak ve bu patlamaları başka fabrikalara yaymak üzere çaba göstereceğiz.

Beşinci olarak ise, süreç boyunca hem eylemli bir mücadeleyi örgütleyeceğiz, hem de yapılacak eylemleri güçlendirmek için üzerimize düşeni yapacağız.

- İşkolundaki diğer gelişmeler üzerine değerlendirme:

Metal işçilerinin örgütlenme ve mücadele eğilimi büyümeye devam ediyor. Her yeni gün örgütlenme ve direniş haberleri geliyor. Son olarak Çorlu'da Anakonda ve Gebze'de Mutaş işçilerinin eylemleri gündemdedir.

Belirtmek gerekir ki, tabandan gelen bu güçlü örgütlenme eğiliminin kucaklanması bugünün çok temelli bir sorundur. Bu soruna yanıt vermek için, hem dar anlamda sendikalaşmanın başarıya ulaşması, hem de aynı zamanda sendikalaşan işçilerin taze mücadele enerjisinin bürokratik sendikal mekanizmalar içerisinde boğulmasına engel olmalıyız.

Bu spitten hareketle MYK, örgütlenme süreci içerisindeki metal işçilerini bağımsız taban örgütlenmelerini kurmaya, varolanları güçlendirmeye çağırılmaktadır. Bu çerçevede metal işçilerini kazanmanın yolunu gösteren ÇEL-MER direnişinden öğrenmeye çağırılmaktadır.

- Bülten üzerine planlama:

MYK, TİS sürecine etkin müdahale ihtiyacını gözeterek Bülteni 15 günlük periyodlarla çıkarma hedefini koymuştur. Bu durumda, bültenin yeni sayısı Ekim'in 15'ine kadar çıkmış olacaktır. Sonraki sayı da Kasım ayı başında çıkacak biçimde hazırlanacaktır.

(...)

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu
6 Ekim 2010

Metal işçileri MESS önündeydi...

Metal İşçileri Birliği (MİB), Birleşik Metal İşçileri Sendikası ile MESS arasındaki ilk tur görüşmesinin yapıldığı 5 Ekim günü, MESS'in İstanbul Mecidiyeköy'de bulunan merkez bürosu önüne yürüdü.

Saat 11.00'de Mecidiyeköy metrobüs duraklarında buluşan MİB üyeleri, "Sendikaların hazırladıkları taslaklar metal işçilerini temsil etmiyor! / Metal İşçileri Birliği" pankartını açarak MESS Genel Merkez binası önüne yürüdüler.

MESS önünde yapılan açıklamada, metal işçilerinin üyesi olduğu sendikaların TİS sürecine ilişkin hazırladıkları taslakları Eylül ayı başında MESS'e ilettikleri ve bu çerçevede MESS ile sendikalar arasındaki TİS görüşmelerinin başladığı hatırlatıldı.

MESS'in köleliği derinleştirme hazırlıkları yaptığına dikkat çekilen açıklamada, krizin faturasını metal işçilerinin sırtına yükleyerek karlarını arttırmaya devam eden patronların, metal işçilerinin üzerindeki sömürüyü daha dizginsiz ve kurlsız bir hale getirmeye çalıştıklarına vurgu yapıldı.

"Taslaklar metal işçilerini temsil etmiyor!"

Açıklamada, metal patronları kapsamlı saldırı hazırlığı içerisindeyken, metal işçilerini temsilen toplu sözleşme masasına oturan sendika yöneticilerinin metal işçilerinin hak ve çıkarlarını korumaktan uzak bir tablo içerisinde oldukları ifade edildi.

Türk Metal yöneticilerinin, %5+25 kuruş gibi komik bir zam teklifi ile toplu sözleşme masasına oturduğuna dikkat çekilen açıklamada, Türk Metal'in, hazırladığı TİS taslağı ile MESS'e uşaklık yapmayı sürdürdüğü vurgulandı.

Açıklamada, toplu sözleşme sürecinde yer alan diğer sendikaların da metal işçilerinin en temel hak ve çıkarlarını savunmaktan aciz bir durumda bulundukları belirtilerek metal işçilerinin talepleri şöyle sıralandı:

- Ücret ve hak kayıpları karşılansın, insanca yaşamaya yeten bir ücret düzeyi sağlansın!
- Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret farklılıkları kapatılsın! Eşit işe eşit ücret!
- İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!"
- Tüm biçimleriyle esnek çalışma uygulamalarına son verilsin!
- Taşeronlaştırma uygulamasına son verilsin! Taşeron işçiler kadroya alınsın!
- İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!

"İnsanca çalışma ve yaşam koşulları için mücadele!"

Sendika yöneticilerine, hazırladıkları taslakları geri çekme ve sıralanan talepler ekseninde yeni taslaklar hazırlama çağrısı yapılan açıklamada, bu taleplerin hayat bulmadığı her sözleşmenin metal işçilerinin insanca ve onurlu bir gelecek için yürüttüğü mücadeleye ihanet anlamına geleceği söylendi. Metal işçilerinin, metal patronlarından olduğu gibi işbirlikçi sendikacıardan da hesap soracağı vurgulandı.

Açıklamanın ardından bina önünde kısa süreli oturma eylemi gerçekleştirilerek eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Birleşik Metal MESS'le masaya oturdu

2010-2012 grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde 5 Ekim günü MESS ile **Birleşik Metal-İş Sendikası** madde görüşmelerine başladı. Toplantı, MESS'in Şişli'deki merkez bürosunda yapıldı. Bir sonraki toplantının 19 Ekim 2010 tarihinde yapılması kararlaştırıldı.

Temsilciler müzakere heyetinde

Birleşik Metal İşçileri Sendikası; genel sekreter, şube başkanları, MESS üyesi 14 fabrikanın işyeri temsilcileri ve TİS uzmanlarından oluşan müzakere heyetiyle görüşmelerde yer aldı. Birleşik Metal-İş'in verdiği bilgiye göre; grup toplu iş sözleşmelerine katılan müzakere heyetinde ilk kez yer alan işyeri temsilcileri, grup toplu iş sözleşmesi kapsamındaki BMİS üyelerinin yüzde 75'ini temsil ettiler.

5 Ekim günü gerçekleşen ilk tur görüşmesinin ardından bilgilendirmede bulunan Birleşik Metal-İş Sendikası, toplantıya katılan işyeri temsilcilerinin listesini duyurdu.

Birleşik Metal-İş, toplu sözleşme teklifinin "İNSAN ONURUNA YAKIŞIR ÇALIŞMA VE YAŞAM KOŞULLARI" olduğunu duyururken bu ana sloganın 3 somut talepte kendisini ifade ettiğini belirtti.

- 1) Çalışma süreleri kısaltılarak istihdam artışı!
- 2) Kurlsızlaştırma ve güvencesizlik demek olan esneklik hükümlerine HAYIR!
- 3) Kazanılmış haklarımızdan elinizi ve gözünüzü çekin! biçiminde ifade edilen 3 somut talebin yanısıra MESS'e, "Bahane üretmeyin, krizde ödediğimiz bedelin karşılığını verin!" denildi.

"Türk Metal teklifini geri çekmelidir!" diyen Birleşik Metal-İş, bu talebin metal işçilerinin ortak talebi olduğunu dile getirdi.

Yapılan toplantıda sendikanın teklifinde yer alan "Kapsam, Sözleşmeden Yararlanma, Sendika temsilcileri, Sendika temsilci ve görevlilerinin teminatı, Sendikal izinler, Sendika aidatı, Disiplin Kurulu, Çalışma Süreleri, Ara dinlenmesi, Vardiya Çalışmaları" maddeleri ertelendi.

ÇEL-MER işçilerinin katılımıyla TİS paneli

Metaldeki TİS sürecini ve izlenmesi gereken mücadele hattını tartışmak üzere Metal İşçileri Birliği Ümraniye Yürütmesi tarafından 3 Ekim günü bir panel düzenlendi. Panele 4 günlük işgal deneyimi yaşayan ÇEL-MER işçileri de katıldı.

"ÇEL-MER İşgalinden Öğreniyoruz, TİS'e hazırlanıyoruz" başlıklı panelde ilk sözü alan MİB temsilcisi, TİS döneminin işçi sınıfının mücadelesindeki yerine değindi. Öncü metal işçilerinin bu süreçte öncelikli olarak TİS'i metal işçilerinin gündemine sokması gerektiğini söyleyen MİB temsilcisi, daha sonra sendikaların tablosundan bahsetti. Metal İşçileri Birliği'nin Türk Metal'in hazırlamış olduğu ihanet sözleşmesini kökten reddettiğini söyledi. Uzlaşmacı bir çizgi izleyen BMİS'in hazırladığı taslakta daha ilerici maddeler bulunsada bürokratik anlayışa karşı etkin bir muhalefet örölmesi gerektiğini ifade etti. TİS taslaklarının metal işçilerinin denetimi dışında, onların katılımı olmadan hazırlandığını belirten MİB temsilcisi taban iradesinin hakim kılınması ve işçiler adına yapılacak olan görüşmelerde şeffaf olunması gerektiğini dile getirdi.

ÇEL-MER işçileri ise işgal-direnış deneyimlerini paylaştılar. ÇEL-MER işçileri panel süresince ilgiyle dinlendi. Öncelikle yaşadıkları değişimden bahseden işçiler patronların işçileri birer solucan olarak gördüklerini, fakat asıl gücün işçilerde olduğunu söylediler. "İşçi=Güç", "Ne olursa olsun komite" ve "Sendikalı olarak fakat sendikal bürokrasiyi aşarak" vurgularını tekrarlayan ÇEL-MER işçileri, özellikle taban örgütlenmelerinin ve iyi bir ön hazırlığın önemine dikkat çıktılar. Örgütlenme süreçlerinde işçi sınıfının geçmiş deneyimlerini tartışıp değerlendirerek ne yapmaları/yapmamaları gerektiğini öğrendiklerini ve buna göre bir eylem hazırlığı içerisine girdiklerini söylediler. İşçiler, ısrarcı olmanın, gizliliğin, merkezi yerlerde ses getirecek eylemler yapmanın, basın ve hukuk ayağının oluşturulmasının, işçinin dilinden konuşacak bir ajitatörün bulunmasının, aile desteğini almanın, disiplinli olmanın ve ekmeğine ve onuruna sonuna kadar sahip çıkmanın kendilerini kazanıma götürdüğünü söylediler.

ÇEL-MER işçilerinin ardından İSKİ direnişçisi sözü aldı. "Biz bu süreçte örgütlü mücadeleden başka bir yolumuz olmadığını öğrendik" diyerek konuşmasına başlayan İSKİ direnişçisi, ÇEL-MER ve UPS deneyimlerinin birer yörünge haline geldiğini ifade etti.

Yaklaşık 3.5 saat süren panel başından sonuna kadar canlı bir atmosferde geçti.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

ÇEL-MER işçileri: Verilen sözler tutulsun!

Sendikalaştıkları için işten atılan ve 4 günlük fabrika işgali ile sendika haklarını kazanan ÇEL-MER işçileri, işgal eylemi sonrası patron-sendika-valilik arasında imzalanan protokol sözleşmesine uyulmamasını protesto etmek için eylemdeydi. Çalıştıkları işyerinde telafi çalışmayı kabul etmeyen ÇEL-MER işçileri, 2 Ekim günü ilk olarak Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi önünde toplanarak Mutaş Demir Çelik AŞ’ye yürüyüş gerçekleştirdi. Sarılar Nakliyat önünde kortej oluşturan işçiler, Mutaş işçilerinin direniş çadırına doğru yürüyüşe geçti. Sınıf dayanışmasının anlamlı örneklerinden birine sahne olan ziyaret, mücadele süreci üzerine gerçekleştirilen sohbetlerin ardından sona erdi.

Gebze’den Bostancı’ya yürüyüş

Ziyaretin ardından ÇEL-MER işçileri, protokol sözleşmesine uyulmamasını protesto etmek için bir eylem gerçekleştirdiler. Sendika yetkisinin uzaması konularına ilişkin daha önce uyarıda bulunan işçiler, üyesi oldukları BMİS Gebze Şubesi’nin kendilerine sahip çıkmaması üzerine, Bostancı’da bulunan BMİS Genel Merkezi’ne E-5 karayolu üzerinden yaya olarak yürüyüşe geçtiler. ÇEL-MER işçilerinin tek sıra halindeki sessiz yürüyüşleri çevredeki işçi ve emekçilerin ilgisine konu oldu. Birçok kişi ise alkışlarıyla destek verdi.

Polis tehdidi boşa düşürüldü

ÇEL-MER işçilerinin önüne Darıca-Eskihisar yol kavşağında sermayenin resmi ve sivil kolluk güçleri çıkarak “Yürüyüşe devam ederseniz ceza keseriz!” tehdidinde bulundular. ÇEL-MER işçileri ise hakları için yürüdüklerini ve yürüyüşten vazgeçmeyeceklerini belirterek polislerin engelleme çabasını boşa düşürdüler. Kamera çekimi yaparak provakatif tutumlarını sürdüren polisler, ÇEL-MER işçilerini yürüyüşleri boyunca arkadan takip ettiler.

Yaklaşık 7 km yol kateden ÇEL-MER işçilerinin önü bu sefer BMİS Gebze Şube Mali Sekreteri Necmettin Aydın tarafından kesildi. Yürüyüşlerini sonlandırmaları için ÇEL-MER işçilerini ikna etmeye çabalayan Aydın, işçilerin tepkisiyle karşılaştı.

“Sorun çıkarsa direniş çadırını fabrikanın önüne ben kendim kuracağım!” diyen DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi’nin ifadelerini de hatırlatan işçiler verilen sözlerin sendika ve konfederasyon yöneticileri tarafından neden tutulmadığını sordular.

Aydın, yetkinin uzamasının gerekçelerini hukuksal sorunlara bağladı. Sorunun giderilmesi için tekrar ÇEL-MER patronu ve valilikle konuşulacağı sözünü veren Aydın, ÇEL-MER işçilerinden yürüyüşlerine son vermelerini istedi.

ÇEL-MER işçileri verilen sözlere ilişkin kendi aralarında bir değerlendirme yaptıktan sonra Aydın’a dönerek, “Ortada bir oyun dönüyor, biz bu oyunu ortaya çıkaracağız! Emegimize, ekmeğimize sahip çıkacağız!” uyarısında bulundular. ÇEL-MER işçilerinin yürüyüşü alkışlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

MESS istedi hükümet yaptı!

Sömürü çarkları arasında işçiler üzer beşer kurban verilirken, hükümet sözcüleri her defasında “sorumluların üzerine gidilecek!” nutukları atıyor. Cinayetin toplu katliama vardığı durumlarda da göstermelik bazı yargılamalar gündeme geliyor. Hükümet aynı zamanda, işçi kaniyle semiren kapitalistlerin elini rahatlatacak yeni düzenlemelere imza atıyor. İş cinayetlerine ve meslek hastalıklarına kapıyı ardına kadar açan bu düzenlemelerin büyük bir kısmı da gizleniyor.

İşte işçi katliamlarının önünü ardına kadar açacak bu gizli düzenlemelerden biri de Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası’nın (MESS) üyelerine yönelik çıkardığı “İşveren Gazetesi”nde deşifre oldu. MESS’in üyelerine müjdeli bir haber olarak verdiği bilgiye göre, bundan böyle yeni bir düzenleme yapılane kadar işyeri hekimi olarak doktor bulundurma zorunluluğu ortadan kalkıyor. Kapitalist istediği personeli, hatta bir güvenlik görevlisini dahi işyeri hekimi olarak atayabilecek.

“Belge zorunluluğu yok”

Bu uygulama MESS’in Çalışma Bakanlığı’na başvurusu sonucunda ortaya çıktı. İlgili habere göre, “İşyeri Sağlık ve Güvenlik Birimleri ile Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri Hakkında Yönetmeliği”n bir kısım hükümlerinin Danıştay 10. Dairesi tarafından durdurulması ve Tam Gün Yasası’nın çıkmasının ardından yaşanabilecek işyeri hekimi bulma sorunu gerekçesiyle MESS, Bakanlık nezdinde girişimlerde bulunmuş. Bunun üzerine Bakanlık hızla bu talebe yanıt vererek MESS’e bir yanıt yazmış. Buna göre Bakanlık, ilk önce tam gün çalışma zorunluluğundan doğabilecek sorunları çözmek için çalışmalar yürütüldüğünü, ardından ise Danıştay’ın yürütmeyi durdurduğu yönetmelikte gerekli değişiklikleri yapacağını bildirmektedir.

Ayrıca Bakanlık, *“işyeri hekimliği ve iş güvenliği uzmanlığı belgeleriyle ilgili yürütme durdurulduğundan bu süreçte belge şartının aranmayacağı, dolayısıyla da işverenin, mühendis veya teknik eleman olan bir çalışanını iş güvenliği uzmanı olarak görevlendirebileceği”* ifade etmektedir.

İşte Danıştay’ın yürütmeyi durdurma kararı böylelikle kapitalistleri büyük bir fırsata dönmüştür. Bu durumda eğer işçilerden ve sendikalardan tepki gelmezse, “yönetmelik boşluğu” hiçbir zaman doldurulamayacak, ortaya çıkan bu durum kural haline gelecektir.

Mutaş’ta fabrikayı terketmeme eylemi

Gebze’de kurulu Mutaş Demir Çelik’te işten atılan işçilerin direnişi 26 Ağustos’tan bu yana devam ediyor. Mutaş patronu son olarak 4 Ekim günü sendika üyesi 11 işçiyi işten attı.

Mutaş işçileri, 29 Eylül Çarşamba sabahı mesai saatinin başlamasıyla birlikte fabrika önündeki direniş çadırına geldiler.

İşten atılan işçilerin eş ve çocuklarının da yer aldığı buluşmaya Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu da katıldı. Direniş alanında Mutaş işçilerine ve ailelerine seslenen Serdaroğlu, Mutaş’ta yaşanan hukuksuzluk devam ettiği sürece direnişin de devam edeceğini söyledi.

Direnişçisi işçilere Birleşik Metal-İş üyesi Bossal Mımaşan, Kürüm, Dostel Makine ve ÇEL-MER işçilerinin yanısıra TİB-DER üyesi işçiler, BDSP, ÜİD-DER, HKP ve Nakliyat-İş üyeleri de destek verdi.

Mutaş işçilerinin 4 Ekim’de yaşanan toplu işten atma saldırısına yanıtı fabrikayı terketmeme eylemi oldu. Patronun sendikadan istifa baskılarına direnen işçiler, patronun “fırın bölümünde çalışın” dayatmasını kabul etmediler. Fabrikanın fırın bölümünde çalışan işçilerin işten atıldığını belirten sendika üyesi işçiler, “Biz fırıncı değiliz. Siz fırında çalışan arkadaşlarımızı işten attınız, biz de fırında çalışmayız” diyerek tepkilerini dile getirdiler.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü Dostel Makina Takım, Kroman Çelik, Akkardan, Bossal Mımaşan, Yücel Boru, Sarkuysan ve Kürüm Demir fabrikalarından işçiler de MUTAŞ işçilerine destek vermek için fabrika önüne geldi. BDSP ve ÜİD-DER’liler de işçilerle dayanışma gösterdi.

Fabrika önünde öfkeli sloganlarla bekleyiş sürerken, Gebze Emniyet Müdür Yardımcısı paydos saatine yakın bir zamanda fabrika önüne gelerek sendika yöneticilerinden, 11 kişinin sorun çıkmadan dışarıya çıkmasını istedi. Aksi taktirde işçileri zor kullanarak çıkaracakları tehdidinde bulundu.

Ardından Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer ve şube yöneticileri ile işçiler fabrika önünde toplantı yaptı. Toplantıda alınan kararın sonucunda içerideki işçiler dışarı çıktılar.

Fabrika önünde barikat

Daha sonra işçiler fabrikanın kapısı önüne barikat kurarak, Mutaş patronunun çıkmasını engellemeye çalıştı. Oldukça öfkeli olan işçiler, kolluk güçlerini de teşhir etti.

Mutaş patronu kolluk güçleri eşliğinde fabrikadan çıktı. İşçiler kolluk güçlerine, “Siz onların bekçisi misiniz? Biz size ne yaptık. Biz işimizi istiyoruz” sözleriyle tepkilerini gösterdiler.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube yöneticileri, attırdıkları “Söz bitti sıra eylemde!”, “İnadına sendika inadına DİSK!”, “Yaşasın Birleşik Metal-İş!” sloganlarıyla işçileri telkin etmeye çalıştı. Ardından, Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi yöneticileri, MUTAŞ işçileri ve dayanışmaya gelenlerle birlikte kortej oluşturarak, sloganlarla Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi’ne yürüdü.

Anakonda işçileri direniyor!

Anakonda Isıtıcı ve Pişirici Cihazları AŞ’de Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan 6 işçi fabrika önünde direnişe başladı.

Fabrikada çalışan işçilerin büyük çoğunluğunu genç işçiler oluşturuyor. Ayrıca, idari kadro ve personelle birlikte toplamda 147 işçi çalışıyor.

Patronun sendikal faaliyetten haberdar olması üzerine işçiler tehdit edildi. 24 Eylül Cumartesi günü fazla mesaiye kalmak istemeyen 2 işçi, 26 Eylül Pazartesi günü de 4 işçi, işten atıldı. İşçiler, fabrika önünde direnişe başladı.

“Zafer direnen işçilerin olacak!”

Birleşik Metal-İş Trakya Şube Başkanı Hazır Fedai Duvan sendikal mücadeleleri üzerine şunları söyledi:

“Şu anda durumumuz gayet iyi. İşçiler sendikalaşmak istediklerini bizzat kendileri gelerek belirttiler. İki-iki buçuk ay süren sendikalaşma çalışması sonunda 1 günde bütün işçiler üye oldu. Cumartesi iki işçi “işte daralma var” bahanesiyle işten atıldı. Pazartesi günü ise 4 işçi atıldı. Pazartesi günü buna tepki olarak çay molası saatinde fabrika içindeki işçiler ile bir eylem gerçekleştirildi. Bütün işçiler toplu bir şekilde alkışlarla çay molası saatinde fabrikadan çıkış yaptılar. Herhangi bir saldırıyla karşılaşmadık henüz. İşçiler anayasal hakkı olan sendikalaşmayı tercih ettiler. Amacımız işçileri sendikalaştırmak. Bu iş masada halletmek istiyoruz ancak aksi bir durumda zararlı çıkan fabrika yönetimi olacaktır. Çünkü biz gerçekten örgütlüyüz. Üye olmayan çok az sayıda işçi var. Onlar da usta ve usta başı olarak çalışıyor. Bu fabrikaya sendika girecek başka yolu yok! Zafer ise direnen işçilerin olacak!”

İnsanca yaşamak için mücadele ediyoruz!

Fabrika yönetiminin işçilere karşı yoğun bir baskı kurduğu fabrika 2 vardiya üzerinden çalışılıyor. İşin durumuna göre, işçiyi düşünmeden ayarlanan vardiyalar normalde 06.00-15.30, 15.30-01.00 saatleri arasında olması gerekirken, bu saatler 3 saat daha uzatılabiliyor. Buna tepki gösteren işçiler tehditlerle susturulmaya çalışılıyor ve zorunlu mesaiye bırakılıyorlar.

Sendikalaştığı için işten atılan bir işçi çalışma şartlarıyla ilgili şunları söylüyor:

“Uzun süredir bu fabrikada çalışıyoruz. Ne bir zam ne de bir sosyal hakkımız var. Yeni gelen, işi bilmeyen bir işçiyle aynı maaşı alıyoruz. Şimdilik bekleyeceğiz, ancak karşılık vermedikleri takdirde eylemlere başlayacağız. Bizim karımızdaki büyük ve esas engel yasalar. Noter sıkıntısı, referandumla gelen sendikasılaştırma saldırısı vb... İşveren bunları çok iyi biliyor ve kullanıyor. Ancak söylediğimiz gibi ne olursa olsun bu işyerine sendika girecek! Herhangi bir olumsuzlukta demokratik haklarımızı kullanacağız ve bundan kaçınmayacağız.

Bazı bölümlerde hiç mola yok. Gün oluyor ki ne yemeğe ne de çay molasına çıkabiliyoruz. İnanın tuvalete bile gidemiyoruz. Hatalı üretimlerde üstümüze çok geliyorlar, hatta kendi hatalarını bile bizim üstümüze yıkıyorlar. Özellikle usta ve ustabaşları. Burası ağır sanayi ve yaptığımız işe göre aldığımız ücretler çok gülünç. Tekstilde çalışan arkadaşlarımız var ve bizimle alay ediyorlar. ‘Gelin tekstilde çalışın o zaman daha çok para veriyorlar’ diye. Hiçbir sosyal yaşamımız olmuyor. Bütün işçiler böyle ve artık kopardık zincirleri. Biz bu işe işten atılacağımızı hatta

geri alınmayabileceğimizi bilerek girdik. Bu fabrikaya ne olursa olsun sendika girecek sonuna kadar mücadele edeceğiz. Biz insanca yaşamak için buradayız ve mücadele ediyoruz.”

Direnen bir kadın işçi ise şunları ifade etti:

“Çalışma koşulları çok ağırdı. Ortaklaştığımız ilk nokta bu oldu arkadaşlarımızla. Diğer bir önemli sebep ise insan kaynakları. İnsanlık onurumuzu kırıyorlar, bizi istedikleri gibi yönlendirmeye, çalıştırmaya çalışıyorlar. Yapmadığımız takdirde tehdit ediyorlar. Biz işçiyiz, daha önemlisi insanız. Ben bir kadın işçiyim. Gece vardiyasında eve gittiğimiz saatler belli olmuyor. Sabah 4.30’da evden çıkıyorum. Birçok kere tinercilerle karşılaştım. İnceldiği yerden kopar artık. Bizler haksızlığa karşıyız. Kadın-erkek omuz omuza çalışıyor, emek veriyoruz ve karşılığını almak istiyoruz. Bir kadın işçi olarak erkeklerden daha fazla eziliyorum ve sömürülüyorum. Tüm işçilerle aynı haklara sahip olmak ve eşit olmak istiyorum. Sonuna kadar devam edeceğiz ve fabrikaya sendikayı sokacağız.

“Gücümüz üretimde!”

Kararlılıkları her hallerinden belli olan işçiler direnişlerini sürdürürken, patronun önümüzdeki hafta içinde bir yanıt vermesi bekleniyor. Her duruma hazırlıklı olduklarını belirten işçiler, “Asıl gücümüz içeride, üretimde” diyorlar. Çalışan bütün işçilerin örgütlü olduğu ve patronun kararını beklediği belirten direnişçi işçiler, olumsuz bir tabloda ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını ve sendikayı fabrikaya getireceklerini ifade ediyorlar.

İşçilerin moralleri oldukça yüksek. Yoldan geçen her arabanın korna çalarak destek vermeleri onları daha da keyiflendiriyor. BP petrol çalışanlarının sürekli ziyaret ettiklerini ve eksiklerini getirdiklerini söylüyorlar. Kırklareli Cam’dan Kristal-İş üyelerinin de sürekli destek sunduğunu söylüyorlar.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Metal fabrikalarından yansıyanlar...

Net Cıvata’da Türk Metal klasiği

Tabanda biriken öfkeyi dizginlemeye çalışan işbirlikçi Türk Metal çetesi metal işçilerine bir kez daha ihanet etti. 29 Eylül günü biriken alacakları nedeniyle iş durduran Net Cıvata işçileri Türk Metal çetesinin ihanetine uğradı. Şube başkanı tarafından kandırılan gece vardiyası, çalışmaya başladı.

İstanbul Sefaköy’de kurulu fabrikada 29 Eylül Çarşamba günü sabah vardiyasında iki aylık alacakları üzerine iş durduran Net Cıvata işçileri, patronun, Eylül maaşını 12 taksite bölme önerisini reddederek eylemlerinde kararlı olduklarını ifade etmişlerdi. Orta vardiyadaki işçiler de aynı kararlılıkla davranmış ve üretimi durdurmuşlardı.

Gece patronlarla toplantı yapan sendika yönetimi ise direnişi kırmak için bu vardiyayı bekledi. İlk iki vardiyanın işçilerinin de patronun önerilerini kabul ettiğini anlatan şube başkanı Tufan Şimşek, patron yalakası işçileri de kullanarak, yalanlarla üretime başlanmasını sağladı.

Sonuç olarak iç örgütlülüğünden yoksun, birbirlerinden haber bile alamaz bir halde bulunan Net Cıvata işçileri, işbirlikçi çetenin oyununa geldiler. Grup TİS’leri öncesinde özgüvenlerini sağlayabilecek bir eylemi ihanete uğrayarak sonuçlandırmış oldular.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Termo’da TİS toplantısı

Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu Düzce’de kurulu Termo Makine’de TİS görüşmelerinin üçüncüsü 30 Eylül günü yapıldı. Termo patronu henüz parasal konularla ilgili teklif vermezken, toplantıda parasal konular dışındaki maddeler görüşüldü. 4. toplantı, 11 Ekim 2010 tarihinde yapılacak.

Schneider işçileri örgütlendi

Schneider Electric’in İzmir ve Manisa’da kurulu fabrikalarında çalışan işçiler sendikal örgütlenmeye adım atışlarını 3 Ekim Pazar günü İzmir’de Fuar Göl Gazinosu’nda yapılan toplantıyla kutladılar. Birleşik Metal-İş Genel Yönetim Kurulu üyeleri, BMİS İzmir Şube yöneticileri, Schneider Electric işçileri ve Schneider Avrupa İş Konseyi Başkanı (İşçi Temsilcisi) Thierry Jacquet’in katılımıyla coşkulu bir toplantı yapıldı.

Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sağlıkta dönüşüm yalanı sürüyor, milyonlar sağlık hakkından mahrum kalıyor!

Herkese eşit, nitelikli ve parasız sağlık hizmeti!

Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın bir parçası olan Genel Sağlık Sigortası (GSS) uygulaması ikinci yılını doldurdu. Bu, sağlık alanını ticarileştiren, sağlık hizmetine ihtiyacı olanları piyasanın acımasız kollarına bırakan bir projedir. Sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda ve IMF direktifleriyle hazırlanmış, 2003’lerin ortalarından itibaren “sağlık alanında büyük reform” adı altında gündeme sokulmuştur.

Süreç, SSK’ya ait hastane, dispanser, sağlık ocakları ve eczanelerin Sağlık Bakanlığı’na devredilmesiyle başlamıştı. IMF’nin stand-by anlaşmaları için önkoşul olarak dayattığı sosyal güvenlik kurumlarının (Emekli Sandığı, Bağ-Kur ve SSK) tek çatı altında birleştirilmesi ve GSS’nin kabulüyle, sağlığın tüm hizmet alanları piyasa açılmasıyla devam etmişti.

GSS neler getirdi?

Hatırlanırsa bu saldırı programı aldatıcı bir propaganda eşliğinde gündemimize sokulmuştu. Güya kuyruklar kalmayacak, hastane ayrımı olmayacak, herekese eşit ve adaletli sağlık hizmeti getirilecek, bıçak parası kalkacak, isteyen istediği hastaneye, istediği doktora gidecekti vs. vs. Ama son iki yıldır sağlık alanında yaşananlar GSS’nin ne kalite, ne eşitlik, ne de verimlilik getirdiğini, sadece katkı/katılım payları adı altında sağlık hizmetlerini her alanda(ilaç, tıbbi malzeme, muayene vb.) paralı hale getirdiğini gösterdi. GSS’nin ilk günlerinde kimi başlıklarda sıfıra yakın olan cepten ödemeler her geçen gün daha da artırıldı. Üstelik her hekim muayenesi için ayrı ayrı katkı payı alınmaya başlandı. Özel hastanelere gelince, muayene katılım paylarına bir de hastane fark ücretleri eklendi.

GSS uygulamasından sonra ilaç giderlerinin sağlık harcamaları içindeki payı da büyüdü. İlaç şirketlerinin kasalarını dolduran bu uygulamanın kimin işine geldiği ise ortadadır. Bu gerçek, sağlık hizmetinin daha “verimli” olacağını söyleyenlerin yalanlarını ortaya koymaktadır. Sağlık hizmetinden verim bekleniyorsa, olması gereken koruyucu sağlık hizmetine öncelik vermektir. Bu önlemler alındıktan sonra tedavi edici sağlık hizmeti devreye girer. Ancak sağlığın piyasanın koşullarına bırakıldığı bir ortamda tedavi etmenin korumaktan daha karlı olduğu açıktır. Bu nedenle sermaye sınıfını ve devletini koruyucu sağlık hizmetleri ilgilendirmemekte.

Yasada ayrıca 18 yaşını tamamlamış ve okumayan çocuklar anne ve babaları üzerinden sağlık hizmetinden yararlanamayacak. Uygulamaya başladığı andan itibaren 1 kuruş bile prim borcu olanlar sağlık hizmeti almayacaklar. Böylelikle milyonlarca insan sağlık sistemi dışında kalmış olacak.

Önceki yasaya göre bir işçi, işsiz kaldığı günden itibaren 10 gün daha sigortalı sayılıyor ve geriye dönük bir yıl içinde 90 günlük çalışması varsa, 90 gün sağlık hizmeti alma hakkına sahip oluyordu. Yeni uygulamayla işinden ayrılan sigortalı 100 gün değil, sadece 10 gün sağlık hizmeti alacak. Bunun gibi daha birçok hak gaspı var. Yetmemiş olacak ki, Genel Sağlık Sigortası için 31 Ekim’e kadar başvurmayanlara bir de 760 lira para cezası

öngörüliyordu.

Sağlıkta yıkımı durduralım!

Sağlık alanı, sermaye sınıfının iştahını kabartan ve uzun vadede daha da karlı olacak gözüyle baktığı bir sektöre dönüşmüştür. Sağlıkta yıkım programının uygulama biçimleri sermaye sınıfının konuya uzun vadeli yaklaştığını göstermektedir. Bu program adım uygulamaya konulmuş ve böylelikle de kitlelerden gelecek tepkilerin önü alınmaya çalışılmıştır.

Oysa Sağlıkta Dönüşüm Programı bir bütün olarak işçi ve emekçilerin hayatını tehdit etmektedir. Şimdiye kadarki haliyle bile ‘bu program ölüm getirir!’ belirlemesinin doğruluğu açığa çıkmışken, kapıda bekleyen saldırılarla gelecekte işçi ve emekçileri vahim bir akıbetin beklediği açıktır.

Bu yıkım programının durdurulması için sağlık hizmetini alan ya da veren bütün emekçilerin birleşik mücadelesi şarttır. Parasız, nitelikli, eşit ve kolay ulaşılabilir sağlık hakkı için örgütlü mücadeleyi yükseltmek, yaşam hakkımıza yönelik bu saldırılara dur demek zorundayız.

Sağlıkta yıkım kadın işçileri de vuruyor

1 Ekim 2008’de yürürlüğe giren SSGSS (Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası) yasası kadın işçilerin çalışma ve yaşam koşulları açısından da olumsuz sonuçlar yarattı. Birçok hakla birlikte, kadınlar için pozitif ayrımcılık anlamına gelen bazı haklar da tırpanladı.

Yasayla birlikte tüm çalışanlar için emeklilik yaşı 65’e çıkarılırken, prim gün sayısı 9 bin güne yükseltildi. Emekli aylıkları ise %23-%33 oranında düşürüldü. Yasa öncesinde 6 ay olan emzirme yardımı %83 oranında düşürülerek bir defaya mahsus olarak verilmeye başlandı. Dul kadınların da durumlarını ağırlaştıran düzenlemeler yapıldı. Eşinin ölümü durumunda, onun askerlik süresini borçlanarak emeklilik süresini tamamlatma hakkı kaldırıldı, dul eşin almaya hak kazandığı aylık yüzde 50’ye düşürüldü.

Bir başka uygulama ise, çocukların 18 yaşından sonra anne-babanın sigortasından yararlanamaması ve 25 yaşından büyük evlenmemiş kadınların sağlık sigortasından yararlanma hakkının kaldırılması oldu. Yasayla evlenmemiş kadınlar ailenin kazancına göre sağlık primi ödemeye mecbur bırakıldı.

Geçtiğimiz Mayıs ayında yasada yapılan değişiklikle, hiçbir sosyal güvencesi olmayan kadınların hamilelik dönemi boyunca ücretsiz olan muayene olma hakkı da gasbedildi.

“Doğum borçlanması”nda kısıtlama!

Son olarak yeni bir uygulama ile kadın işçiler açısından yeni bir kısıtlamaya daha imza atıldı. 16 Eylül tarihinde çıkan bir genelge ile, sigortalı olmadan önce doğum yapan kadınlar, “doğum borçlanması” uygulamasının kapsamı dışına çıkartıldı. Böylelikle kadınların erken emekli olabilmeleri engellendiği gibi, emekli olabilmek için daha fazla çalışmalarının önü açıldı.

Doğum borçlanması, özet olarak, kadınların doğum sonrasında çocuklarının bakımı ile ilgilendikleri için sigortalı olarak çalışmadıkları günleri Sosyal Güvenlik Kurumu’ndan satın almaları anlamına geliyor. 16 Eylül’de yapılan düzenlemenin öncesindeki ilgili yasa, doğumdan önce ya da sonra iki yıl süreyle çalışmış olan kadınların, doğum nedeniyle çalışmadıkları iki yıllık sürenin primini ödeyerek kıdemlerine saydırmalarına olanak tanıyordu. Ayrıca iki çocuk için kadınlara bin 460 gün doğum borçlanma hakkı veriyordu. Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK), şimdiki düzenlemeye göre ise SSK’lı annelere iki doğum için verilen borçlanma hakkının kapsamını daraltıyor. Genelgeyle, ilk defa sigortalı oldukları tarihten önce doğum yapan kadınlar kapsam dışı kalıyor.

Son düzenlemeden bağımsız olarak doğum borçlanmasının kendisi bile kadınların üretimin dışına çıkartılarak eve gönderilmesi anlamına geliyor. Kadınlar, işlerini bırakıp doğacak çocuklarına bakmaya eve gönderilirken, üstüne bir de para ödemek zorunda bırakılıyor. “Doğum borçlandırılması” ne işe geri dönüş için, ne de kadın işçilerin kıdemi için hiçbir önlem içermiyor. Ancak sermaye sınıfı son yapılan düzenleme ile bunu bile fazla görerek kısıtlamalara gitmekte, Tayip Erdoğan’ın her fırsatta dile getirdiği “3 çocuk” zihniyetine paralel olarak kadınlar eve mahkum edilmektedir.

Taleplerimizi kazanmak için mücadeleyi yükseltelim!

Bundan 2 yıl önce SSGSS yasasına karşı geniş çapta mücadele yürütülmüş, ancak sendikal ihanetin rolünü oynamasıyla birlikte yasa meclisten geçmişti. Aradan geçen bu zaman içerisinde bu yıkım yasasının sonuçları her gün karşımıza çıkmaktadır. “Doğum borçlanması” uygulamasında yapılan kısıtlama da bunlardan biridir.

Bu durumda, bu yıkım yasalarına ve sonuçlarına karşı, işçi ve emekçilerin temel talepleriyle birleşik mücadeleyi örgütlemek şarttır.

Bu mücadelede, herkese parasız sağlık hizmeti, tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık) taleplerinin yanı sıra, doğumdan önce ve sonra 3’er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım, kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde ücretsiz, nitelikli kreş ve emzirme odaları açılması gibi talepler de yükseltilmelidir.

İşçi ve emekçi hareketinden

İşçiler tersanede rehin kaldı

Samsun Terme Tersanesi'nde, Capital Vega isimli gemide çalışan 21 işçi, ücretlerini alamadıkları için 29 Eylül günü açlık grevine başladı. Ücretlerinin ödeneceği vaatleriyle sürekli oyalanan işçiler, konsolosluk ya da başbakanlık gibi yetkili kurumlarla da iletişim kurmaya çalıştılar. Kimsenin kendileriyle ilgilenmediğini söyleyen işçilerin, bin 200 ila 3 bin 500 dolar arasında değişen ücret alacakları var.

Yeşil Kundura önünde eylem

Yeşil Kundura'nın Çorlu Edirne Yolu üzerinde bulunan fabrikasında çalışan ve Deri-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler işten atma saldırısına maruz kalmıştı. Yeşil Kundura patronu atılan işçilerin geri alınacağını, esnek çalışma koşullarının giderileceğini, ücret ve mesailerin düzenli ödeneceğini, sendikali işçilere baskı uygulanmayacağını taahhüt etmesine rağmen tam tersi bir uygulamaya girişti. Patronun bu tutumunu protesto etmek ve şartların tamamının uygulanması amacıyla Deri-İş, 1 Ekim günü fabrika önünde eylem gerçekleştirdi.

'Can kurtaranlar' yürüdü

SES İstanbul Şubeleri 6 Ekim günü yaptığı yürüyüş ve basın açıklamasıyla 112 Acil çalışanlarının sorunlarını dile getirdi.

Sultanahmet Tramvay Durağı'nın yanındaki Mehmet Akif Ersoy Parkı'ndan İl Sağlık Müdürlüğü'ne gerçekleştirilen yürüyüşte maket ambulans taşındı.

Basın açıklamasını okuyan SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer, 112 Acil Sağlık Hizmetleri çalışanları olarak, sağlık kuruluşlarının yanısıra hayatın her alanında, birçok riski ve zorluğu barındıran sağlık hizmetleri sunduklarını belirtti.

Harb-İş'ten grev kararı

Harb-İş Sendikası Adana İncirlik Üssü ile Ankara ve İzmir'de bulunan yabancı askeri işyerlerinde grev kararı aldı. Yaklaşık bin 200 işçi adına sürdürülen toplu sözleşme görüşmelerinde, resmi arabulucu aşamasında da anlaşma sağlanamaması üzerine 4 Ekim 2010 tarihinde grev kararı alındı.

1 Nisan 2010-31 Mart 2012 tarihleri arasında geçerli olacak toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamamasına ve grev kararının alınmasına ilişkin yazılı açıklama yapan T. Harb-İş, toplu iş sözleşmesiyle güvencelerini zayıflatacak öneriler getirilmesi ve ekonomik haklarda gerilemelere yol açacak dayatmalarda bulunulmasının grev kararı alınmasına neden olduğunu söyledi.

SES'ten Albayrak'a ziyaret

Sendikalaştığı için işten atılan Paşabahçe direnişçisi Türkan Albayrak, direnişinin 87. günü olan 4 Ekim günü SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun ve SES İstanbul Şubeleri tarafından ziyaret edildi.

AKP'nin 2007'de çıkardığı bir genelgeyle taşeron işçileri mağdur ettiğini söyleyen Yorgun, Albayrak'ın mücadelesinin yanında olduklarını dile getirdi.

Elif öğretmen için eylem

Beyin tümörü teşhisi konulduktan sonra tedavisi sırasında aldığı 40 günlük rapor nedeniyle sözleşmesi

feshedilen sözleşmeli öğretmen Elif Aybaç'ın işe geri alınması talebiyle 6 Ekim günü bir eylem gerçekleştirildi. Eğitim Sen 4 No'lu Şube tarafından gerçekleştirilen eylem için Sultangazi Kaymakamlığı önünde biraraya gelen Eğitim Sen üyeleri İlçe Eğitim Müdürlüğü'ne yürüdü.

Eğitim Sen 4 No'lu Şube Başkanı Mehmet Sarı yaptığı açıklamada, öğretmen yetersizliğinden kaynaklı

3 öğretmenin işini 1 öğretmenin yapmak zorunda kaldığını belirtti. Sarı, sözleşmeli öğretmen sayısının neredeyse kadrolu öğretmen sayısını geçmek üzere olduğunu ifade etti.

Aybaç'ın, işine geri dönene kadar mücadelelerinin süreceğini söyleyen Sarı, "İşten de atsanız, hastalanma ve tedavi olma hakkımızı elimizden de alsanız susmadık, susmayacağız" dedi.

UPS direnişinde müzakere süreci

UPS'nin işten atma saldırısına karşı İstanbul, İzmir ve Balıkesir'deki aktarma merkezleri önünde başlayan direnişler devam ederken, TÜMTİS ile UPS yönetimi arasındaki müzakereler de sürüyor.

ITF'nin internet sitesinde yer alan açıklamada, ITF'nin ve Avrupa Taşımacılık İşçileri Federasyonu'nun (ETF), müzakereleri ve TÜMTİS'in atılan UPS işçilerinin geri alınması yönünde karşılıklı kabul edilen bir anlaşma oluşturma çabasını olumlu karşıladıkları belirtildi.

Avusturya ve Macaristan sendika temsilcilerinin oluşturduğu heyet, Mahmutbey'de direnişlerini sürdüren UPS işçilerini ziyaret etti.

Bunun yanısıra, ITF ve ETF'ye bağlı sendikaları temsilen 30-40 kişilik bir heyet 9-10 Ekim tarihlerinde İstanbul'da olacak. **9 Ekim** Cumartesi günü saat 12.30'da Mahmutbey'deki direniş alanına ziyaret gerçekleştirecek olan uluslararası dayanışma delegasyonu, **10 Ekim** Pazar günü ise TÜMTİS yöneticilerinin de katıldığı bir toplantıda süreci değerlendirecek.

Cumartesi yürüyüşlerine devam

UPS işçileri İzmir'de her Cumartesi günü gerçekleştirdikleri eylem için aktarma merkezi önünde bir araya gelerek yürüdüler. Yürüyüşün sonunda TÜMTİS Şube Başkanı Şükrü Günseli bir konuşma yaptı.

UPS patronunun direnişin zafere ulaşmasını engelleyemeyeceğini ifade ederek UPS direnişine verilen uluslararası desteğe vurgu yapan Günseli, ITF'in yeni kararlarından birinin de yakın zamanda UPS direnişinin kazanımla sonuçlanmaması durumunda yeni eylemliliklerin hayata geçirilmesi olduğunu belirtti.

Gün geçtikçe direnişe verilen desteğin arttığına vurgu yapan Günseli, İzmir'de de içinde DİSK ve KESK'in de bulunduğu İzmir Sendikal Birlik'in Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

direnişe destek vereceğinden söz etti.

UPS işçilerine ziyaretler sürüyor

2 Ekim Cumartesi günü bazı taraftar grupları ve BDSP direniş alanındaydı.

Mahmutbey'deki direniş alanına gelen Beşiktaş Halkın Takımı, Galatasaray Tek Yumruk, Fenerbahçe ve Sakaryaspor taraftar grupları işçiler tarafından coşkuyla karşılandı. Taraftar gruplarını karşılayan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, mücadele kararlılıklarını dile getirdi. Taraftar grupları adına yapılan konuşmalarda da direniş selamlandı.

Konuşmaların ardından UPS işçileri ve taraftarlar takım oluşturarak maç yaptılar. 2-2 biten maçın ardından ziyaret alkışlar ve sloganlarla sonlandırıldı.

BDSP de Mahmutbey'deydi

Taraftar gruplarının ziyaretinin ardından BDSP'liler yürüyüşle direniş alanına geldiler. Direnişçi işçiler tarafından sloganlarla selamlanan sınıf devrimcilerini TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk karşıladı.

BDSP adına yapılan konuşmada UPS işçilerinin direniş kararlılığına vurgu yapıldı. UPS direnişinin kazanımının işçi sınıfının kazanımı olacağını bir kez daha hatırlatan BDSP temsilcisi, önümüzdeki günlerde de UPS işçileriyle omuz omuza mücadelelerine devam edeceklerini ifade etti.

Kenan Öztürk de yaptığı konuşmada, bugüne kadar direnişe sundukları katkılardan kaynaklı BDSP'lilere teşekkür etti ve mücadelelerine devam edeceklerini vurguladı.

Konuşmaların ardından, Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu'nun sunduğu şiir dinletisi işçiler tarafından ilgiyle izlendi. Şiir dinletisinin ardından ziyarete katılan DESA direnişçisi Emine Arslan ile birlikte sohbetler gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir

Tayyip’in tersane şovu için polis terörü!

Tuzla’da Ç-151 süratli amfibi gemisinin denize indirme törenine katılan Tayyip Erdoğan’ı protesto eden TİB-DER Başkan Yardımcısı ve BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan ile TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu gözaltına alındı.

Erdoğan’ın saat 12.00 sıralarında gelişi nedeniyle Tuzla’da sıkıyönetim ilan eden emniyet, BETESAN direniş çadırını polis ablukasına aldı.

Ancak buna rağmen Zeynel Kızılaslan ile TİB-DER üye ve yöneticileri Erdoğan’ın geçişi sırasında protestoda bulundular. “Direne direne kazacağız” ve “BETESAN’da direniş kazanacak” dövizlerini açtılar.

“Tersane işçisi köle değildir!”, “Katil GİSBİR, işbirlikçi AKP!” ve “Artık ölmek istemiyoruz!” sloganlarını haykıran tersane işçileri protestonun ardından gemi indirme töreninin yapıldığı Anadolu Tersanesi’ne yöneldi.

Zeynel Kızılaslan ile TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu’nun önü Anadolu Tersanesi’ne gidiş yolu üzerinde bulunan RMK Tersanesi önünde kesildi. İşçi cinayetlerinin eksik olmadığı Tuzla cehenneminde bu şaşalı töreni protesto eden işçiler gözaltına alındılar. Emniyet yetkililerinin “geri dönün” dayatmalarına ve gözaltı tehditlerine aldırmayan TİB-DER yöneticileri, polisle yaşanan arbede sonucu yaka paça gözaltına alındılar. “Tedbir amaçlı” olarak gözaltında tutuldukları belirtilen TİB-DER yöneticileri saat 15.30 sıralarında serbest bırakıldılar.

Yandaş medyadan yeni yalan

Tuzla’da dökülen işçi kanından oluşturdukları kan denizinin ortasında böyle bir şaşalı tören yapanlara yönelik işçilerin tepkisini gözaltılarla gizlemeye çalışırken medya da buna destek verdi. Öyle ki “yandaş medya”nın önemli temsilcilerinden Cihan Haber Ajansı açılış törenine ilişkin haberini “Başbakan Erdoğan’a sevgi gösterisi” başlığıyla verdi. Gazetenin yalanına göre tersane işçileri Erdoğan’a sevgi gösterisinde bulunmuşlar. Gözaltıları görmezden gelen medya böylelikle tören için seçilmiş birkaç işçinin varlığını haberleştirmiş oldu. Bunlar, medya-hükümet ve tersane patronlarının işbirliğinin yeni bir kanıtı oldu.

TEKEL işçileri Tek Gıda-İş önünde

Direnışleri Tek Gıda-İş ağaları tarafından sonlandırılan TEKEL işçileri sendika ağalarından hesap sormak için 4 Ekim günü Tek Gıda-İş’in İstanbul’daki genel merkez binası önüne geldiler.

1. gün

Tek Gıda-İş yönetiminin, 4/C sözleşmesinin imzalanması yönündeki çağırısı ve sürecin Anayasa Mahkemesi kararına terkedilmesini protesto eden işçiler Tek Gıda-İş Genel Merkezi önünde polis barikatıyla karşılaştılar.

Saat 14.30’da Tek Gıda-İş Genel Merkezi önüne gelen işçiler sendika görevlilerinin provokatif tutumlarına maruz kaldılar. Bir süre polisle gerginlik yaşayan işçiler, basın açıklaması gerçekleştirdiler.

İşçilerin bina önüne gelmelerinin ardından Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türköl özel bir araçla arka kapıdan kaçtı.

2. gün

Geceyi, sendikanın 4. Levent’teki genel merkez binası karşısında bulunan parka kurdukları çadırlarda geçiren işçiler ‘evimiz’ dedikleri sendikalarına alınmadılar. İşçilerin bekleyişi sürerken dayanışma amacıyla çeşitli sendikalardan, kitle örgütlerinden ve devrimci kurumlardan destek ziyaretleri de devam etti.

5 Ekim günü Metal İşçileri Birliği (MİB), Hava-İş üyeleri, Limter-İş yöneticileri ve KESK’e bağlı sendikaların üyeleri işçilere destek ziyaretinde bulundu. KESK üyeleri, TEKEL işçilerinin yemek ihtiyaçlarını karşılayarak destek verdi.

Diğer yandan, Tek Gıda-İş bürokratlarının TEKEL işçilerine yönelik provokatif tutumları da devam etti. Sendika binasının önünde bekleyen çevik kuvvet ekiplerini besleyen sendikacılar, sendikanın kapılarını TEKEL işçilerine kapatırken aynı kapılar, sermayenin kolluk güçlerine ardına kadar açıldı.

Sendika binası önündeki bekleyişlerinde 3. günlerini de geride bırakan işçiler gazetemiz yayına hazırlandığı sırada eylemlerine devam ediyorlardı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kölelik düzeni katlediyor...

Madenlerde özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarının hız kazanması iş cinayetlerine kapı aralıyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri bir külfet olarak görülürken, işçi hayatları patronların kâr oranlarının azalmaması için feda ediliyor.

Soma’da iş cinayeti

Manisa’nın Soma ilçesinde faaliyet gösteren özel maden ocağında meydana gelen göçük nedeniyle 1 işçi yaşamını yitirdi. Öğle saatlerinde yaşanan göçükte, toprak altında kalan Recep Aslan (58) isimli işçi, iş cinayetine kurban gitti.

Diğer işçiler tarafından göçük altından çıkarılan Aslan’ın cesedi, Soma Devlet Hastanesi’nin morguna kaldırıldı. Aslan’ın 3 ay önce maden ocağında işe başladığı öğrenildi.

Mudurnu’da 1 işçi öldü

Bolu’nun Mudurnu ilçesine bağlı Taşkesti beldesinde Salih Çetin (18) isimli işçi, kanalizasyon borusu döşeme işinde çalışırken toprak kayması sonucu yaşamını yitirdi.

Taşeronlaştırma can aldı

Ereğli’de Hema firmasına ait özel maden ocağında 3 Ekim gecesi meydana gelen “kaza”da 1 işçi öldü.

34 yaşındaki Ali Akkuş isimli işçi, düşen baretime bakmak için kafasını vagonun dışına uzattı. Bu esnada

kafasını yolcu vagonunun yanından geçen yük vagonlarına çarptı. Kafası vagonların arasına sıkıştı. İşçinin arkadaşları vagonları durdurmak için harekete geçti. Ancak Akkuş, başına aldığı darbe sonrası olay yerinde hayatını kaybetmişti

Geçici işçiler öldü

Kahramanmaraş’ın Elbistan ilçesinde bulunan şeker fabrikasında geçici işçi statüsünde çalışan işçilerin geçirdiği trafik kazasında, 3 işçi yaşamını yitirdi. Pancar alım kampanyasının başlaması ile uzun ve yorucu çalışma koşulları altında güvencesiz olarak çalışan işçiler önceki gece vardiya çıkışında evlerine dönmek için yola çıktı. Elbistan-Nurhak karayolunda, kamyon ile otomobilin çarpıştığı kazada otomobilde bulunan 3 işçi öldü, 2 işçi de yaralandı.

Üsküdar’da “iş kazası”

İstanbul Üsküdar’da Türk Telekom AŞ bünyesinde çalışan 2 işçi, çöken kömürlüğün altında kaldı. Ambulansla hastaneye kaldırılan yaralı işçilerin hayatı tehlikesinin bulunmadığı belirtildi.

Hatay’da iş cinayeti

Hatay’ın Güzelburç beldesi dericiler sitesinde Cemil Üzer’e ait olduğu belirlenen Cem-Hak Dericilik şirketinde patlama meydana geldi. Kazan dairesinde yaşanan patlamada, ilk belirlemelere göre 3 işçi öldü, 5 işçi de yaralandı.

“Kazanacağız başka yolu yok!”

BETESAN işçisi ve TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan’ın direnişi sürüyor. Taşeronlaştırma ve güvencesiz çalışmanın vurduğu farklı işkollarından emekçilerle bir araya gelen Kızılaslan, direnişini anlatıyor.

50. gün

(...) İşçiler kadar işsizler de sürekli çadırımıza uğruyorlar. İşsizlik cinnet aşamasına getirmiş insanları. Kime dokunsan bin ah işitiyorsun. İnsanların çalışma koşullarından kaynaklı yaşam koşulları da berbat durumda. (...) Emekli olmuş bir işçi dayımız uğradı çadıra. İş aramak için tersanelere gelmiş. Maaşım yetmiyor ne yapayım tekrar çalışmamız lazım diyor. Yaşadığı dünyaya sitem ediyor haliyle.

(...) Migros’ta hakkını savunduğu için haksız yere işten atılan işçi arkadaş geldi çadıra. Migros’a karşı hukuksal süreci başlatmak için her şeyi hazırlamış. Bu arada İşçi Birliği gazetesinden arkadaşlar başarılar dileyerek çadırdan ayrılıyorlar. PDD’den arkadaş geldi çadıra. (...)

BETESAN’ın eski ortaklarından Sedat Erkomay beni telefonla aradı. BETESAN üç ortaklı bir şirketti. Benim bildiğim kadarıyla şu anki patron şirkete el koymuş durumda. Bu nedenle şu an davalıklar.

(...) Akşama doğru Rimaks Tekstil’de direnişte olan işçi arkadaşlar ziyarete geldiler. Kısaca karşılıklı olarak yaşadığımız süreçleri birbirimize anlattık. ROTA’nın yeni sayısını ve bildirimizi verdik.

(...) Akşam EMO’da, iş cinayetine kurban giden mühendis arkadaş Gülseren Yurttaş’ın ölüm yıldönümü nedeniyle işçi sağlığı iş güvenliği, esnek üretim, taşeronlaştırma ve iş cinayetleri konulu söyleşiye katıldım. (...)

51. gün

(...) Devrimci İşçi Hareketi’nden arkadaşlar uğradılar. 4/C konulu panelleri varmış pazar günün onun çalışmalarını yapıyorlar. Direnişler üzerine sohbet ettik. (...) Gemilerde filika testi yapan bir tekniker arkadaş geldi. Direnişi anlattım. Burada kamuoyuna sesimi duyuramayacağımı Taksim’e gitmemi önerdi. Önemli olan Taksim’e gitmek değil her yeri Taksim alanına çevirmek gerektiğini, bizim derdimizi asıl anlatacağımızın da işçiler olacağını söyledim. (...) Çeksan Tersanesi’nde ücret sorunu yaşayan iki arkadaş çadıra geldiler. Taşeronun sürekli oyaladığını ücretlerini alamadıklarını söylediler. Yardımcı olacağımızı söyledik. (...) Derneğe ücret alacağı olan işçiler geldiler. Ne yapmamız gerektiğini konuştuk. Dernek yöneticilerinden arkadaşımızın taşeronu aramasıyla TİB-DER’in ismini duyan taşeron yarın sorunu çözeceğini söyledi.

52. gün

(...) Isınmak için termostan çayımızı alıp yudumluyoruz, içimiz ısınsın diye. Daha önce çalıştığım iş yerinden bir arkadaş beni görünce çadıra geldi. Süreci anlattım. Yaşadığı talihsiz sendika deneyimlerini paylaştı. (...) Anadolu Tersanesi’nde ücret sorunu yaşayan bir işçi geldi. Taşeronun kaç gündür oyaladığını söyledi, bizden de yardım istedi.

(...) BETESAN’da işten ayrılan bir işçi arkadaş geldi. Yapılan baskılardan sıkıldığını, artık bu koşullara dayanamadığını söylüyor. Daha iyi bir iş bulmuş. “5 yıldır çalıştım. Bana bütün meslek

hastalıkları bulaştı” diyor. (...) Gemilerde çalışan iki işçi geldi çadıra. “Hani şu saman kağıdında yazandan öğrendim” diyor direnişinizi, “merak ettim kismet bu güne imiş” diyor. Süreci anlattım.

(...) Akşam Sedef Tersanesi’ne ROTA’nın dağıtımına geçtik. Süreci anlatan konuşmalar yaptım. Sessiz ve soğuk bir günün ardından çadırımızı topladık. Derneğe doğru çıkarken bizim arkadaşların yaratıcı zekasıyla yaptıkları pullara baktık. Güzel olmuş.

53. gün

(...) Saat 09.00 gibi geçit başladı. Onlarca polis arabası, polisleri taşımaya başladı. O kadar ki haddi hesabı yok gelen arabaların. Bir işçi “Bunlar ne arıyor burada?” diye sordu. Ben de “Başbakan açılışa gelecekmış, onun için gelmişler” dedim.

(...) Başbakanın yakında olduğunu polis telsizinden duyduk. Sloganlarla Tuzla’yı inletmeye başladık. Bütün herkes meraklı gözlerle bize bakıyor. Başbakan geçti, polis ablukayı biraz açıyor. Başkanla, ben başbakanla görüşmek için Anadolu Tersanesi’ne doğru yürüyoruz. Biraz ilerledikten sonra polisler önümüzü kapatıyor. “Gidemezsiniz, izin vermeyiz arabaya geçin” diye tehdit ediyorlar. Biz de gidip görüşme talep edeceğimizi söylüyoruz. Kollarımızdan tutup kıvırmaya çalışıyorlar ve zorla arabaya bindirmeye çalışıyorlar. Biz de binmemek ve haklı talebimizi gerçekleştirmek için slogan atıp arabaya binmemeye çalışıyoruz. Yere düştüğümde ayağıma tekme attılar, ayağımı arabaya dayayıp binmemeye çalıştım. Boynumu sıkmaya çalıştılar. Zorla arabaya attıklarında iki tanesi üzerime oturdu. Arabanın içinde biz slogan atmaya çalışınca arabanın içinde de arbeye yaşadık. Arabada kendi haklılıklarını anlatmaya çalışıyorlar. Biz de demokrasi nutukları atan başbakanla görüşmeye çalıştığımızı söyledik. Tayyip Erdoğan’ın işçilere değil o demokrasiyi patronlar için söylediğini de görüyoruz. Saat 15.30’da gözaltından serbest bırakıldık. Önlüklerimizi bırakmadık, aldık oradan. Hiçbir kâğıda imza atmamıştık. Haklı mücadelemizi provoke edenlere cevaplarını bu direnişi kazanana kadar devam ettirerek vereceğiz.

(...) Televizyonda izledim Tayyip Erdoğan benim çalıştığım geminin de açılışını yapmış. Kaptan Arif Bayraktar’ın da kitap Arif (i.) <http://arifbayraktar.com.tr>

fanı çekebilmek için kaç kez tartıştım yetkilileriyle. Gemi bitme aşamasına geldikten sonra akıllarına geldi. O zamana kadar insanların yuttukları, soludukları tozlar, dumanlar ciğerlerde kaldı. Nasıl olsa bir gün çıkacak o dumanlar. Ama hastane köşelerinde kanser olarak çıkacak. Geminin görkeminden etkilenen Başbakan, o gemide çalışıp da parasını alamayan işçilerin durumunu biliyor mu?. O gemide yüksekte güvenlik önlemi alınmadı diye çalışmayan işçilerin işten atıldığını biliyor mu? Bakacaksa her tarafa bakmalı.

55. gün

Direnin 55. gününde kış kendini iyice hissettiriyor. Kemikleri donduran bir soğuk var sabahın en erken saatlerinde Tuzla’da. Kışın çetin koşullarına hazırlanmamız lazım bizim de. Bizimkiler BETESAN’ı sloganlarla donatmışlar. Her tarafına yazılama yapmışlar boş yer kalmamış adeta.

(...) Abdurrahman usta eski öncü tersane işçilerinden duyarlı bir insan. Yapılan eylemlerde en önde yer aldığı için işten atılan işçilerden. Ondan sonra iş bulamadı tersanelerde. Huzurevinde bakıcılık yapıyormuş. Çok çalışıyoruz, az para alıyoruz diyor. Tekrar tersanelerde iş bakmak için gelmiş, çadırı görünce geldi sohbet ettik. Çok kalmadı bir de fabrikalara bakayım diyerek ayrıldı. Tekrar uğrayacağını söyledi.

(...) Havadaki soğuk öğleye doğru biraz sıcaklıyor. Arabayla geçen işçiler zafer işareti yapıyorlar. BETESAN işçisiyle sohbet ederken yanımızdan geçen iki işçi “direnişini destekliyoruz” diye bağırlıyorlar. Gözaltı görüntülerini izlemişler “helal olsun “sana diyerek geçiyorlar. Arkadaş yanımdan ayrılıyor. Yeni iş görüşmesine gidiyor. Bir işçi “ne kadar sürecek eynel” diyor. Daha önce birlikte çalışmışız. İş güvenliği elemanıymış havalandırma fan kavgalarından tanışıyormuşuz. Kazanana kadar dedim ne zaman kazanırsak o zaman biter. Süreci anlattım takip ediyormuş. O kadar takip ediyorsan artık desteklerini bekliyorum dedim. Bütün tersane işçilerin kullandığı “inşallah” kelimesini kullanıp gitti. Öğlen sonu sessizlik hakim buralara. Her şey iyi de dışarıdan kamuoyundan destek çok az. Akşam yine hava soğuyor. İş çıkışı işçiler yine gözaltını soruyorlar. Derneği yakına taşıdık, çadırı toplayıp geçiyoruz derneğe.

Yeni d komünis

Yeni eğitim dönemiyle birlikte gençlik çalışmamız yeniden yoğun günlere girmiş bulunuyor. Son yılların verileri ve gidişatı üzerinden bakıldığında, gençlik alanında olağandışı bir gelişmeden söz edebilecek durumda değiliz. Uzun yılların biriktirdiği sorunlar bu yıl da devam ediyor. Dolayısıyla, Parti'nin gençlik alanı ile ilgili değerlendirmelerindeki belli başlı vurgular güncelliğini, işaret ettiği görevler yakıcılığını koruyor. Genç komünistlerin, gerek partiye sunulmuş kapsamlı metinleri, gerekse geçtiğimiz eğitim döneminin sonunda gençlik yayın organında yer alan geniş değerlendirmeleri de bunu teyit ediyor.

Uzun yıllardır gençlik alanını ve hareketini hemen hemen benzer sorunlar üzerinden tartışıyoruz. Arada, geçtiğimiz eğitim yılında olduğu gibi, harç zammı, TEKEL Direnişi, Taksim 1 Mayıs'ı gibi gelişmelerin yarattığı dönemsel canlanmaları saklı tutarsak, her yeni yılda daha da derinleşen bir dağınıklık, çözülme ve geriye gidiş süreci yaşanıyor. Parti değerlendirmeleri bunun 2000'lerin ilk yarısından beri böyle olduğuna dikkat çekiyor. Düzen, devrimci harekete yönelik ağır F-tipi darbesinde sağladığı başarı ölçüsünde ve eşzamanlı olarak, toplumsal mücadelenin tüm temel dinamiklerine geniş çaplı bir saldırı dalgası yönelmişti. Bundan gençliğin payına üniversitelerde siyaset alanlarının tümünden gaspedilmesi düşmüştü. Temel saldırı yöntemi soruşturma-cezalandırma-uzaklaştırma olarak gündeme getirildi. Gençlik hareketinde 2000'lerin başındaki nispi canlanmanın öne çıkardığı ileri güçler bu saldırı dalgasıyla büyük bir kırılmanın içine itildiler. Sonrası giderek kitlesel mücadele umudunun tükendiği, üniversitelerde siyaset hakkının keyfi biçimde çiğnendiği, hatta bunun eğitim hakkının gaspıyla birleştirildiği bir gerileme dönemi olarak yaşandı.

Bu dönem düzenin toplumsal yapıda/dokuda ciddi bozulmalar yarattığı bir süreç oldu aynı zamanda. Gençlik gelecekle ilgili büyük ideallerin taşıyıcısı olmaktan tümüyle uzaklaştırılıp, kendi bacağından asılma sevdası peşinde koşan piyasa oyuncağına dönüştürüldü. Hiç de azımsanmayacak bir kesimi sanal bir dünyanın bunalımlı, daha baştan umutlarını tüketmiş, ne yapacağını bilmez tutsağı olarak sürüklenip duruyor. Solda tasfiyeci legalizmin ve reformizmin baskın olduğu bu süreç, devrimci nitelikte, kültürde ve değerlerde de derin bir erozyon olarak yansımaları buldu. Solda ayırım çizgileri büyük oranda kaybedildi. Bu dönem boyunca gençlik kitlesine eklenen yeni kuşaklar, doğal olarak ilk kimliksel şekillenmelerini bu koşullarda yaşadılar. Bunun gençlik alanına ve mücadelesine yansımaları, ileri kesimlerinde her zamankinden daha

derin bir apolitizm ve ideolojik ilgisizlik ya da gerilik oldu.

Yine geçmiş değerlendirmelerde altı çizildiği üzere, alt sınıflar gençliğinin büyük kentlerin üniversitelerine akışı engellenerek gençlik hareketi bir başka yönden daha kötürümleştirildi. Özel üniversitelerin önü alabildiğine açılırken, her ile üniversite propagandası ile büyük kentlerdeki köklü olanlar da dahil üniversitelerin düzeyi epeyce geriletildi. En kötü dönemlerinde dahi entellektüel mayalanmanın kaynağı olabilmiş üniversiteler, giderek inanılmaz bir cehalet merkezleri görünümünü kazanıyor.

Yakın geçmişte de sıkça ifade edilen bu gelişmeler, gençliğin bugününü anlamak için yeterli bir fikir vermektedir. Elbette burada gençlik alanı ile ilgili daha bir dizi saptama yapılabilir. Fakat yukarıda vurgulamak ihtiyacı duyduğumuz da dahil her biri değişik vesilelerle tekrarlanan sorunlar olduğu için uzun bir döküm yapmak gerekmiyor.

Gençlik içinde solun durumu ve komünist gençliğin misyonu

Gençlik alanındaki bu sorunlu durum derinleştikçe gençlik hareketindeki parçalanma da uç boyutlara varıyor. Halihazırda genel bir gençlik hareketinden ziyade ileri kesimleri üzerinden son derece daralmış bir hareketten bahsettiğimiz ölçüde, bu parçalılık solun kendi içinde dağınıklık olarak yansıyor. Bir döneme kadar güç ve eylem birliği olmadan düşünülemeyen 6 Kasım, 16 Mart gibi takvimsel eylem günleri dahi 4-5 farklı eyleme tanıklık edebiliyor. Bunun yalnızca solun gençlik alanındaki durumundan kaynaklı bir tablo olmadığı açık. Bu tablonun oluşmasının bir yanında genel olarak gençlik alanının verili durumu varsa, diğer yanında solun genel olarak toplum düzeyindeki durumu var. Bugün Türkiye'de siyasal yaşamın sol cephesinde yalnızca devrimcilik-reformizm, ihtilaleci örgüt-tasfiyeci legalizm gibi ayrımların silikleşmesi yaşanmıyor. Aynı zamanda taktik ittifaklar politikasında dünün temel muhatapları olarak kabul ettiğimiz devrimci parti ve örgütlerde de her alanda bir ciddiyetsizleşme göze çarpıyor.

Bu boşlukta sol içindeki bazı reformist odaklar siyasal mücadelede çok daha ciddiye alınması gereken bir yer kaplamış durumdadır. İlk, siyasal etkinlik bakımından iş yapılabilir muhataplar ve ikinci olarak etkili bir ideolojik-politik mücadelenin hedefleri olarak karşımızda daha çok bunlar duruyorlar.

Gençlik alanında bu çok daha belirgin olarak böyledir. Genelde dar ulusal sınırların ötesine

Genç-Sen ve genç Kürtlerin görevleri

geçemeyen Kürt hareketini bir yana bırakırsak, ideolojik-politik mücadelenin konusu olduğu kadar, birlikte iş yapmanın muhatapları da TKP, Kolektifler vb. gibi çevrelerdir. Farklı yerlerde öne çıkan grup ve çevreler olsa da, bunlar bulundukları yerelliklerden ibaret iğreti bir gücü temsil ediyorlar. Bağımsız siyasal varoluşlarını bir kitle örgütü olma iddiasıyla ortaya çıkmış Genç-Sen’de varolmaya tahvil eden grup ve çevreler ise, gençlik hareketi açısından belirleyici üniversiteler de dahil çoğu alanda zaten ciddiye alınabilir olmaktan çıkmış durumdadır. Bunda, bağımsız siyasal faaliyet yürütme iradelerini yitirmeleriyle birlikte, Genç-Sen’in gerçekten tabanını ören bir kitle örgütü olarak işletilememesinin, sürekliliği olmayan çıkışlar dışında Genç-Sen’in (dolayısıyla kendini Genç-Sen üzerinden vattığını iddia eden her çevrenin) atalet içinde kalmasının önemli bir payı var.

Bu tablo içinde partimizin gençlik çalışması özel bir önem kazanıyor. Çünkü tasfiyeci reformizm karşısında devrimci örgüt iddia ve iradesini komünist gençlik temsil ediyor. Gençliğin devrimci enerjisinin işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketiyle devrimci temellerde birleşmesini de yalnızca komünistlerin gençlik çalışması sağlayabilir. Ne kadar kitlesel görünürse görünsünler, devrimci iktidar perspektifleri, bunu yaşama geçirecek devrimci bir örgütsel varlıkları olmayanların, gençliğin dinamizmini devrim mecrasına akıtmak gibi bir niyetleri ve sorunları yoktur. Tüm tarihsel deneyime ve günümüz dünyasının açık gerçeklerine rağmen devrimci örgüt/parti fikrine dudak bükerek, geçici olmaya mahkum eylemsellik üzerinden “pekala partisiz de olabiliyor” diyenlerin, devrimle tek alakaları düzen bataklığında oyalanarak devrimi istismar etmek olabilir. Gençliğin devrimci dinamizmi ise devrimci mücadele için paha biçilmezdir. Bu enerjinin kabul edilemez bir ikiyüzlülükle düzeniçi saflarda heba olup gitmesini önleyecek yegane güç, gençlik alanında işçi sınıfının devrimci iktidar perspektifini temsil edenlerin yürütecekleri siyasal faaliyet ve devrimci örgütlenmedir.

Geçtiğimiz dönemin pratiği üzerinden bakıldığında, genç komünistlerin bu misyonun hakkını verme çabası içinde oldukları, buna uygun bir faaliyet kapasitesiyle güne yüklendikleri, devrimci ilkelerden taviz vermemeyi politik esneklikle birleştirmeye çalıştıkları görülecektir. Yeni dönemde bunu, partimizin sol hareket değerlendirmeleriyle daha sıkı bir uyuma kavuşturma sorunundan sözedilebilir. Bu çerçevede gençlik örgütlenmemizin, alanda ciddiyeti olan odaklarla birlikte iş yapmayı, bunu onlara karşı ilkeli bir ideolojik-politik mücadeleyle birleştirmeyi

başarması temel bir sorumluluktur. Verili koşullarda gençlik hareketindeki parçalı yapı kimseye bir şey kazandırmadığı gibi, sola eğilimli kitlede sürekli bir kırılma, umutsuzluk ve inançsızlığın kaynağı oluyor. Öte yandan birleşik-kitlesele-devrimci bir gençlik hareketinin geliştirilebilmesi, büyük ölçüde alandaki ileri kitlenin eylem birliğini gerektiriyor. Bu çerçevede gençlik alanındaki devrimci komünist kanalı temsil eden güç olarak, ilkesel yaklaşımlar ve mücadele birliği temelinde en geniş eylem birliklerini oluşturmak çabasını yeni dönemde de sürdürmeliyiz. Ayırışma, politika-taktığın tali öğeleri değil ilkesel boyutları üzerinden yaşanmalıdır.

Bu noktada, birçok akım tarafından ajitasyon-propagandada (ve bunun bir bileşeni olarak eleştiride) özgürlük, eylemde birlik yaklaşımının, geriliği ve gericiği perdeleyen ucuz demagojilere kurban edildiğinin altını çizmeliyiz. Yeni dönemde her türlü ilkeli birliğin mayası olan bu temel yaklaşımın gençlik hareketi ve özneleri içinde yeniden belirleyici olması, gençlik alanındaki misyonumuzun temel bir boyutu olarak ele alınmalıdır. Söz konusu ilkeye bağlılık, hiçbir gündelik politik çıkara değiştirilemez.

İdeolojik-politik mücadele konusunda genel olarak gençliğin, özelde ise gençlik hareketini oluşturan ileri kitlenin ideolojik-politik geriliği bir engel olarak görülebilir. Bu hiç de küçümsenemeyecek bir engeldir ve yıllardır süregelen bir zayıflık alanıdır. Partinin ideolojik-teorik birikimi veri alındığında, komünist gençlik güçlerini de kesen bir boyutu vardır bu sorunun. Çeşitli düzeylerde eğitim grupları, dönemsel kamplar, iç seminerler vb. üzerinden örgütlenen çalışmaların bizzat kendisi, marksist teorinin esasları noktasında ciddi yetersizliklerimiz olduğu gerçeğiyle

karşı karşıya getirmektedir bizi. Yeni dönemle birlikte daha fazla gündemimizde olması gerektiğini belirttiğimiz ideolojik-politik mücadele, yalnızca gençlik alanında burjuva, küçük-burjuva ideolojilerin etkilerine barikat örmek açısından gerekmiyor. Aynı zamanda ileri gençlik kitlesinin bu alandaki geriliğine, hem de saflarımızdaki eğitimsizliğe bir müdahale olacaktır.

Solun gençlik içindeki durumuna en iyi göstergelerden biri olan Genç-Sen’e ilişkin olarak da şunları söylemeliyiz. Birleşik gençlik mücadelesi için hala da bir anlam taşıyan Genç-Sen, kendini bu araç üzerinden ifade eden ve daha baştan yönetimi tutan sol çevrelerce hala da bürokratik bir ataletin dayanağı durumunda. Son Genel Kurul’daki özeleştiril açıklamalara ve genç komünistlerin bugüne kadarki eleştirilerini doğrulayan sözlerle rağmen durumda esaslı bir değişiklik olmamıştır. Genç-Sen’e dair yaklaşımlarımız değişik vesilelerle yayınlarımızda işlenmiş olduğu için tekrar etmek belki gereksizdir. Fakat saflarımızda hala da bir davranış birliği ihtiyacı olduğunu vurgulamalıyız. Partinin geçen sonbaharda Ekim’de yayınlanan değerlendirmesi, bu araca yaklaşımın özünü ortaya koymaktadır. Genç-Sen bizim için bir kitle örgütlenmesi aracıdır ve bunun mantığına uygun olarak tabanın söz ve karar süreçlerine etkince katıldığı bir demokratik işleyişe kavuşturulursa, gençliğin birleşik mücadelesinde belli bir rol oynayabilecek potansiyeli hala da taşımaktadır. Bu çerçevede bulunduğumuz tüm alanlarda yalnızca devrimci siyasal çalışmamızın bir alt ögesi biçiminde ele alarak, Genç-Sen’i örgütlemek ve taban demokrasisi temelinde işletmek yeni dönemde de güncelliğini koruyan bir hedef olmalıdır.

Bununla birlikte, şu temel önemdeki nokta unutulmamalıdır: “Yalnızca birleşiklik sağlanmasında değil, gençliğin kitlesel örgütlenmesinde de işlevsel olabilecek bu tür bir aracı etkin hale getirmek bile, politik faaliyette olduğu gibi, kitle tabanı ve örgütlenmede de büyük bir kuvvet olabilmeyi gerektiriyor. Bugün boğucu bir bürokrasinin hakimiyetindeki Genç-Sen ile politik-taktik çizgilerin taban inisiyatifi ve demokratik temelde yarıştığı bir Genç-Sen arasında tam bir karşıtlık vardır. Bu koşullarda ikincisine ulaşabilmenin ve birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi politikasına itilim kazandırmanın yolu, bağımsız bir güç olarak etkin bir faaliyet yürütebilmekten ve örgütlü bir temelde politik kitle tabanını büyütmekten geçiyor.” (Gençlik Çalışmasının Güncel Sorunları, Ekim, Sayı: 259, Ekim 2009).

Gençlik çalışmasında güncel siyasal sorunlar

Solun ve Genç-Sen’in durumundan öteye, özellikle son cümledeki vurgular komünist gençlik çalışmasının önceliklerini ve sorunlarını da veriyor. Geçtiğimiz yıl “bağımsız bir güç olarak etkin bir faaliyet yürütmek” çabası, yine aynı değerlendirmede hayati bir sorun olarak işaret edilen soruşturma karşıtı mücadele üzerinden geçmiş deneyimlerimizi geliştiren, saflarımızı toparlayan bir rol oynadı. Bu mücadeleyi bizzat soruşturma saldırısına maruz kalanlar başta olmak üzere sol çevrelerin gündemine taşımış, birliktelik yaratmaya çalışmış, ancak elle tutulur bir karşılık alamamıştık. Buna rağmen gençlik güçlerimiz, özellikle temel bir kentte buna takılmadan, partinin siyasal hattı üzerinden yol yürüme iradesi ortaya koyabilmişlerdi. Yine, eğitim yılının ikinci yarısında ortaya çıkan sonuçlar, gençlik hareketinin önünde önemli bir barikat olan soruşturma-uzaklaştırma saldırısına karşı mücadele konusundaki inançsızlık ve kırılmaya çarpıcı bir yanıt oldu.

Soruşturma-uzaklaştırma saldırısı yeni dönemde de hız kesmeyeceğine göre, geçtiğimiz yılların deneyimlerini gözeterek ve eksikliklerimizi tamamlayarak mücadeleyi derinleştirmek, yeni dönemin de öncelikli görevlerinden biridir. Soruşturma-uzaklaştırma saldırısının gündeme geldiği her okul kapısını, “tek başına bile direniş” geleneğini yaratan işçi sınıfından öğrenerek, duraksamaksızın direniş yerine çevirmeliyiz. Bu mücadele ile işçi-emekçi direnişleri, örgütlülükleri, kitleleri arasında daha yakın ve sıkı bağ geçen dönemin pratiğinde zayıf bırakabildiğimiz bir halkaydı. Bunu mutlaka gidermeliyiz.

Gençliğin siyaset yapma hakkı, bunun bir uzantısı olarak eğitim hakkının gaspına karşı hiç değilse ilerici kamuoyu üzerinden bir mücadele hattının örgütlenmesinin önemi açıktır. Bu alandaki temel zayıflıklardan biri sendikalar, demokratik kitle örgütleri, aydın ve ilerici çevrelerin duyarlılığını harekete geçirmekte yaşanıyor. Burjuva basındaki imkanların değerlendirilmesi alanında da ısrarla yüklenen bir tarzı hayata geçirmek gerekiyor. Bu imkanların kullanılmasının ne tür sonuçlar yarattığını geçtiğimiz dönemin deneyiminden görmüş bulunuyoruz.

Geçen dönemin deneyimi bize, soruşturma karşıtı mücadelenin toplumsal-siyasal gelişme süreçlerinden kopuk ele alınamayacağını da göstermiş bulunuyor. Zaten bu mücadelede başarı sağlamanın temel koşullarından biri, genel ve özgül tüm süreç ve gelişmeler üzerinden bir faaliyet hattı örgütleyebilmektir. Örneğin bugün eğitimde özelleştirme üzerinden sistemli bir ticarileştirme karşıtı faaliyet yürütmeksizin, gençlik yığınlarındaki potansiyel duyarlılıkları açığa çıkaramayız. Genel

olarak sistemli ve sürekli bir anti-empyralist, anti-kapitalist devrim propagandası yürütmeksizin de gençliğin ileri kitlelerinin devrimci duyarlılığını kucaklayamayız. Ya da her bir yerelin kendine özgü gündem ve ihtiyaçlarını gözetken yöntem ve araçlarla yerelleştirilmiş bir çalışma örgütleyemezsek, kitlelerin hiç değilse ileri kesimlerini herhangi bir gelişmeye karşı, bu arada soruşturma vb. saldırılara karşı da yerinden kıpırdatamayız.

Sorun daha baştan, varılacak hedefler ve buraya taşıyacak yol, yöntem ve araçlar konusunda bir netliğe sahip olmaktır. Bu bizi sürecin herhangi bir evresinde karşımıza çıkacak saptırıcı her tür etkene karşı dirençli kılacak, diyelim ki soruşturma karşıtı mücadele gibi bir esaslı görevi asla ihmal etmememizi, vb.’ni sağlayacaktır. Bu çerçevede gençlik örgütlenmemizin önünde yeni dönemde, genel çizgileri tanımlanmış, hedefleri saptanmış, yerel ayaklar için genel pratik çerçevesi ortaya konulmuş bir dönemsel planlama görevi durduğunu hatırlatmış olalım.

Gençlik örgütlenmemizin durumu ve sorumlulukları

Yeni döneme başlarken, gençlik çalışmamızın ve örgütlenmemizin içe dönük sorunlarına da eğilmek gerekiyor Bu sorunların başında örgütsel durumumuz geliyor. Bugüne kadar sergilediğimiz faaliyet kapasitesine rağmen gençlik örgütlenmemiz hala oldukça dardır. Örgütlerimizi büyütme, örgütlü güçlerimizin niceliğini ve niteliğini arttırmak yeni dönemdeki en önemli sorunlarımızdan biridir. Örgütlenme ve kadrolaşma siyasal çalışmanın akışı içinde kendiliğinden çözüme kavuşacak sorunlar değildir. En deneyimli ve yetkin kadroların yakın müdahalesini, tutku düzeyinde ilgisini gerektirir. Aslolan siyasal çalışmadır ilkesel yaklaşımımız, bu konudaki görevlerin boşa çıkmasına yol açmamalıdır. Nihayetinde siyasal çalışmanın verimi/başarısı için olduğu kadar sürekliliği için de her düzeyde yeterli nitelik, güç ve olanak, demek oluyor ki yetkin örgütlenme ve kadrolar gerekiyor.

Gençlik örgütlenmemizi genişletip güçlendirme sorumluluğunun burada ancak güncel bazı gereklerine işaret edebiliriz.

Bunlardan birincisi; organ, kolektif, birim düzeyindeki işleyişi aksatmadan sürdürebilmek, kolektif işleyişi en ileri düzeyde hakim kılmaktır.

İkincisi; çevre-çeper güçlerimizi mutlaka çeşitli düzeylerde tanımlı örgütlenmeler içine çekerek, siyasal çalışmanın aktif bileşenleri haline getirmektir. Gençlik alanı söz konusu olduğunda, bu yönde en işlevsel olanı eğitim grupları, kimi yerlerde düzenli siyasal tartışma çevreleridir. Bunun bazı yerellerimizde gündeme gelen anlamlı örneklerini genelleştirmeyi başarmalıyız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çalışmanın yerel araç ve olanakları (gençlik sendikasının örgütlenmesi, platformlar, inisiyatifler, bültenler, kollar, kulüpler, kültür-sanat çalışmaları vb.) genel olarak etkin bir siyasal çalışma için olduğu kadar, çevre-çeper güçlerimizi aktifleştirip kazanmak için de benzersiz önemdedir.

Üçüncüsü ise, her bir yoldaşımızın ve ilişkimizin gelişimiyle bire bir ilgilenmeyi hiçbir koşulda ihmal etmemektir. İdeolojik-politik eğitim ve donanım bu açıdan da belirleyici bir yerde duruyor. Gençlik güçlerimiz bu alandaki yetersizliklerin bilincindedirler. Partinin sık sık altını çizdiği üzere eğitim, kolektif bir zeminde, fakat son tahlilde yoğun bir bireysel çaba sorunudur. Şüphesiz eğitim grupları ve kolektif çalışmalar, ilerleme için belli bir çerçeve sunacaktır. Bununla yetinilmemeli, her yoldaşın birikim düzeyi ve eğitim ihtiyacına karşılık gelen kişisel bir eğitim planı çıkarılmalı ve mutlaka kolektif denetimin konusu yapılmalıdır.

Eğitim-birikim-donanım, ideolojik-politik alanın ötesinde, devrimci örgüt kültürünün yerleştirilmesi, örgüt kimliğinin yayılması, devrimci kimliğin şekillendirilmesi, savaşçı militanlığın kazandırılması alanlarında da bir ihtiyaçtır. Bunun karşılanması elbette öncelikle örgütsel-siyasal pratiğe bağlıdır. Fakat teorik ve pratik boyutlarıyla eğitim politikasının içeriği ve kapsamı da belirleyici bir etkidir. Kuşkusuz gelişme ve ihtiyaçlar temelinde partinin ileri düzeyde örgütlü ve çok yönlü devrimci bir kimlik gerektiren faaliyetlerine katılımının sağlayacağı eğitimi, yığınla kitap, seminer, verili dönemin koşulladığı rutin siyasal çalışmalar sağlayamaz. Yine illegal-ihtilalci örgüt bilinci ve işleyişi üzerinden bir çalışmanın yaratacağı kimlikler başka bir zeminde şekillenemez, vb...

Gençlik örgütlenmemizin darlığı ölçüsünde önemli ve onunla sıkı sıkıya bağlantılı ikinci bir temel sorunumuz ise, kitle tabanının darlığı ve kitle çalışmasındaki yetersizliklerimizdir. Bu konu parti basınımda çeşitli yönleriyle tartışılmakta, daha da tartışılmayı gerektirmektedir. Gençlik alanında sorun ancak alışılmış kalıpları ve rutinlerimizi kırmayı, yerellerde her türden kitle örgütlenmesi araçlarından devrimci bir temelde yararlanmayı, hedefler çerçevesinde ısrarla, sistemli olarak ve kesintisiz bir şekilde kitlelerle doğrudan temaslar sürdürmeyi, yani döne döne kitlelere gitmeyi başarmakla adım adım geride bırakılabilir. Salt kampüslerden ibaret bir tartışma değil bu. Örneğin öğrencilerin tüm yaşam alanları, aile ve sosyal ilişkileri gençliğin kitle çalışmasının hedefi olmalıdır.

Bir sorun olarak değil belki ama önemi tartışmasız bir vurgu olarak sınıf ve emekçi kitlelerle, sınıf hareketiyle kurulacak bağın her zaman olduğu gibi yeni dönemde de gençlik örgütlenmesi ve çalışmamızın ayırdedici bir niteliği olması gerektiğini belirtelim.

İşçi direnişlerinden sınıfı yakından ilgilendiren her tür gelişmeye kadar sınıf sorunlarına her düzeyde ve her alanda özel bir ilgi ve işçi-emekçilerle kurulacak somut bağ, komünist gençlik çalışmasının daima asli bir boyutu olmalıdır. Bu, sınıf intiharını gerçekleştirmeyi, sınıf devrimciliği kimliğini geliştirmeyi henüz gençlik alanındayken başlatmanın zorunluluklarından biridir. Öte yandan ise, genel olarak sol hareketin, bunun bir parçası olarak da gençlik hareketinin derin bir savruluşa sürüklendiği bir dönemde, devrimci örgüt iradesini gençlik alanında diri tutmanın da en hayati dayanağıdır.

Son olarak, *Ekim*’in bir yıl önceki çağrısının, gençliğin *Ekim*’e düzenli katkı sorumluluğunun, tüm yakıcılığı ile genç komünistlerin önünde durduğunu bir kez daha belirtelim. Genç komünistler payına yeni eğitim yılında zincirin kavranacak halkalarından biri de bu sorumluluğun yerine getirilmesi olmalıdır.

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Soruşturma-ceza terörüne karşı üniversitelerde direniş var!

Eğitim hakkımız gasbedilemez!

Anadolu Üniversitesi'nde direniş!

Eskişehir'de Anadolu Üniversitesi Rektörlüğü geçtiğimiz yıl başlattığı soruşturma terörünü, yeni döneme girerken cezalara dönüştürdü. İçlerinde, bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 3 öğrenciye birer dönem, yaklaşık 10 öğrenciye de birer hafta uzaklaştırma cezası verildi.

Kampüs önünde direniş

Siyasal faaliyeti üniversite içinde bitirmeyi amaçlayan üniversite rektörlüğünün bu saldırısına sessiz kalmayan Ekim Gençliği okuru ise 5 Ekim günü üniversite kampüsü önünde direniş başlattı.

Sabah erken saatlerde Yunus Emre Kampüsü girişine “Soruşturma-ceza kampları değil, Özerk-Demokratik Üniversite” pankartını asan Ekim Gençliği okurları, bildiri dağıtımı ile başladıkları faaliyetlerini öğrenci yoğunluğu azalınca kadar sürdürdüler.

Direnişin 2. gününde de gerçekleştirilen bildiri dağıtımıyla üniversitelerdeki baskıcı uygulamalar teşhir edildi.

Öğle saatlerine doğru üniversitedeki ilerici ve devrimci güçlerle beraber gerçekleştirilen basın açıklamasında sermaye devletinin gençliğe dönük saldırıları ele alındı. Soruşturma-ceza terörünün üniversitelerin sermaye açısından dikensiz gül bahçesine dönüştürme amacına hizmet ettiği ifade edildi. Devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin okuldan uzaklaştırılarak, siyasal faaliyetin engellenmeye çalışıldığı söylenerek, gençliğin bu tür uygulamaların karşısında asla sinmeyeceği, susmayacağı dile getirildi.

Basın açıklamasının ardından Emekli-Sen temsilcisi söz alarak direnişin önemine vurgu yaptı. Ardından Eğitim Hakları Derneği temsilcisi üniversitelerde verilen cezaları eleştirdi. Üniversite yönetimlerinin ne olursa olsun öğrencilerin eğitim hakkını gasbetmeye hakkı olmadığını belirtti.

Kapı önünde yapılan eylemde çok sayıda sivil ve çevik kuvvet polisi de ‘hazır bulundu’. Eyleme DİSK, EHD, Emekli-Sen, DYG-M, ÖGD, SGD, DGH ve TKP destek verdi.

YTÜ’de direniş sürüyor

Soruşturma ve ceza terörüne karşı YTÜ Beşiktaş Kampüsü’nde başlatılan direnişin **4. günü** olan 30 Eylül günü bildiri dağıtımı ile yasakçı uygulamalar teşhir edildi.

4 öğrenciye masa açmaktan ve bildiri dağıtmaktan soruşturma açıldığı belirtilirken, YTÜ’de kayıt döneminde kayıt destek masası açan Genç-Sen üyesi Sıla Gemicioğlu’na “*İzinsiz masa açmak, bildiri dağıtmak*” gibi gerekçelerle soruşturma açıldığı ifade edildi.

Direnişin 5. gününde, direnişçi öğrenci, arkadaşlarıyla birlikte düşünce ve ifade özgürlüğünün önemi üzerine bildiri dağıtımı yaptı. Öğrencilerin yoğun olarak geldiği sabah saatlerinde yapılan dağıtımda, yeni dönemin başlamasıyla beraber üniversitedeki baskıcı uygulamaların da kaldığı yerden devam ettiği söylendi.

Direnişçi öğrenci, yaptığı sohbetlerde üniversitedeki baskı aygıtlarının bir parçası olan soruşturma-ceza terörünün, ancak fiili-meşru mücadeleyle alt edilebileceğinin altını çizdi.

YTÜ Direnişi’nin 10. gününde üniversitenin akademik yılı açılışı yapıldı. YTÜ’de açılış töreni bu yıl da cumhurbaşkanının katılımı ile gerçekleşti. Abartılı güvenlik önlemleri altında okullarına alınan öğrenciler geçtiğimiz yıl olduğu gibi onlarca metre uzayan kuyruklarda bekleyerek ve nüfus cüzdanı ile karşılaştırmalı kimlik kontrolleri ve sıkı üst aramaları ile giriş yapabildiler. YTÜ direnişçisinin bildiri dağıtımı, okulun girişe izin verilen tek kapısında gerçekleşti. Üniversite açılışlarının egemenlerin şovuna dönüştüğü ve şirketlerin direktiflerinin yinelenildiği törenler olduğu teşhir edilerek yapılan dağıtımda öğrencilerle sohbet edildi. Bu esnada dağıtımı yapan öğrenciler, sivil giyimli polislerin tacizine hedef oldular. GBT dayatması yapılan öğrenciler baskılara rağmen faaliyetlerini sürdürdüler.

Yoğunluğun azalması ile birlikte YTÜ Direnişçisi dağıtımını sonlandırırken, diğer öğrenciler de yoğun güvenlik önlemleri altında üniversite içerisine giriş yaptılar.

Ekim Gençliği / AÜ-YTÜ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Üniversitelerden...

YTÜ’de gözaltı terörü

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün katıldığı Yıldız Teknik Üniversitesi’nin Akademik Yıl Açılışı, protesto gösterilerine sahne oldu. 6 Ekim günü gerçekleştirilen iki ayrı eylemle üniversitedeki baskıcı uygulamalar ve paralı eğitim saldırısı protesto edildi.

Gençlik Federasyonu gerçekleştirdiği eylemle Berna Yılmaz ve Ferhat Tüzer’in tutuklanmasını protesto etti.

Başbakan Erdoğan’ın katıldığı ‘Roman açılımı’ toplantısında “Parasız eğitim istiyoruz” pankartı açan Yılmaz, Tüzer tutuklanmıştı.

“Parasız eğitim istedikleri için tutuklanan Ferhat Tüzer ve Berna Yılmaz’a özgürlük” pankartının açıldığı eylem, Gül’ün, oditoryum binasına girişinden hemen sonra yapıldı. Polis ve ÖGB’nin müdahale etmesi üzerine öğrenciler darp edilerek karga tulumba gözültüne alındı.

Diğer bir eylem de, içerisinde **Ekim Gençliği, TKP’li Öğrenciler ve Öğrenci Kolektifleri** tarafından yapıldı. Oditoryuma yürümek isteyen öğrencilerin önüne polis barikadı kurulunca öğrenciler Tonoç Kantini önünde oturma eylemi gerçekleştirdi.

Hacettepe baskılarla açıldı

Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü yeni öğrenim yılına soruşturma saldırısıyla başladı. Birçok öğrenciye yine sudan gerekçelerle soruşturma açıldı. 4 Ekim günü Eğitim-Sen 5 No’lu Şube ve SES Ankara Şube, Beytepe Kampüsü’nde soruşturmaları ve genel olarak tüm baskıları protesto eden bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Baskıcı, anti-demokratik, paralı değil; özerk, demokratik, bilimsel, parasız üniversite istiyoruz!” pankartının açıldığı eylemde rektörlüğün anti-demokratik uygulamaları teşhir edilerek baskılara karşı direnme çağrısı yapıldı.

Ardından kütüphane önüne gelinerek burada açılmış olan standı savunmak için nöbet tutuldu. Eğitim-Sen ve SES üyelerinin okuldan ayrılmasının ardından ÖGB’ler standa müdahale etmeye kalktı. Bu saldırı girişimi devrimci-demokrat öğrencilerin sloganlarla standı savunmasıyla püskürtüldü.

Öğrenci Kolektifleri’nin standına saldıran ve standı kaldırtan özel güvenlikler akşam saatlerine kadar stant açan devrimci-demokrat öğrencilere bir müdahalede bulunamadı.

5 Ekim günü ise sabah saatlerinden itibaren kampüs sivil polis ablukasındaydı. Stant açmak isteyen devrimci-demokrat öğrencilere ÖGB saldırdı. Öğrencilerin masayı savunması üzerine kısa süreli arbede yaşandı. Öğrencilerin elindeki masayı kırarak kaçırarak ÖGB’ler kampüs içerisindeki sivil polislerle işbirliği içerisinde öğrencileri fişlemeye devam ediyorlar.

EÜ’de formasyon eylemi

Ege Üniversitesi’nde Fen-Edebiyat Fakültesi’nde ve Konservatuar’da formasyon hakkının gasbına karşı eylemler devam ediyor. Son eylem 4 Ekim günü öğle arası boyunca süren eylem, konservatuarın önünde yapıldı.

Öğrenciler; YÖK’ten çıkan bir karar nedeniyle formasyon alamadıklarını ve mağdur olduklarını dile getirdiler. Bu hak gasbının hesabını sormak için gittikleri yetkililerin sorumluluk almadığını, onları sürekli başka yere gönderdiklerini vurgulayadı.

Ekim Gençliği / İstanbul-Ankara-İzmir

YÖK gençliği teslim almak istiyor!

Gençliğin gelecek özlemine yanıt veremeyen devlet, baskı ve zoru ise gençlik üzerinden eksik etmiyor. Bunun için kullandığı silah ise YÖK. 12 Eylül askeri faşist darbesinin çocuğu olan YÖK yıllardır bu politikayı üniversitelerde uyguladı, hala da uygulamaya devam ediyor.

YÖK Başkanlığı'nın "Özgür ve Güvenli Üniversite" başlıklı toplantıda aldığı kararlar da bunu doğrular nitelikte. Alınan bu kararlarda, "bölücü" ve "yıkıcı" faaliyetlerin hareket alanlarının daraltılmasını, eğitim ve öğretim faaliyetlerinin kusursuz yürütülebilmesi için en önemli şartlardan biri sayıyor. Bunun için üniversitelerde ifade özgürlüğü, söz, eylem ve örgütlenme hakkı hiçe sayılıyor. Özelinde devrimci siyasal faaliyete yönelik alınan önlemler, "Şiddet içeren fikir ve eylemler, özgür düşünceyi de baskı altına alacağından, güvenli olmayan üniversitede özgür düşüncenin çıkması da olanaksızdır" denilerek meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Üniversiteler, toplumsal muhalefetin de gerilemesiyle her geçen yıl daha da derinleşerek uygulanan baskı ve zora yabancı değil. Bugün gündeme gelmiş olmasının sebebi ise bahsi geçen toplantıda alınan kararlarla bağlantılı olarak Emniyet Genel Müdürlüğü kanalıyla 81 il valiliğine gönderilen genelgenin deşifre olmasıdır.

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan imzasıyla, 24 Ağustos'ta gönderilen yazıda, rektörlüklerin alması gereken önlemler sıralandı. Bu önlemler arasında, üniversitelerde meydana gelecek olaylara süratle müdahale edilmesi için bütün öğretim yılını kapsayacak biçimde kolluk kuvveti ve sivil emniyet personeli görevlendirilmesi, üniversitelerin kampüste görev yapacak sivil polisler için yer tahsis etmesi gibi maddeler dikkat çekti. Oysa, kararların bütününe bakıldığında bunların, gençliği sindirmek ve üniversitelerdeki devrimci faaliyeti ipotek altına almak amacını taşıdığı rahatlıkla görülür.

Özcan imzalı bu genelgenin ayrıntıları şöyle:

Kolluk kuvvetleri talebi

* Güvenlik koordinatörleri ile ilgili tüm kamu kurum ve kuruluşları yetkilileri arasında bir yarıyıldan az iki defa toplantı yapılması.

* Olaylara süratle müdahale edilmesi amacıyla öğretim yılını kapsayacak şekilde, ihtiyaç halinde başvurmak üzere kolluk kuvveti talebi ve sivil emniyet personeli görevlendirme yazılarının eğitim-öğretim yılının başlangıcında rektörlüklerce valiliklerden talep edilmesi, ayrıca üniversitelerimizin imkânları ölçüsünde ve uygun gördükleri alanlarda kampüste görev yapacak sivil kolluk güçleri ile ilgili yer tahsis etmeleri.

* Yerleşke güvenliğine yönelik olarak giriş-çıkış noktalarının kontrolü, aydınlatma sistemlerinin geliştirilmesi, kamera sisteminin yaygınlaştırılması, fiziki ve parmak izi gibi elektronik tedbirlerin alınması.

* Stant, bilgilendirme masaları vb. faaliyetlerin rektörlüklerce kurulan değerlendirme komisyonuna önceden bildirmek ve komisyonun uygun görmesi şartıyla gerçekleştirilmesi, ayrıca öğretim başlamadan önce her kurumun ayrı ayrı stant açması yerine ortak stant açılması.

* Öğrencilerin kayıt olma işlemlerine yardımcı olma kisvesiyle öğrencilerle temasa geçen ideolojik grupları, kampüs alanları dışında ve çevrelerinde

oluşturulan stantlara müsaade edilmeyerek, gerektiğinde güvenlik kuvvetlerinden yardım talep edilmesi.

Psikolojik danışmanlık

* Birimlerde ve yurtlarda psikolojik danışmanlık ve rehberlik servislerinin etkin hale getirilmesi.
* Öğrencilerden, aynı suçu işleyenlere farklı ceza verilmemesi.

* Yerleşkede suç olan faaliyetlerde bulunulması halinde, idari soruşturmanın adli soruşturma sonucu beklenmeksizin yapılması.

* Üniversite birimlerinin yoğun giriş-çıkış saatlerinde yeteri kadar ekip marifetiyle gerekli trafik ve güvenlik tedbirlerinin alınmasının kolluk kuvvetlerinden talep edilmesi.

* Özel güvenlik görevlilerine eğitim verilmesi.

Yasal tebligat adresi

* Olaylara üniversite birim yöneticisi ve özel güvenliğin müdahalede bulunması, olayların önlenememesi durumunda gerektiğinde kolluk

kuvvetlerinin devreye girmesi.

* Adli ve idari işlem yapılan öğrenciler ile yasadışı faaliyetlerde bulunan öğrencilerin durumlarının ailelerine bildirilmesi.

* Üniversite öğrencilerinin yasal bir tebligat adresinin tespit edilmesi.

YÖK cephesinden yeni bir şey yok

Bu kararlar bir kez daha referandum süresince ve sonrasında üstüne güzellmeler yapılan "demokrasinin" kapsamını da göstermiş oldu. Halihazırda özel güvenlik görevlileriyle, turnikeleriyle, kameralarıyla, yüksek duvarları ve dikenli telleriyle üniversiteler, kışladan farksızdır. Her ne kadar 'yeni' bir karar olarak gündeme gelse de, üniversiteler içerisinde konuşlanmış sivil polisler bu kışlanın olmazsa olmazlarıydı. Yaygın ve sistematik bir biçimde sürdürülen soruşturma ve ceza terörü de, bu kapsamlı saldırıların diğer bir ayağını oluşturuyordu. İzinsiz afiş asmaktan, stand açmaya kadar her türlü etkinlik, soruşturma ve cezalara gerekçe yapılmaktadır. Rektörlükler, emniyetten aldıkları talimatlar ve istihbaratlarla soruşturmalar yapmakta, cezalar kesmektedir.

Gelecek yok baskı ve terör var!

Sermaye devleti tarafından bu "önlemlerin" alınması gençlikten duyduğu korkudan dolayıdır. Gençliğe bir gelecek sunamayan devlet çareyi baskı ve terörün dozajını arttırmakta görüyor. Böylelikle üniversitelerde boyutlanan eğitim sisteminin ticarileştirilmesi, işsizlik vb. sorunlar karşısında gençliğin teslim alınması öngörüldü.

Üniversitelerin YÖK tarafından teslim alınması sonucunu verecek olan bu saldırılara karşı güçlü bir direniş hattı örmek hayati bir ihtiyaçtır. Genç komünistler bu ihtiyacı karşılamak için üzerlerine düşeni yapacaklardır.

Ekim Gençliği

Genç-Sen 6 Kasım'da Ankara'da

Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen), YÖK'ün kuruluş yıl dönümü olan 6 Kasım günü Ankara'da "Büyük Öğrenci Mitingi" gerçekleştirecek. Genç-Sen, İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde 1 Ekim günü gerçekleştirdiği yürüyüş ve basın açıklaması ile mitinge ve miting öncesinde gerçekleştirecekleri haftalık eylemlere çağrı yaptı.

İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü tarihi ana kapı önüne yürüyüş ve sloganlarla gelen Genç-Sen üyeleri, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı yapan İpek Bozkurt, YÖK'ün kuruluş amacına değinerek, üniversitelerin; 29 yıldır yarattığı karanlıkta gün be gün daha da çürüdüğünü söyledi. 12 Eylül darbesiyle piyasalaşma, özelleştirme, güvencesizlik evresine net bir geçiş yapıldığını belirtti. YÖK'ün de üniversiteleri birer ticarethaneye çevirerek sermayedarların kanlı birer pazarı haline getirdiğini ifade etti.

Bozkurt, AKP'nin demokrasi yalanlarına da değinerek, AKP'nin referandum sonuçları itibarıyla darbenin yargılanacağını iddia ettiğini hatırlattı. "Darbe ancak kurumlarıyla yargılanabilir" diyen Bozkurt, YÖK'ü hedef almayan herhangi bir yargılamanın yalandan, ilüzyondan başka bir şey olmadığını söyledi. Üniversitelerin gerçek sahipleri olarak; darbeye, başta da onun başlıca ürünü olan YÖK'e karşı her hafta birçok üniversitede birden alanlarda olacaklarını belirtti.

Ağaoğlu'nun HERKES için tek gerçeği...

Şimdilerde reklam panolarını süsleyen, radyo ve TV'lerde dönen bir cümle insanın içine oturuyor. Reklamın yüzü, geçmişin müteahhiti bugünün ünlü emlak patronu Ağaoğlu Şirketler Grubu Yönetim Kurulu Başkanı Ali Ağaoğlu. Yeni projesi, Ayazma'da Olimpiyat Stadı'nın yanına yapılan, "My Wold Europe"u tanıtıyor kendince. Çekilen bu reklam ile oldukça da başarılı olmuş ki artık satışlara yetişemiyormuş. Yani reklamlar için ayırdığı parayı bir cebinden çıkartıp öbür cebine kat ve kat fazlasıyla koyuyor. Üstüne üstlük, başka birtakım yerlerden de reklam teklifleri alıyormuş.

Tüm bunları bir kenara koyup bu tanıtım kampanyasında sloganlaştırılan bir cümlemin altını çizmek istiyoruz; "Bu ülkede HERKES iyi yaşamayı hakediyor." Üstelik bu cümleyi, proje kapsamında barınma hakları ellerinden alınan Ayazmalılar'ın yüzlerine utanmadan bakarak söylüyor. Tıpkı tersanelerde ölen işçileri ya da selde boğulan insanları cahillikle suçlayan sınıfdaşları gibi utanmazlığın ve yüzsüzlüğün dibine vuruyor.

Ağaoğlu'nun insan hayatı üzerinde biriken sermayesi

Ağaoğlu'nu bu reklam vesilesi ile tanımadık elbet. Daha öncesinde de burjuva medyada yer alan sözleri ile hayatlarımıza tecavüz etmişti. Çok değil yaklaşık bir sene öncesine, Referans Gazetesi'nin Ali Ağaoğlu ile 17 Ağustos depreminin 10. yıldönümü vesilesi ile yaptığı söyleşiye dönelim.

Bu zat biriktirdiği sermaye ve sahip olduğu derin ilişkilerden güç alarak hiçbir korku ve tedirginlik hissetmeden, fütursuzca şu cümleleri etmekten geri durmamıştı: "... İstanbul konut, inşaat sektörünü en iyi bilen isimlerden biri olarak söylüyorum ki; mevcut yapı stoğunun yüzde 70'i deprem açısından güvenli değil. 1970'li yıllarda İstanbul'un Anadolu yakasında yapılan yapıların büyük bir kısmına inşaat malzemesini ben sattım. Kumları Marmara Denizi'nden demirleri hurdadan çektik. O zamanın şartlarında en iyi malzeme buydu. Sadece biz değil tüm firmalar aynı şeyi yapıyordu. Deprem olursa İstanbul'a ordu bile giremez, ölen şanslıdır" (Referans Gazetesi, 20.08.2009, Ayten Güvenkaya)

O günlerde bu cümleleri okuduktan sonra, bir anlık şaşkınlık içerisinde, "nasıl olur da hakkında bir soruşturma açılmaz" diye düşünme gafletinde bulunmuş olanlar vardır kesin. Ama bu gafletten sıyrılıp küçük bir araştırma yapanlar bu kişinin daha önceden de bu tür ifşaatlarda bulunduğunu görmüş olacaklar.

Örneğin Uludağ My Resort Otel'i'nde yaptığı değerlendirme toplantısında yaptığı ifşaatlardan biri şöyle: "Benim kendi tesisim dahil buradaki birçok tesis kaçak. Vilayet Evi'nin de içinde bulunduğu diğer kamu kuruluşlarına ait 18 tesis de aynı durumda. Ben kendi otelime yenileme ve restorasyon amaçlı olarak geçen yıl 10 milyon TL yatırım ve itiraf etmeliyim ki bu yenilemeyi de müsaadesiz ve kaçak yaptım. Müşterilerimiz bizden yenileme bekliyor, ya oteli kapatmak ya da bu yenilemeyi yapmak zorundaydım. Uludağ'da tam bir çevre katliamı yaşanıyor. Tüm tesislerin atıkları dağa ve ormana bırakılıyor. Hep birlikte burada bir çevre cinayeti işliyoruz. Bu atıklar nedeniyle Bursa bile büyük tehdit altında." (Radikal Gazetesi, Başbakanım, hani Uludağ'ı Davos yapacaktınız? 27.01.2009)

Tüm iyi niyetimizle, bu şahsın günah çıkarma niyetinden ya da kendini topluma, kendi deyişi ile

HERKES'e karşı sorumlu hissetmesinden kaynaklı olarak "My Wold Europe" projesini hayata geçirdiğini düşünebilirdik. Yani çevremizde olan bitenlere kulaklarımızı tıkayıp, gözlerimizi kapasak ve Ayazmalılar'ın yaşadıklarını bilmesek, Kentsel Dönüşüm Projeleri'nin nasıl bir rant barındırdığını farketmesek, zamanının ucuz işgücü niyetiyle insanların gecekondyu yapmalarına ya da imar almalarına göz yumup, şimdi gözlerindeki bu çapaklardan kurtulma telaşında olan bir erkin terörü altında olmasak inanabilirdik. Ama ne biz böyle bir

dünyada yaşıyoruz, ne de burjuvazi eşyanın tabiatı gereği HERKES'e karşı sorumluluk sahibi.

Sonuç olarak daha fazla kazanmak uğruna insan hayatını hiçe sayarak yaptığı projelerde deniz kumu ve hurda demir kullanan, yine daha fazlası için yıllardır Ayazma'da yaşayan insanların barınma ve yaşama haklarını ellerinden alan bir sınıfın mensubu var karşımızda. Onları tanıyoruz ve tanıtmaktan da imtina etmiyoruz: Ali Ağaoğlu en kodamanından bir burjuvadır.

Toplumcu Eksen

Güvencesizlik tartışıldı

İş cinayetine kurban giden Harita Mühendisi Gülseren Yurttaş'ın ölümünün 3. yıldönümünde çeşitli disiplinlerden mühendis, mimar, şehir plancıları "Güvencesizlik, Esnek Çalışma ve Taşeronlaştırma" başlıklı bir söyleşide biraraya geldi. EMO İstanbul Şubesi'nde düzenlenen söyleşiye katılan BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan, yaşadığı süreci ve neden direnişe geçtiğini katılımcılarla paylaştı. Tersanelerde sadece işçilerin değil teknik elemanların da aynı sorunlar içerisinde olduğunu vurgulayan Kızılaslan, bu durumu yakın geçmişte bir gemi mühendisinin iş cinayetine kurban gitmesiyle örneklendirdi.

Avcılar Belediyesi'nde sürgün saldırısına maruz kalan Tüm Bel-Sen üyesi inşaat mühendisi Ali Erdoğan, TMMOB ve sendikaların mevcut durumuna değindiği konuşmasında, benzer sorunların bu örgütlenmeleri de kestiğini belirtti.

Mimar Özlem Aydın da yaşadığı süreç üzerine bilgilendirme yaptı. Aydın, çalıştığı birimde bir Kürt vatandaşın arkasından yapılan hakarete sessiz kalmayıp tepki göstermesi üzerine huzur bozucu olarak nitelendirildiğini söyleyerek; sürgün edilmesi ve işten atılması sürecinin böylelikle tetiklendiğinin altını çizdi. Birlikte mücadele etmenin önemine değindi.

Gülseren Yurttaşın kardeşi Hatice Yurttaş ise, Yurttaş'ın iş cinayetine kurban gitmesine yol açan koşulları ve ablasının bu çalışma koşullarını düzeltmek için sarfettiği çaba, bu konuda yaşadığı büyük sıkıntı ve engellemeler hakkında bilgilendirme yaptı.

Yapılan konuşmaların ardından söyleşiye geçildi. Oldukça canlı tartışmaların yapıldığı etkinlikte, farklı sektörlerde çalışan mühendis, mimar ve şehir plancılarının sendika ve odalarda yürüttüğü mücadelenin ortaklaştırılması gerektiği vurgulandı. TMMOB 41. Olağanüstü Genel Kurulu'nun da değerlendirildiği söyleşide, ücretli, işsiz ve kadın üyelerinin talep ve çalışmalarını reddeden TMMOB yönetimi eleştirilerek, sendika ve odaları değiştirecek asli gücün örgütlülük olduğu ifade edildi.

Hizmet sektörü çalışanları sendikaları tartıştı

Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı, Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği Girişimi, Güvencesiz Öğretmenler, Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği, Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları tarafından "Hizmet sektörü çalışanları sorunlarını tartışıyor" üst başlığıyla hayata geçirilen söyleşi programının üçüncüsü 2 Ekim Cumartesi günü gerçekleştirildi.

"Mevcut sınıf örgütlerinin durumu"nın tartışıldığı söyleşide, konu başlığı, farklı alanlardaki deneyim ve yetersizlikler değerlendirilerek ele alındı.

Bu alanda KESK ve işçi sendikaları açısından örnekler olmakla birlikte günümüzde sendikalı sayısının çok geri bir noktada olduğu ifade edilirken, hizmet sektöründe çalışanların ağırlıklı olarak belediyelerde sendika çalışması yürüttüğü, özel sektörde bu oranın çok daha düşük olduğu belirtildi. Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları, Avcılar Belediyesi'nde sürgün edilen ikisi mühendis 10 sendikalı çalışanın sendikalarıyla olan ilişkilerini örnek verdiler.

Hukuk Bürosu Çalışanları Dayanışma Ağı temsilcisi ise, bu alanda işçi-avukat tartışmalarının yeni yapılmaya başlandığını ve deneyim eksikliği olduğunu belirtti.

Çağrı Merkezi Çalışanları adına yapılan konuşmada, bu alanda taşeronlarda çalışmanın %70-75'lerde olduğu belirtilerek, büyük şirket-küçük taşeron denkleminin bu alanda bozulduğu; taşeronların farklı şirketlere hizmet vererek bünyesinde pek çok çağrı merkezi çalışanı barındırdığı aktarıldı.

Toplumsal Dayanışma İçin Psikologlar Derneği Girişimi adına yapılan konuşmada, bu alanda güncel olarak yürütülen tartışmanın meslek örgütü tartışması olduğunu belirterek, sendikalaşmanın bireysel tercihlerle yaşanabildiği ancak bu oranın da çok düşük olduğunu ifade etti.

Etkinliğin söyleşi bölümünde, IBM örneği ele alınarak greve çıkılamamasının neden ve sonuçları tartışıldı. Taşeron PTT işçilerinin geçmişte yaşadığı süreç ve "takım sözleşmesi" deneyimi, süreci takip edenler tarafından aktarıldı.

Kamu emekçileri hareketi, KESK ve devrimci muhalefeti örgütleme görevi!

Kamu emekçileri hareketinin son bir yıllık tarihi dahi 15 Mayıs'ta gerçekleştirilen İstanbul Kamu Emekçileri Kurultayı'nın bu tespitini doğrulamaya yetmektedir. Kuşkusuz kamu emekçileri hareketinde “önderlik” sorunu yalnızca son bir yılın değil, ‘90’lı yılların ortalarından itibaren yaşanmaya başlayan ve katmerleşerek bugüne kadar gelen on yılların sorunudur. Fakat son bir yıllık dönem, uzlaşmacı sendikal çizginin ulaştığı boyutları göstermesi açısından önceki yıllardan farklı bir anlam taşımaktadır. Uzlaşmacı anlayışların pratikleri son bir yıl içerisinde çok daha açık biçimler kazanmıştır.

Bilindiği gibi kamu emekçileri hareketi açısından geçtiğimiz yıla damgasını vuran 25 Kasım grevi idi. Kamu-Sen ile birlikte ilanı yapılan 25 Kasım grevi kamu emekçileri hareketinde yeni bir çıkışın dayanağı olabileceken, sonrası boş bırakılarak hava boşaltma eylemine dönüştürülmüş, kamu emekçilerinin biriken öfke ve tepkisi bir kez daha tüketilmiştir. Öyle ki, grev nedeniyle görevden uzaklaştırılan demiryolu çalışanları, KESK ve bağlı sendikaların eylemli desteği olmaksızın, 16 Aralık'ta yaptıkları grevde yalnız bırakılmışlardır. Benzer bir biçimde sağlık emekçileri Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı'na karşı verdikleri mücadelede yalnız bırakılmışlardır. Söz konusu yasa tasarısı ile tüm emekçilerin sağlık hakkı hedefe konmasına karşın, bu yasa saldırısı KESK ve bağlı sendikalarca (kısmen SES hariç) mücadele konusu haline getirilmemiştir. Bu son bir yıllık dönemde, tarihinde ilk kez KESK, mücadele eden işçiler karşısında Türk-İş hainlerinin arkasında yer almış, TEKEL işçilerinin 1 Mayıs'ta sendika bürokratlarına yönelen tepkisini kınayan açıklamaya işçi sendikaları konfederasyonları ile birlikte imza atmıştır. Mevcut KESK yönetimi TEKEL işçilerinin direnişini kıran ve işçileri eylemsizliğe-parçalanmaya mahkum eden Türk-İş bürokratlarına cephe alacağına, sendika bürokratlarını konuşturmayarak ihanete tepki gösteren TEKEL işçilerini hedef alan açıklamaya imza atmıştır. İşte bu KESK'in tarihinde bir ilktir, Türk-İş'leşme eğiliminin açık bir yansımasıdır.

Elbette ki, bu eğilim burada kalmayacaktı. Her ne kadar KESK yönetimi, yönetimdeki farklı tutumlar nedeniyle Anayasa referandumu karşısında net bir tutum açıklamamış olsa da, toplu görüşmelerde izlenen çizgi ile zımnen referandum pazarlığına oturmuştur. Daha dün kadar her toplu görüşme döneminde “Toplu sözleşme hemen şimdi” diyen KESK, bu toplu görüşmeye “referandum sonrasına toplu sözleşme” talebiyle çıkmıştır. Bu açık bir biçimde “toplular sözleşme” talebini referandum gölgesine almak anlamına gelmektedir. Düzen güçlerinin iktidar dalaşının ürünü olarak gündeme gelen Anayasa referandumu, kamu emekçileri hareketi içerisindeki sendikal çizgilerin konumlanışlarını da belirlemiştir.

AKP'nin arka bahçesi Memur-Sen açık bir biçimde Anayasa değişikliğinin arkasında konumlanmış, Kamu-Sen ise misyonuna uygun olarak “Hayır”cı düzen güçleri arkasında yerini almıştır. Anayasa değişikliği konusunda parçalı bir tavır sergileyen yalnızca KESK olmuştur. KESK yönetiminde önemli bir yer tutan EDP “yetmez ama evet” çizgisi ile hükümetin yedeğine düşerken, diğer reformcu akımların önemli bir kısmı (ÖDP, TKP, EMEP, Halkevleri) “ona da buna da hayır” diyerek düzen

muhalefedinin “Hayır” cephesinin arkasında konumlanmışlardır. Kuşkusuz bu anlayışların düzen güçleri arkasına yedeklenmeleri niyetleri ile değil, aldıkları tutumun somut durum karşısındaki sonuçlarıyla ilgilidir. Tüm bu akımların kendi tutumlarına yine kendi çizgilerine uygun yanıtlar üretebilecekleri kesindir. Ne var ki sınıflar mücadelesinde aslolan “söylem” değil “eylem”dir. Sermaye düzeni cephesinden referandum üzerine yürütülen hummalı çalışmaların, işçi ve emekçileri “Evet-Hayır” denklemi içerisinde kutuplaştırdığı/böldüğü açık ve yadsınamaz bir gerçektir.

Emek güçlerinin ve emekten yana grupların, düzen güçlerinin propagandası altında yaşadıkları bu kutuplaşma karşısında emekçileri uyarmaları, işçi ve emekçilerin gözünü sandıkta alınacak tutuma değil, referandum sürecinin yarattığı politik ilgiden de yararlanarak talepler uğruna mücadeleye çevirme çabasına girişmeleri gerekirdi. Ne var ki bu, “12 Eylül anayasası” ile “AKP yaması”na sıkıştırılmış bir referandum oyununda sandığı göstererek yapılabilecek bir iş değildir. Sandık karşısında alınacak tutum bir yana KESK'in yapması gereken referandum gündemi vesilesiyle “grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı” talebi başta olmak üzere yıllardır uğruna mücadele edilen talepler doğrultusunda kamu emekçilerini fiili bir mücadeleye çekmek ve burjuva propagandanın etkisi ile yaşanan bölünmeyi bu mücadele içerisinde en aza indirmeye çalışmak olmalıydı.

Sermayenin emekçiler üzerindeki etkisini kırmamanın başka bir panzehiri bulunmamaktadır. Oysa KESK ve bağlı sendikalar, referandum süreci boyunca demokratik talepler doğrultusunda tek bir işyeri eylemi dahi yapmamış, gözünü emekçilerin demokratik hakları için fiili mücadelesine değil, sandıkta alınacak tutuma dikmiştir. Bunun toplumsal yaşamdaki pratik karşılığı ise emekçiler içerisindeki kutuplaşmaya kan taşımak, onları burjuva düzen partilerinin propagandalarının etkisine açık hale getirmek olmuştur.

Kamu emekçileri hareketinin güncel durumu

“Önderlik” sorununun katmerleştiği bu aynı dönem kamu emekçileri hareketinin kapsamlı saldırılarla yüz yüze kaldığı bir dönem olarak yaşanmıştır. Sağlıkta özelleştirme, iş güvencesinin kaldırılması, taşeronlaştırma, sözleşmeli çalışma vb. saldırılar devam etmektedir. Bugün kamuda onbinlerce emekçi sözleşmeli ve taşeron olarak çalışmaktadır. Sağlık emekçilerinin çalışma saatleri 45 saate çıkartılmıştır. Toplu görüşmeler hiçbir somut kazanım elde edilmeden sonuçlanmış bulunmaktadır. Saldırıların kapsamlı olmasına karşın kamu emekçileri hareketi parçalı bir seyir izlemektedir. KESK'in uzun soluklu bir mücadele programı ile saldırıları göğüsleme ve hak elde etmeye dönük bir hazırlığının olmaması, bir yandan kamu emekçilerini bu saldırılar karşısında hazırlıksız bırakırken, öte yandan da gerici Memur-Sen ve Kamu-Sen'e bağlı sendikaların güç kazanmasına zemin hazırlamaktadır.

Gericici sendikaların üye sayısını artırarak güç kazanmaları onların “yetenekleri”nin değil, hareketin önderlik ihtiyacının karşılanamamasının sonucudur. Yıllardır izlenen uzlaşmacı çizgi, somut sorun ve talepler uğruna mücadeleyi örgütlemek şöyle dursun, saldırı yasalarının göğüslenememesini beraberinde getirmektedir. “Hak elde etme” kavramı kesintisiz fiili bir mücadele ile anlam kazanmaktayken, saldırı yasaları karşısında dahi günübirlik-protestocu eylemler ile yanıt verilmektedir. Geçmişten beri klasik eylem biçimi haline getirilen kadrolara dayalı günübirlik/protestocu eylem biçimleri, yalnızca kamu emekçilerinin ana gövdesinin sendikalardan uzaklaşması ve ümitlerinin tükenmesine yol açmakla kalmamakta, aynı zamanda harekette etkin bir rol oynayan kadrolarda da bıkkınlığa yol açmaktadır. Sonuç olarak bu çizgi, yalnızca kamu emekçilerinde biriken tepkinin günübirlik eylemler içerisinde boğulmasını değil, sendikaların yönetim ve organlarının işlevsizleşmesini ve işyeri

örgütülüklerinin zayıflamasını da beraberinde getirmektedir.

Devrimci muhalefetin örgütlenmesi görevi

KESK ve bağlı sendikaların genel kurul süreçleri yaklaşıyor. Genel kurul süreçlerine Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD) ve Demokratik Emek Meclisi (DEM) arasındaki çatışmanın damga vuracağını, diğer reformcu akımların da kendilerini bu çatışmanın bir tarafı olarak konumlandıracaklarını söylemek kahinlik olmayacaktır. Devrimci kamu emekçileri bir yandan önümüzdeki bir yılın genel kurul gündemi ile harcanmasına izin vermemek, öte yandan da genel kurul süreçlerini hakim sendikal çizginin aşılması ve fiili-meşru mücadele çizgisinin benimsenmesi yönünde değerlendirmek zorundadırlar. Bu bir yandan sendikalar ve KESK’i somut talepler ekseninde uzun vadeli bir mücadele programına yönlendirmek üzere taban basıncının örgütlenmesini, öte yandan da genel kurul süreçlerini koltuk savaşlarına hapseden anlayışlarla hesaplaşmayı zorunlu kılmaktadır.

Bugün KESK’in saldırı yasaları karşısında somut bir mücadele programı olmadığı gibi, sendikalar da bu tutumsuzluk karşısında hiçbir tepki geliştirmemektedir. Sendika merkez yönetimleri de KESK’in tutumsuzluğunu suskunlukla karşılamakta, KESK’in kapsamlı bir mücadeleye hazırlanması yönünde bir çalışma yürütmedikleri gibi kendi önlerine de somut bir eylem programı koymamaktadırlar. Bunun olağan sonucu ise bir bütün olarak kamu emekçileri hareketinin sendikal önderlikten yoksun bırakılması, sendikalarımızın kamu emekçilerinin temel talepleri karşısında çözümsüzlüğe, eylemsizliğe mahkum edilmesi olmaktadır.

KESK’in ve sendikalarımızın kapsamlı bir mücadele programının oluşturulması yönünde harekete geçirilmesi önem taşımaktadır. Bu ise öncü, ilerici, devrimci kamu emekçilerinin önünde duran görevdir. Üyesi olduğumuz sendikaların şube ve merkez yönetimlerinin harekete geçirilmesi yönünde taban basıncının örgütlenmesi çabası içerisine girilmeli, kapsamlı bir mücadele programı ihtiyacı şubeler platformu, sendika kurulları vb. organlarda tartışmaya açılmalı, KESK’in ve sendikalarımızın organlarını toplayarak bu ihtiyacı gündeme almaları yönünde çaba harcanmalıdır. Böyle bir çalışma kuşkusuz taban çalışması ile bir arada yürütülmeli, öncü-devrimci kamu emekçilerini yan yana getirecek platformlar oluşturulmalı, basın açıklamaları, imza kampanyaları vb. aracılığıyla taban basıncının örgütlenmesi sağlanmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Eğitim emekçileri 5 Ekim’de eylemdeydi

Eğitim Sen, Dünya Öğretmenler Günü’nde gerçekleştirdiği basın açıklamalarıyla eğitim emekçilerinin sorunlarını dile getirdi.

Bursa Eğitim Sen üyeleri Mahfel Kafe önünde bir araya gelerek Orhangazi Parkı’na yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasını Bursa Eğitim Sen Şube Başkanı Cemal Akkurt gerçekleştirdi. Akkurt, Türkiye’deki öğretmenlerin derinleşen sorunlarla 5 Ekim’i kutladığını belirtti.

Eylemde “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Yaşasın onurlu mücadelemiz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganları atıldı.

İzmir’de Eski Sümerbank önünde toplanan eğitim emekçileri İl Milli Eğitim Müdürlüğü’ne yürüdü. “5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü kutlu olsun / Eğitim Sen İzmir Şubeleri” pankartının açıldığı eylemde Eğitim Sen İzmir Şubeleri adına basın açıklamasını okuyan Eğitim Sen 1 No’lu Şube Başkanı Ali Rıza Özer, son dönemde artan baskılara, gözaltılara ve tutuklamalara dikkat çekti.

Özer, Dünya Öğretmenler Günü’nde öncelikli

taleplerinin eğitimin ve eğitim emekçilerinin niteliğini olumsuz yönde etkileyen sorunların giderilmesi olduğunu ifade ederek örgütlü mücadeleye çağırırdı.

5 Ekim Dünya Öğretmenler Günü **Niğde’de**, Eğitim Sen Niğde Şubesi’nin çağrısıyla yapılan basın açıklamasıyla kutlandı.

Sendika binası önünde toplanan eğitim emekçileri “Yaşasın 5 Ekim, yaşasın Eğitim Sen!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Eğitimde güvencesiz çalıştırmaya hayır!” sloganlarıyla yürüyüşe geçti.

Niğde Üniversitesi öğrencilerinin de destek verdiği eylem basın açıklamasıyla son buldu.

Sınıf dayanışmasına bir ceza daha

İzmir’in Tire İlçesi’nde, KESK’in TEKEL Direnişi’yle dayanışmak için 25 Şubat günü gerçekleştirdiği meşaleli yürüyüşe katılan çoğunluğu öğretmen 300 kişiden 78’i hakkında savcılık soruşturması açıldı. İdari soruşturma kapsamında bazı öğretmenlere kınama ve maaş kesme cezası uygulandı.

Aralarında Eğitim Sen Tire Temsilcisi ve üyelerinin de bulunduğu, çoğunluğunu öğretmenlerin oluşturduğu 200 kişilik grup, bu antidemokratik ve baskıcı uygulamayı protesto etmek için 22 Mayıs günü bir eylem daha gerçekleştirdi. Sermaye devleti ise bu noktada soruşturma terörünü bir adım öteye taşıdı. Bu eylemin ardından ifadesi alınan 35 kişi hakkında ‘2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’na Muhalefet’ ettiği iddiasıyla işlem yapıldı. Soruşturmayı tamamlayan Tire Cumhuriyet Başsavcısı Hikmet Turan, 29’u öğretmen 35 kişi hakkında dava açtı.

Davanın ilk duruşması 24 Kasım Öğretmenler Günü’ne denk getirildi. Öğretmenlere övgüler düzen devlet, traji-komik bir biçimde davanın 24 Kasım günü görülmesini kararlaştırdı.

Memur-Sen emekçiyle dalga geçiyor!

Memur-Sen Genişletilmiş Başkanlar Kurulu 1 Ekim günü gerçekleştirildi. Toplantıda konuşan Memur-Sen Genel Başkanı Ahmet Gündoğdu, son toplu görüşme süreci hakkında “toplular sözleşme tadında geçti” diyerek böbürlenmiş. Bu iddiasına da “toplular görüşmelerde son 9 yılın en iyi kazanımlarını elde ettik” diyerek de açıklama getirmiş.

Fakat konuyla ilgili çıkan bir haberde bu kazanımların ne olduğuna dair tek bir bilgi yok. Bazı yuvarlak sözler dışında olacağını da sanmıyoruz. Çünkü kamu emekçileri adına bu toplu görüşme sürecinin de öncekilerden olduğu gibi farklı bir sonucu olmadı. Yine bir masa kuruldu, yine göstermelik açıklamalar ve salvolar yapıldı. Yine kıran kırana geçen bir pazarlık varmışçasına taraflar rollerini oynadılar. Ancak sonuçta kamu emekçileri için anlamlı tek bir kazanım çıkmadı. Yine yüzdelik sefalet zamları ve her defasında verilen ama hiçbir zaman tutulmayan bolca vaatten başka bir şey yoktu.

Bir oyundan başka bir özelliği olmayan toplu görüşme sürecinin yeni bir perdesi daha böylece kapandı.

Ancak Memur-Sen Başkanı bu kadarla da kalmamış, konuşmasının devamında bu kez “Toplular sözleşme bizim için çok önemliydi. İlk olarak pakette yer almasını sağladık. Sonra da hep beraber el ele vererek yoğun bir çalışma içine girerek Anayasa değişikliği paketine referandumda ‘evet’ çıkmasına katkı sunduk” diyerek anayasa değişikliğinden dolayı böbürlenmiş.

Fakat bilindiği üzere Memur-Sen Başkanı’nın övündüğü bu değişiklik biçimsel olmaktan öteye gitmiyor. Ucube toplu görüşme düzeni toplu sözleşme adı altında güncellenmiş oluyor sadece. Ama sendikacılığı hükümetin eteklerine tutunarak fiili-meşru mücadelenin önüne barikat kurmaktan ibaret olan bir konfederasyon ve başkanından da başka türlü davranması beklenemez.

Kamu emekçileri, düzen güçlerinin kuyruğunda sendikacılık oynamaktan başka bir icraatı olmayan bu işbirlikçilerden kurtulmak zorundadır.

Avrupa'da büyüyen mücadele dalgası üzerine...

Dünya proletaryasından etkili bir cevap almamasına karşın kapitalist dünya hala daha yaşadığı çöküntünün üstesinden gelebilmiş değil. Son iki yıldır krizin yarattığı sorunlara tek taraflı çözümler üretme gayreti gösteren kapitalist devletler dünya devi bankaları ve çeşitli tekelleri batmaktan kurtarmıştı. Bu kurtarma operasyonlarının faturası da işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkıldı. Tasarruf tedbiri olarak sistematik bir biçimde işçiler işlerinden atıldılar. Bu nedenle dünyada ve özellikle Avrupa'da milyonları bulan yeni bir işsizler ordusu yaratıldı. Onyılların mücadelesinin ürünü ekonomik ve sosyal haklarının kimisi tümünden ortadan kaldırıldı, kimisi ise kısıtlandı.

Son aylarda yürürlüğe sokmaya çalışılan önlem paketleri ise yine işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını hedefliyordu. Fransa'da emeklilik yaşının yükseltilmesi ve limanların özelleştirilmesi saldırısı, İspanya ve İngiltere'de sosyal harcamalara ayrılan devlet bütçelerinin kısıtlanması ve çalışma yaşamında işçiler aleyhine yapılan yeni düzenlemeler saldırıların başlıcalarını oluşturuyor.

Fakat bir dönemdir AB eliyle eşgüdüm halinde yürütülen sosyal yıkım politikaları nihayet Avrupa işçi sınıfını da ortak bir mücadelenin içerisine soktu. Yaz aylarının başından beri Avrupa'da çeşitli grevler ve kitlesel mitingler yaşanmıştı. Yunanistan işçi sınıfının mücadelesinin yanı sıra, özellikle Fransa'da emeklilik yaşını yükselten tasarının gündeme geldiği ilk günlerde bir milyona yakın işçi ve emekçinin grevi gerçekleşmişti. Grevi takip eden günlerde yaşanan havayolu çalışanlarının grevlerinin zaferle sonuçlanması ise mücadeleye ivme kattı. Onları İtalyan metal işçilerinin ve Yunanistan taşımacılık sektörü işçilerinin grevi izledi. İtalya'da greve katılan işçilerin sayısı yüz binleri buldu, Yunanistan'da uzun süredir yaşanan grev ve direnişler karşısında pek etkilenmemiş görünen Yunan hükümeti sonunda ordu eliyle greve müdahale etti. Üretimi kilitleme noktasına getiren taşımacılar grevi, taşıma işlerinin ordu araçlarıyla gerçekleştirilmesi sayesinde ancak bir ölçüde engellenebildi.

Parça parça gelişen sınıf mücadelesi geçtiğimiz haftalarda Fransız işçi ve emekçilerin emeklilik yaşını arttırılmasına karşı yaptığı gösterilerle yeniden ivme kazandı. Uzun süredir göstermelik çıkışlarla yetinen Avrupa Sendikalar Birliği-ETUC işçilerin birikmiş öfkeleri nedeniyle daha önce de Avrupa düzeyinde ortak eylem kararı almıştı. Ancak bu eylemler hedeflenen düzeyi yakalayamamıştı. Fakat bu kez biriken öfke 29 Eylül olarak belirlenen eylem gününü dahi beklemeden sokaklara taşdı.

29 Eylül günü ise genel bir kanı olarak Avrupa'nın uzun zamandır görmediği güçte bir eylem gerçekleştirildi. Brüksel'de yapılan eyleme katılımın yüz bin dolayında olduğu belirtildi. Eyleme katılanların sayısından öte coşkusu ve militanlığı dikkat çekti. Bu da İspanya ve Fransa'da gerçekleşen genel grevlerin daha da güçlenmesine katkı sağladı.

İspanyol bakanları enerji sektöründe grev nedeniyle % 22'lik bir iş kaybı olduğu ve ulaşım hizmetlerinde neredeyse greve katılım olmadığı iddiasındaydı. İspanyol polisi ise greve katılımın % 20-30 düzeyinde gerçekleştiğini açıkladı. Bu açıklamalara karşın İspanyol sendikalar greve %70 katılım oranında

katılım olduğunu belirttiler. Tren, havayolu ulaşımı, enerji ve hizmet sektörünün felç olduğunu açıkladılar. İspanya'da greve toplamda 10 milyon işçinin katıldığı açıklandı.

Barselona, Sevilla ve Valencia şehirlerinde ise polisle işçiler arasında militan sokak çatışmaları yaşandı. Grevin görkemi karşısında belli bir temkinlilikle davranan hükümet yetkilileri, gazete ve televizyon programları aracılığıyla grevi zayıf göstermeye çalıştılar.

Yaz aylarından itibaren emeklilik yaşının artırılmasına karşı Sarkozy hükümetiyle mücadele eden Fransız işçiler 5 Ekim grevinde çok daha öfkeliydiler. Önceki uyarı grevine rağmen yasayı geçireceğini ifade eden hükümet işçileri dikkate almadığını göstermesi işçileri öfkeliendirmişti. Yasayla ilgili kesin karar 5 Ekim'de Fransız parlamentosunda yapılacak görüşmenin ardından verilecekti. Fransız işçileri Kendilerini ciddiye almayan Sarkozy hükümetini bu sefer oldukça sert biçimde uyardı. 5 Ekim grevine yüzbinlerce işçi katıldı ve işçiler kararlılıklarını polis engeline militanca karşı koyarak gösterdi. Fransız hükümeti bu militan grev ve sokak gösterilerinin basıncıyla şimdilik geri adım attı, fakat Fransa'da mücadele bitmedi.

Uzun soluklu mücadeleleriyle Avrupa işçi sınıfına yol gösteren Yunanistan işçi sınıfı da ülkede bir kez daha hayatı durdurdu. Geçtiğimiz hafta yapılan grevde hastaneler, hizmet sektörü ve iletişim sektörü kilitlendi. Grevi yine kitlesel katılım oldu. Avrupalı sınıf kardeşlerinin de sahneye çıkmasıyla Yunanistan işçi sınıfının grevi bu sefer daha da coşkulu oldu.

29 Eylül Avrupa eylem günü işçi sınıfının kapitalist kriz karşısında uzun zamandır ilk kez bu kadar kollektif ruhla ve kitlesel bir biçimde sokağa çıkmasına neden oldu. Krizin faturasının sistemli bir biçimde Avrupalı emekçilerin sırtına yüklenmesinin yarattığı öfke bu eylemlerde kendini dışa vurdu. Brüksel'deki gösteriye katılamayan işçiler de kendi ülkelerinde grevler ve mitingler düzenlediler. Yapılan açıklamalara göre sadece Fransa'da yüzü aşkın noktada eylem gerçekleştirildi. Daha önce devlet iflasıyla gündeme gelen Finlandiya, Letonya, Sırbistan, İtalya, Polonya, İrlanda vb. ülkelerde ulusal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

6 Nisan 2008 / Kadıköy

düzeyde eylemler gerçekleştirildi. Kitlelerin tepkisi burjuva basında her ne kadar bankalar ve hükümetlerin sosyal politikalarıyla sınırlandırılmış olsa da işçi ve emekçilerin taşıdığı pankartlar ve attığı şiarlar hedefte bir bütün olarak kapitalist sistemin olduğunu göstermektedir.

29 Eylül eylemleri ve onu takip eden İspanya, Fransa ve Yunanistan emekçilerinin grevleri Avrupa işçi sınıfına kuşkusuz güçlü bir moral olacaktır. Uzun zamandır kapitalistlerin saldırıları altında ezilen Avrupa işçi sınıfı son eylemlerin moral gücüyle daha ileri eylemlerin yolunu açmıştır. Üstelik mücadelenin bu ilk perdesi daha kapanmış değildir. Fransa'da dışı mücadele şimdilik sadece ertelenmiştir. Halihazırda 12 Ekim'de yapılacağı ilan edilen bir grev kararı bulunmaktadır.

Avrupa işçi sınıfı kısa zaman içerisinde gerçekleştirdiği eylem dalgasıyla dikkate alınması gereken bir güç olduğunu ilan etmiş, böylelikle aynı zamanda milliyetçilik ve yabancı düşmanlığı gibi şoven saldırılara da set çekmiş oldu. 29 Eylül eyleminin enternasyonal karakteri ve dayanışmanın kuvveti bunu göstermektedir. Saldırıları ancak enternasyonal bir mücadeleyle karşı konulacağı düşüncesi giderek işçi ve emekçilerin geniş yığınları içerisinde kabul görmeye başlamıştır. İşçi sınıfının büyüyen mücadelesi, beraberinde marjinal sektör emekçilerini de sahneye sokmuş, cepheyi genişletmiştir. Buna paralel olarak da dayanışma zemini daha da güçlenmektedir. Hedefin herhangi bir saldırıyla sınırlı tutulmaması ise bugün iktisadi zeminde yürüyen mücadelenin siyasallaşmasının imkanlarını çoğaltmaktadır.

Fransa'da eylemler dalga dalga...

Fransa'da işçi ve emekçilerin sosyal yıkım saldırılarına karşı öfkesi dinmiyor. Peşpeşe gerçekleştirilen genel grevlerin yanı sıra birçok kesim de özgün talepleriyle sokaklara çıkıyorlar.

Genel grevler CGT, CFDT, CFTC, CFE-CGC, Unsa ve FSU sendikaları tarafından örgütleniyor.

Fransa'daki sendikalar tarafından 2 Ekim günü yapılan genel grev öncesinde sokakları liman işçilerinin grevi ve hemşirelerin eylemleri ısıttı.

Fransa'da 1 Ekim günü grev yapan liman işçileri ülkenin güneyindeki Marseille limanını felç ettiler. Eylem nedeniyle, ülkenin en büyük limanında gemiler mal indirip yükleyemedi.

Liman işçilerinin grevi, kentteki petrol rafinelerine de büyük darbe vurdu. Yetkililer, limana girişlerin kapandığını ve grevin diğer limanlardaki çalışmaları da olumsuz etkilediğini belirttiler.

Grevci işçilerin dayanışma çağrısına, Bordeaux, Nantes, La Rochelle önemli limanlardan da yanıt verildiği için, grev son derece etkili oldu. Liman işçileri, emeklilik yaşının 60'dan 63 çıkartılmasıyla ilgili emeklilik reformuyla birlikte, limanların yönetiminin özelleştirilmesine de karşı çıkıyor.

Sarkozy hükümeti tarafından kendileriyle ilgili uygulamaya konulan protokole karşı eylem yapan hemşireler de Paris'te tren yolunu kapattı. Tren raylarının üzerinde yapılan eylem nedeniyle Paris ile Batı Fransa arasındaki tren ulaşımı 1.5 saat aksadı. Eyleme saldıran Fransız polisi terör estirdi. Hemşireler yaka paça gözaltına alındı.

Sarkozy hükümeti tarafından uygulamaya konulan protokolle, anestezi hemşirelerine 5 yıl uzmanlık eğitimi öngörülüyor. Hemşireler, bu uzmanlık döneminin ücretlerine yansıtılmadığını ifade ederek yeni düzenlemeye itiraz ediyorlar.

Lorient'te genel grev

Fransa'nın Lorient kentinde de binlerce emekçi, 2 Ekim günü emeklilik reformuna karşı grevdeydi. Lorient Belediyesi'nin önünde toplanan 25-30 bin kişilik kitle yağmurlu havaya rağmen yürüyüş gerçekleştirdi.

CGT, CFDT, FSU, Solidaires, Unsa, CFTC, CFE-CGC, Unef sendikaları adına yapılan ortak açıklamada, krizin nedenini kapitalist sistemin oluşturduğunu ve gerçek çözümün çalışmanın uzatılmasından değil, işsizliğin azaltılmasından geçtiği belirtildi. Öğrenci kortejlerinin de göze çarptığı dev gösteri belediye binası önünde sona erdi.

Emeklilik reformuna karşı Fransa'nın Bretagne bölgesinin diğer şehirlerinde de yürüyüşler gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak – Lorient/Bretagne Bölgesi -Fransa

Paris'te yüzbinler alandaydı

Genel grev çerçevesinde Fransa genelinde 230 ayrı noktada yaklaşık 3 milyon işçi ve emekçi alanlardaydı. Genel grev kapsamında Paris'te de eylemler yapıldı.

Republique Meydanı'nda toplanan yaklaşık 300 bin işçi ve emekçi, iki koldan Nation Meydanı'na yürüdü. Coşkulu bir atmosferde geçen yürüyüşte öğrenci gençliğin katılımı dikkat çekiciydi.

Paris TKİP taraftarları ise Fransızca olarak yazılmış "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz-TKİP" pankartıyla alandaydılar.

Kızıl Bayrak / Paris

Fransa'da süresiz genel grev hazırlığı

Son 1 ayda üç genel greve sahne olan Fransa'da emeklilik reformuna karşı çıkan milyonlarca işçi ve emekçi 12 Ekim günü bir kez 'şalter' indirecek. Fransalı işçi ve emekçilerin gündeminde bu kez süresiz grev olacak.

Metro ve toplu taşıma idaresi RATP çalışanları sendikası (CGT) Paris metrolarında süresiz grev kararı aldı. CGT, grevin 11 Ekim Pazartesi saat 22.30'dan itibaren başlayacağını açıkladı. Grev kararını doğrulayan RATP, İşçi Gücü (FO) sendikasının da süresiz grev kararı aldığını belirtti. CGT ve Unsa sendikalarına göre, demiryolu çalışanları eylemin devam ettirilmesinden yana.

2 Ekim 2010 / Lorient-Bretagne

Altın için öldüler...

Sömürde sınır tanımayan kapitalist sistem, Nijerya'da marttan bu yana 400 kadar çocuğun ölümüne neden oldu. 400 kadar çocuğun, kaçak altın madeninin sebep olduğu kurşun zehirlenmesinden öldüğü bildirildi.

Birleşmiş Milletler tarafından yapılan açıklamada, Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünün Hollanda kolunun, 500 kadar çocuğu da kendi kliniklerinde tedavi ettiği belirtildi. Çocukların çoğunun 5 yaşın altında olduğu belirtiliyor.

Diğer yandan, Zamfara eyaletindeki kirlilik ve zehirlenme vakalarının devam ettiği, binlerce kişinin risk altında olduğu söyleniyor.

Bölgede incelemelerde bulunan BM ekibi, incelenen 5 köyden dördündeki içme suyunda yüksek seviyede kurşun buldu. Bölgede, havadaki cıva seviyesinin de hayli yüksek olduğu ifade ediliyor. Bölgede altın cevheri içeren kurşun, köydeki küçük çocuklar ve kadınlar tarafından işleniyor.

Londra'da metro grevi

İngiltere'nin başkenti Londra'da ulaşım sendikaları RMT ve TSSA'nın çağrısı üzerine metro çalışanları 1 günlük greve gitti.

3 Ekim Pazar akşamı başlayan metro grevi hayatı felç etti. 3,5 milyon kişinin kullandığı metro

ulaşımının durması trafikte de ciddi aksamalara yol açtı.

Ağırlığını gişe çalışanlarının oluşturduğu 800 kişinin işten atılmasına karşı gerçekleştirilen grev kapsamında kentin çeşitli yerlerine, Londra halkını, otomobil ya da bisikletlerini kullanmaya davet eden afişler asıldı.

Londra Belediye Başkanı Boris Johnson ise yaptığı açıklamalarla metro grevinin etkisini kırmaya ve grevi karalamaya çalıştı. Johnson, grevin, "sosyal değil politik amaçlar taşıdığı" iddiasında bulundu.

İngiltere'de "bütçe açığını giderme" gerekçesiyle yaşanan işten atmalara karşı metro çalışanları geçtiğimiz eylül ayının başında greve gitmişti. Metro yönetimi ile yaşanan soruna bir çözüm bulunmaması halinde Kasım'da iki grev daha öngörülüyor.

NASA'da kitlesel kıyım

Amerikan Havacılık ve Uzay İdaresi (NASA), 1200 çalışanını işten atıyor. İşten atmaların altında ABD Başkanı Barack Obama'nın imzası var. 3 Ekim günü 19 milyar dolarlık bütçesini onaylamasına rağmen yaşanan kitlesel kıyımı, mekik programlarında çalışan 9 bin kişinin işten atılması izleyecek.

NASA'da işten çıkarmalara "bütçe programı ve stratejisinin değişmesi" nedeniyle gidildi.

Ekvador'da darbe girişimi püskürtüldü...

Latin Amerika'da ABD emperyalizmine hizmet etmeyi reddeden yönetimlerin askeri darbeyeyle yıkılması, 20. yüzyılın ikinci yarısında yaygınlaşan faşist bir yöntemdir. Bunun son örneği 30 Eylül'de Ekvador Devlet Başkanı Rafael Correa'ya karşı, polis ve bazı ordu güçleri tarafından yapılan darbe girişimi oldu. Honduras'ta Manuel Zelaya'ya karşı girişilen darbenin üzerinden henüz aylar geçmişken Ekvador'da yaşanan olay, "darbeler dönemi sona ermiştir" söyleminin temelden yoksun olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Venezüella'dan sonra püskürtülen ikinci darbe...

Darbe girişimi, prim sisteminde yapılmak istenen değişiklikleri protesto etmek amacıyla yapıldığı söylenen polislerin eylemiyle başladı. Oysa olayların gelişimi, esas amacın protesto değil darbe olduğunu gösterdi. Prim sistemindeki değişikliğin asker ve polislere tanınan bazı ayrıcalıkları da ortadan kaldıracak olması, kolluk güçlerinin harekete geçirilmesini kolaylaştırmış olsa da, olayların aldığı boyut, CIA'nın paravan örgütleri ile Ekvador'daki ABD işbirlikçilerinin Correa'ya karşı darbe yapmak amacıyla hazırlık yaptıklarını kanıtlar niteliktedir.

Karakolları, kışlayı ve uluslararası havaalanını işgal eden polis ve askerlerin bazı televizyon kanallarına saldırımları, ortada bir darbe planı olduğunun somut kanıtları oldu. Kendileriyle görüşmeye gelen Rafael Correa'ya biber gazı sıkın polislerin, sorunlarını iletmek veya birtakım taleplerde bulunmak gibi bir derhtlerinin olmadığı anlaşıldı. Kolluk güçlerinin, darbe girişimine meydan okuyan Rafael Correa'yı öldürme girişiminde bulunmaları da, amacın hak talep etmek değil darbe olduğunu gösteren bir diğer kanıttır.

Darbe girişimi, sokaklara dökülen halkın ortaya koyduğu tepki ve bazı askeri birliklerin çabasıyla püskürtüldü. Buna karşın polis saldırısından korunabilmek için hastaneye sığınmak zorunda kalan Correa, ancak 12 saat sonra başkanlık sarayından halka seslenebildi.

Darbe girişiminin püskürtülmesinin hemen ardından başkanlık sarayına giderek burada halka seslenen Correa, kendisini destekleyen halka ve askerlere teşekkür ederken, komplonun arkasında, Washington'la sıkı bağları bulunan sağcı muhalefet lideri Lucio Gutierrez'in olduğunu söyledi. Darbecilerin televizyon kanallarına saldırısı sırasında çekilen görüntülerde, sözkonusu saldırıyı yöneten kişinin Gutierrez'in eski avukatı olması, Correa'nın Amerikancı muhalefete yönelttiği suçlamanın kanıtlarından biri kabul ediliyor.

Correa'nın hedef alınmasının nedeni, neo liberal politikalara ve ülkesi üzerindeki ABD hegemonyasına karşı çıkmasıdır. Venezüella, Küba, Bolivya gibi ülkelerle yakın ilişkiler kurması, Washington'daki savaş baronlarının hedefi olmasındaki bir diğer önemli etkidir; tersinden ise, Ekvador halkının Correa'yı devlet başkanlığına seçmesi ve darbe girişimine karşı çıkması da bu aynı nedenlere dayanmaktadır.

2002'de Hugo Chavez yönetimine karşı gerçekleştirilen CIA güdümlü darbenin başarısızlığa uğratılması, askeri darbelerin emekçi kitlelerin gücü

ile püskürtülebileceğini kanıtlamıştı. Kendine özgü yönleri olmakla birlikte, Correa'ya karşı girişilen darbenin başarısızlığa uğratılması, bunun ikinci örneği olmuştur.

Burjuvazi darbesiz yapamaz!

Kapitalist sistemi kutsayan liberallerin öne sürdüğü safsatalardan biri, askeri darbeler döneminin geride kaldığı iddiasıdır. Oysa sadece son sekiz yılda Latin Amerika'da yaşananlar bile, bu iddiayı çürütmeye yetiyor.

2002'de Venezüella'da Hugo Chavez'e, 2004'te Haiti'de Jean-Bertrande Aristide'ye, geçen yıl Honduras'ta Manuel Zelaya'ya, şimdi de Ekvador'da Rafael Correa'ya karşı girişilen darbeler, "kapitalist rejimler demokratikleşiyor" iddialarını çürütüyor. Bu olaylar, emperyalist güçler ve işbirlikçileriyle çatışan "seçilmiş yönetimler" in her an askeri darbe ile karşı karşıya kalabileceklerini gözler önüne seriyor.

Toplumsal muhalefetin güçlü, gerilla hareketlerinin yaygın ve etkili olduğu 20. yüzyılın ikinci yarısında,

kıta ülkelerinin tümünde, CIA güdümündeki güçler tarafından askeri darbeler gerçekleştirilmişti. Vahşi işkence ve katliamlarla ilerici-devrimci güçleri ezmeye çalışan ABD emperyalizmi ile suç ortaklarının zihniyetinde zerre kadar bir değişiklik olmamıştır. Darbelerin devam etmesi, bunun somut kanıtıdır.

Yağma ve kölelik düzeni kapitalizmin efendileri, şiddeti, halen yönetmenin temel aracı olarak kullanıyorlar. Bu şiddetin askeri darbe boyutuna ulaşmaması ise somut koşullarla ilgilidir. Kesin olan şey ise, emperyalistlerle işbirlikçilerinin sefil çıkarlarını korumak sözkonusu olduğunda, askeri darbeler dahil hiçbir şiddetten kaçınmadıklarıdır. Egemenlerin bu tutumu, kokuşmuş karanlıklar düzeni kapitalizmin yapısından kaynaklanıyor; zira bu düzeni ayakta tutmanın yolu, ancak şiddet ve zorbalıkla mümkün olabiliyor.

Ekonomik, sosyal, fiziki, psikolojik vb. şiddeti ortadan kaldırmak, tüm bu musibetlerin kaynağı olan kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmakla mümkün olacaktır. Bu, askeri darbelere son vermenin de yegane yoludur.

Basel'de Ulucanlar anması

Ulucanlar katliamının 11. yıldönümünde, katliamda şehit düşen devrimciler 3 Ekim Pazar günü İsviçre'nin Basel şehrinde düzenlenen etkinlikle anıldı.

Ulucanlar katliamını ve direnişini unutmamak, unutturmamak hedefiyle düzenlenen etkinlikte katliamda yaşamını yitiren TKİP Merkez Komite üyeleri Ümit Altıntaş ve Habip Gül'ün yaşamları da anlatıldı.

2007 yılında İstanbul'da gerçekleştirilen Ulucanlar yürüyüşünün video görüntülerinin izlendiği etkinlikte On'lar şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşunda bulunuldu.

Ulucanlar katliamı ve direnişini anlatmak amacıyla bir konuşmanın da yapıldığı etkinlikte Ulucanlar katliamını anlatan sinevizyon gösterimi içeriği ve acılarıyla ilgi çekti.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı etkinlik, devrimci marşlardan oluşan müzik dinletisi ile sona erdi.

Kayseri'de Ulucanlar anması

Ulucanlar şehitleri, katliamın 11. yıldönümünde Kayseri BDSP tarafından düzenlenen etkinlikle anıldı.

3 Ekim Pazar günü Kayseri İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen etkinlik Ulucanlar şehitleri şahsında devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Anma etkinliğinde yapılan konuşmada, katliamın arka planı anlatıldı. Ulucanlar katliamının tanığı bir BDSP'linin de söz aldığı etkinlikte katliam öncesindeki siyasal süreç ve katliamın nasıl gerçekleştirildiği anlatıldı.

Ulucanlar direnişinin önemi ve katliam sırasında sergilenen siper yoldaşlığının da anlatıldığı anma etkinliğinde sermaye devletinin, Ulucanlar'la beraber vermek istediği mesaja değinildi. Serbest kürsü bölümünde tartışmaların yürütüldüğü etkinlik, Kayseri İşçi Kültür Evi müzik grubunun devrimci türkü ve marşlarıyla sona erdi.

Mücadeleci Kadınlar Konferansı yapıldı

Bu yıl 9.'su düzenlenen Mücadeleci Kadınlar Konferansı (Fraun Ratschlag) 1-3 Ekim tarihleri arasında Düsseldorf Heinrich Heine Üniversitesi'nde gerçekleştirildi. Bu sene konferansa dört kıtadan 31 uluslararası delege katıldı. Konferansa katılımın sayısı üç gün boyunca 1500'ü buldu. Türkiyeli ve Kürt kadınlarının katılımı oldukça dikkat çekiciydi.

2011 yılında Venezüela'da düzenlenecek olan Dünya Kadınlar Konferansı'na ön hazırlık niteliğinde örgütlenen etkinliğin ilk günü, uluslararası delegelerin kendilerini tanıtmalarıyla başladı. 30 ayrı ülkeden gelen delegelerin tanıtımlarının ardından, delegelerin ülkelerindeki kadın sorununa ilişkin verdikleri bilgi doğrultusunda hazırlanan sinevizyon gösterimi izlendi.

Öğleden sonraki bölümde çeşitli konularda forumlar düzenlenirken, aynı zamanda uluslararası delegelerin kadın sorununa bakışlarını ve çözüm önerilerini dile getirdikleri geniş bir toplantı gerçekleştirildi.

Uluslararası delegelerin de yer aldığı genel toplantı, konferansın ikinci gününde sabah saatlerinde gerçekleştirildi. 9.30-12.30 arasında gerçekleştirilen toplantıda öncelikli olarak Dünya Kadın Konferansı'na yönelik hazırlıklar değerlendirildi. Daha sonra öneri ve kararlar bölümüne geçildi.

Dünya Kadın Konferansı'nın da tartışma konuları arasında yer alan; "Kadın üzerinde çifte sömürü", "Kadın ticareti", "Göçmen kadın ve ırkçılık", "Kadın hareketi", "Savaş ve özgürlük mücadelesinde kadının rolü", "Çalışan kadın ve ayrımcılık", "İşçi kadın", "Aşırı üretim dünyasında çevre, sağlık, tarım, açlık ve yetersiz beslenme" gibi başlıklı forumlar iki gün boyunca yapıldı.

BİR-KAR Kadın Komisyonu, konferansın ön çalışmasında yürüttüğü etkin çalışmayı Politik Kadın Konferansı'na da yansıttı. Komisyon, Hollanda ve Almanya'dan iki delegeyle konferansa katılım sağladı. BİR-KAR Kadın Komisyonu, konferanstan, oldukça önemli, olumlu deneyimler kazanarak çıktı. Yerli kadın örgütleriyle farklı düzeyde ve alanlarda çalışma imkanı bulabildi.

Bu konferansta dikkat çeken gelişmelerden biri de, Hollanda'dan delege olarak gelen Türkiyeli bir kadının milliyetçi ve ırkçı söylemleri oldu.

Dünya Kadın Konferansı'nda temsil edilecek 5 delegenin seçimi yapıldı. Bir sonraki, 2012 tarihinde gerçekleştirilecek olan Politik Kadın Konferansı'nın Hazırlık Komitesi belirlendikten sonra konferans programı, "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganıyla son buldu.

BİR-KAR Kadın Komisyonu

Stuttgart S21 eyleminde polis terörü

Almanya'da tarihi Stuttgart tren garının yıkılmasını içeren "S21" adlı yıkım projesine karşı gerçekleştirilen protesto gösterisinde 30 Eylül günü polis terör estirdi. Garın hemen yanındaki Schlosspark Meydanı'nda geceli gündüzlü nöbet tutan kitleyi ziyarete gelen 1000 kişilik öğrenci grubuna polis saldırdı.

Meydanda bulunan kitleye yaşlı, kadın, çocuk demeden saldıran Alman polisi bir taraftan göz yaşartıcı gaz kullanırken diğer yandan da tazyikli su, cop ve sopalarla saldırarak terör estirdi.

Sermayenin kolluk güçlerinin saldırısı sırasında 10-15 yaş arası yaklaşık 100 çocuk yaralandı. 1 eylemci kafatasına aldığı darbe nedeniyle yaralanırken 1 eylemci de gözünden ağır yaralandı. Yine, polis saldırısı sonucunda onlarca kişi vücutlarının çeşitli yerlerinden yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Eylemciler, kesilecek yüzlerce ağacın üzerinde yuva kurarak nöbet tutarken Alman polisi ise yıkılacak ağaçların bir bölümünü 30 Eylül günü demir bariyerlerle çevirdi.

Ağaçların üzerindeki eylemciler, vinçlerle zor kullanılarak aşağıya indirildi ve gözaltına alındı. Bu haberi duyan Stuttgart halkı Schlosspark'a akın etti. Binlerce yaşlı, genç polisin saldırısına karşı tepkilerini gün boyu sürdürerek geç saatlere kadar alandan ayrılmadı. Eylemciler, sabahlamak üzere bekleyişlerini sürdürdüler.

Tüm bunlar yaşanırken, aylardır kürsülerden nutuk atan partilerden (SPD, Yeşilciler-Sol Parti) ses çıkmadı.

1 Ekim günü ise S21 projesine ve polis terörüne karşı onbinlerce Stuttgart'lı alanlara çıktı. Schlosspark Meydanı'nda toplanan kitle öfke doluydu. Alanı dolduran emekçiler, gençler, çocuklar ve kadınlar canlı sloganlarla hükümeti ve polis terörünü lanetledi. Eyalet Başkanı Mappus'un derhal istifa etmesi istendi. Eylemdeki konuşmalar polis terörünü hedef aldı. Kitlenin yürüşe geçmesiyle Stuttgart sokakları tam bir karnaval alanına dönüştü. Her ulustan insanların içinde olduğu yürüyüşte zaman zaman "Yaşasın enternasyonalizm!" sloganları atıldı. Alman ilerici grupların oluşturdukları güçlü kortejler ve taşıdıkları düzeni hedefleyen pankartlar dikkat çekti. Kitle yoğun "güvenlik" önlemlerinin alındığı parlamento binasına yürüyerek hükümeti ve polis terörünü protesto etti. Binlerce polisin geri çekilerek beklemesi ve yıkıma ara vermesi ise dikkati çekti.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

"Nükleer santraller kapatılsın!"

Almanya'da nükleer santrallerin kapanma sürelerinin uzatılma kararına karşı Stuttgart şehrinde 6 Ekim günü bir eylem gerçekleştirildi.

Çevre dernekleri, nükleer karşıtları ve sol siyasi partinin desteklediği eylem Schlossplatz'da başladı. Yapılan konuşmalarda, yönetimde bulunan hükümetin (CDU-CSU ve FPD) istifası ve nükleer santrallerin derhal kapatılması istendi.

Ardından meclise doğru yürüyüşe geçen 7 bini aşkın kişi, meclisin etrafında zincir oluşturdu. Kitle sık sık Baden Württemberg Başbakanı Stefan Mappus'un istifasını, nükleer santrallerin derhal kapatılmasına yönelik sloganlar attı. Saat 19.00'a kadar süren eylem tam bir karnaval havasındaydı.

Aurupa'da ırkçılık yükseliyor

Resmi ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını körükleyen yasal düzenlemelerin gündemde olduğu **Fransa**'da, Romanların sınırışı edilmesini sağlayacak olan yeni bir yasa tasarısı onaylandı. Bununla da yetinmeyen Fransız sermaye devleti bugünden itibaren Bulgaristan ve Romanya'ya sınırışı edilen Romanların parmak izlerini alacak.

Göçmenlerin vatandaşlıktan çıkarılmasını kolaylaştıran yasa tasarısının kritik bir maddesini onaylayan Fransız Meclisi, tasarının tamamını 12 Ekim'de görüşecek. Tasarı, Senato'dan onay almasının ardından yasalaşacak. Genel Kurul'daki oylamada "güvenlik güçlerini ve yargı mensuplarını öldürmek suçlarından mahkum olan ve 10 yıldan az süredir vatandaşlık statüsüne sahip göçmenlerin bu hakkının elinden alınmasını öngören madde" 57'ye karşı 75 oyla kabul edildi. Tasarı, Senato'dan onay almasının ardından ise yasalaşacak.

Diğer yandan Fransa Göçmenlik Bakanlığı, bugünden itibaren Bulgaristan ve Romanya'ya sınırışı edilen Romanların parmak izlerini alacaklarını duyurdu.

Fransız bakanlık yetkilileri, "kendilerine vaat edilen bir miktar parayı alarak Fransa'dan ayrılan Romanların, bir süre sonra tekrar bu ülkeye dönerek bir kez daha ayrılma parası almasını önleme" adı altında ırkçı-ayrımcı uygulamalarından birine daha imza attı.

"Özgürlükler ülkesi" ve "sosyal demokrasinin beşiği" olarak nitelendirilen **İsveç**'te ırkçılık ve yabancı düşmanlığının yükselişe geçmesi burjuva demokrasisi altında ırkçı-faşist eğilimin her an güçlenebileceğini gösterdi.

İsveç'te yapılan seçimlerde yüzde 5.7 oy alarak, barajı aşan yabancı karşıtı İsveç Demokrat Partisi'nin, ilk kez meclise girmesi protestolarla karşılandı.

İrkçi partiye üye 20 milletvekilinin yemin töreni öncesi İsveç'in başkenti Stockholm'deki Sergel Meydanı gösterilere sahne oldu. Yaklaşık 5 bin kişi ırkçılığı protesto etti.

"Kahrolsun ırkçılık, İsveç'te ırkçı partilere yer yok, İsveç Demokratları defol" sloganları atan protestocular Göteborg ve Malmö kentlerinde de gösteriler düzenlediler.

Kilisede fetih namazı

Mahmut Alınak

İnsanlık için ne acıklı bir haldir ki, bugünkü dünya haritasındaki sınırlar hümanizm ve kardeşlik bağları ile değil, kaba güçle yani zorbalıkla çizilmiştir. Kim daha çok zorba ve kan dökücü ise o daha çok pay sahibi olmuştur dünya haritasında. Fetihçilerin binlerce yıl hücum edip kana buladıkları yaralı Ani harabeleri geçen hafta çağdaş bir fetihçiyi, MHP genel başkanı Devlet Bahçeli’yi ağırladı. Devlet Bahçeli, “Gerekirse fetih için yeniden yollara düşeriz.” deyince,

insanlığa karşı suç işliyor diye kıyamet kopmalıydı, ama öyle olmadı.

Bilindiği gibi Ani, tarihte bir Ermeni kentidir. M.Ö. 549’larda Perslerin hakimiyetine girince İmparator Darius zamanında Armenia adıyla eyalet olmuştur. M.S. 1021 yılında Bizans İmparatoru Basileos’un hakimiyetine geçmiş, 1064 yılında da Selçuklu Sultanı Alparslan tarafından fethedilmiştir. Bu fethin üzerinden 1050 yıl geçtiği halde hala fetihlerden söz

edilebilmesi ve bu çağrılarının alkış alması tüm insanlık için hazin bir durumdur. Çünkü fetih ve işgal insanlığa karşı işlenebilecek en ağır suçlardandır. Gasptır, savaş, kan ve ölümdür.

Dünyanın acil olarak yeni bir çağa, hümanizm ve özgürlükler çağına ihtiyaç duyduğu bu zaman kavşağında fetihçi naraların hala prim yapması insanın içini acıtıyor, ümitlerini kırıyor. Bizim gelecek kuşaklara bırakacağımız en değerli miras, hümanizmle bezenen bir kardeşlik tarihidir. Başkasının evine zorla girip katliam yapmakla fetih ve işgal arasında hiçbir fark yoktur. Bir katiller sürüsünün gecenin bir vaktinde ellerinde kanlı baltalarla evimizin kapısını kırarak bizi çoluk çocuk demeden katletmeleri ve evimizi işgal etmeleri neyse, yabancı bir komutanın azgın ordusuyla girdiği masum toprakları (ülkeleri) kana bulayarak fethetmesi de odur. İnsanlığın binlerce yıllık tarihinden de anlaşıldığı gibi, başka ülkeleri ilhak ederek semiren komutanlar ve devlet adamları kendi halklarına da kan kustururlar. Ne yazık ki halklar da çok kez o zalimleri alkışlayarak bilmeden kendilerini prangaya vururlar

Gazeteler Devlet Bahçeli’nin namaz kıldığı tarihi kentin bitişiğindeki Ani Köyü’nde su olmadığını, köylülerin 5 kilometre uzaktaki dereden eşeklerle su taşıdıklarını yazdı. Haberin içinde Bahçeli ve beraberindekilerin abdest almaları için Kars’tan tankerlerle su taşındığı da yazılıydı. Belli ki, bin yıl önceki o dillere destan fetih halkın hayatında hiçbir insani iyileştirme sağlayamamış. Milliyetçilik her ne kadar ince bir kurnazlıkla halk severlik diye insanlara yutturulsa da, aslında halkları esaret altına almanın ideolojisidir. Söylenildiği gibi milliyetçilik halk severlik olsaydı Bahçeli ve partisinin milletvekilleri, eşeklerle su taşıyan Ani Köyü’nü o müzmin cefası ile baş başa bırakıp Ankara’daki rahat hayatlarına dönmezlerdi. Kars belediyesi yakın zamanda MHP’nin elindeydi. MHP bir dönem hükümet ortağıydı ve son üç seçimdir Kars’tan milletvekilliği kazanıyor. Ama damarlarına sürekli milliyetçilik şırınga edilen ve şimdi bir Türk köyü olan Ani köyü bu çağda hala eşek sırtında su taşıyor.

Bahçeli’nin Ani harabelerinde fethi öven konuşması beni nedense çocukluk günlerime götürdü. Köyümüzde Bego ve Hemid adında ünlü iki hırsız vardı. İkisi de çok yakın akrabamızdı. Ama ben onları yoksulların canını acıttıkları için hiç sevmezdim.

Bego amca ile Hemid amca zenginlere ilişmeyi göze alamazlardı, ama yoksullara karşı çok korkusuzlardı. Geceleri gidip komşu köylerden hayvan çalarlardı. Hayvanları çalınan zavallı insanların ertesi gün nasıl feryat ettiklerini duyar kahrolurdük. Digor’un Zıbını (Varlı) Köyü’nde tek bir ineği olan yaşlı Zezé, bir kış günü ineği çalınınca aylar boyu ağlamış, sonra da hastalanıp ölmüştü. Bu hazin olayı duyunca Bego amca ile Hemid amcaya duyduğum tiksinti daha da alevlenmişti.

Fetihçiler egemenliklerini perçinlemek için nasıl ki başka halklar gibi kendi halklarını da acımasızca eziyorlarsa, bizim ünlü hırsızlar da kendilerine en yakın insanlara bile zarar vermekten çekinmezlerdi. Öyle ki o çocuk halimle ben bile Hemid amcanın hışmından kurtulamamıştım. Herhalde dört-beş yaşındaydım. Evimize misafirliğe gelen bir amca akşamüzeri bana bir lira harçlık verdi. O bir lira benim için büyük bir servetti. Gece ertesi gün bakkaldan

Kızıl Bayrak gazetesine PKK propagandasından ceza

Kızıl Bayrak gazetesinin Yazı İşleri Müdürü Ayten Özdoğan, AKP’nin Kürt açılımını eleştiren bir yazı ile KCK’nin Kürt siyasetçilerine meclisten çekilme çağrısını yayınladığı için İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1,5 sene hapis cezasına çarptırıldı. Özdoğan, “Mahkemenin derdi Kürt halkıyla eylemli dayanışma ve Kürt halkının devrimci mücadeleyi büyütmesidir” dedi.

Kızıl Bayrak gazetesinde Binali Soydan tarafından kaleme alınan “Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı yükseltelim” başlıklı yazıda yer alan “*Sermaye iktidarının yürütme organı AKP hükümetinin başlattığı Kürt Açılımı hamlesinin ilk etabı fiyasko ile sonuçlandı. Abdullah Öcalan’ın koşullarının ağırlaştırılması, DTP’nin kapatılması, Kürt çocuklarının tutuklanması, düzen sözcülerinin Kürt halkına kin kusan demeçleri... tüm bunlar devletin Kürt halkını yok sayan Kürt açılımı söyleminin kofluğunu kısa sürede gözler önüne serdi*” ifadeleri İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından “PKK-KONGRA GEL örgütü propagandası” olarak yorumlandı.

İddialar kapsamında KCK’nin DTP’ye meclisten çekilme çağrısı yaptığı yazı da delil olarak gösterilerek Kızıl Bayrak Yazı İşleri Müdürü Ayten Özdoğan 1,5 sene hapis cezasına çarptırıldı.

Özdoğan’ın böyle bir suçlamayla mahkeme edilmesi Türkiye’deki ifade özgürlüğüne tahammülsüzlüğü bir kere daha gözler önüne serdi.

Kendisine yönelik verilen hapis cezasını değerlendiren Özdoğan, mahkemenin bu tutumuyla Kürt halkıyla eylemli bir dayanışmadan duyduğu korkuyu gösterdiğini söyledi.

Mahkeme bilinçli bir politik kaygıyla hareket ediyor

Karara gerekçe olan KCK’nin DTP’yi meclisten çekilmeye çağırması konusunda da konuşan Özdoğan “*Diğer yazının özelliği ise KCK’nin açıklaması olması değil, çünkü gazetemiz KCK’nin başka açıklamalarına da yer vermektedir. DTP’nin kapatılmasından dolayı yapılan meclisten çekilme çağrısıdır. Bu çağrı, Kürt halkının kurulu düzenden uzaklaşması anlamına geldiği için büyük bir korku yaratmıştır. Dolayısıyla mahkemenin derdi Kürt halkıyla eylemli dayanışma ve Kürt halkının devrimci mücadeleyi büyütmesinden dolayıdır. Bu mahkemenin bilinçli bir politik kaygıyla hareket ettiğini göstermektedir*” dedi.

“12 Eylül anayasasından kurtuluyoruz”, “demokratikleşiyoruz” diyenlerin yalan söylediğini vurgulayan Özdoğan, “*AKP’yi bu söylemlerde samimi bulanlar dönüp sosyalist basına yapılanlara baksınlar. Ama bu devletin temsilcileri ve yordakçıları zaten devrimci basın mensuplarını terörist olarak görüyor. İşte geçtiğimiz günlerde Arınç’ın yaptığı açıklama ortada. Onlar gazeteci değil terörist mealinde sözler sarf etti bu azılı devrim düşmanı*” diye konuştu.

AKP’nin ve düzen güçlerinin kendilerine göre bir demokrasi inşa ettiği verilen bu kararlarla ve yapılan keyfi tutuklamalarla bir kez daha gözler önüne serildiğini belirten Özdoğan, “*Ağzlarında demokrasi sözcüğünü düşürmüyorlar ama konu devrimci güçler olduğunda baskı ve terörde sınır tanımıyorlar. Devrimci ve sosyalist basın susturulmaya, susturamadıkları yerde ise mahkemeleri ve hapishaneleri devreye sokuyorlar. Buna şaşırmıyorum elbette. Sonuçta AKP’nin mayasında devrim ve sosyalizm düşmanlığı var. Bugünkü ileri kadroların hemen hepsinin zamanında ‘6. Filo defol!’ diyen devrimcilerin kanını döktüğünü biliyoruz. AKP, devrimciler ve sosyalistlere karşı devletin geleneksel baskı ve terör politikasını paylaşıyor*” dedi.

‘Kürt halkının meşru taleplerini destekleyeceğiz !’

16 yıldır yayın hayatını sürdüren Kızıl Bayrak gazetesinin geçmişte de birçok baskıya maruz kaldığını belirten Özdoğan şu anda gazete hakkında açılan 11 ayrı davada toplam 3 yıl 9 ay hapis cezası istendiğini anlattı. Bu davalarda da gazetede yayınlanan TKİP açıklamaları ve bazı haberler delil gösteriliyor.

Kızıl Bayrak gazetesinin, tüm bu teröre rağmen asla boyun eğmediğini ve yayın çizgisinden taviz vermediğini hatırlatan Özdoğan, “*Gazetemiz bildiği yolda başı dik yürümeye devam etti, bundan sonra da dik yürüyecek. Kürt halkının haklı ve meşru talepleri uğruna yürüttüğü mücadelesinde taraf olmayı sürdürecektir, çürümüş kapitalist düzene ve devletine boyun eğmeyecektir*” diye konuştu.

alacağım Besni üzümlerini hayal ederek uyudum. Sabah uyandığımda sevinçten kabıma sığmıyordum. Bakkala gitmek için tam dışarı çıkacaktım ki, Hemid amca içeri girdi. Elimde okşayıp durduğum demir parayı görünce gözleri parladı. İçimi okumuş gibi, parayı ver gidip sana bakkaldan üzüm alayım dedi. Üzüm lafını duyunca, parayı tutan elim safça Hemid amcaya uzandı. Hemid amca yüzünde kaypak bir sırıtmayla parayı alıp kapının arkasında kaybolurken, ben az sonra kavuşacağım üzümlerin sevinciyle havaya zıplıyordum.

İçimde burğu gibi dönen bir tedirginlikle akşama kadar Hemid amca'yı bekledim. Gelmedi. Geceyi, ya Hemid amca hiç gelmezse diye yatakta huzursuzca bir sağa bir sola dönerek geçirdim. Sabah ruhumu tırmalayan korkularla kalktığımda çok mutsuzdum. Toprak damlı evimizin kapısı her açıldığında Hemid amcadır diye kalbim yerinden kopacakmış gibi çarpıyordu. Ümidim tükenince yanık yanık ağlamaya başladım. Annem neden ağladığımı sorunca, Hemid amcanın paramı aldığını söyledim. Annem söylenerek dışarı çıktı ve on, on beş dakika sonra yarım asrı aşkın bir zamandır gözümün önünden hiç gitmeyen yusuvarlak yeşilimsi bir gülsuyu şişesi ile geri geldi. Hemid amca üzüm yerine bana gülsüyü aldığını söylemişti. Allah'ım, gülsuyu ne yenilir, ne de içilirdi. Üstelik kolonya gibi de kokmuyordu. Perişan olmuşum. Nasıl, nasıl ağlamıştım anlatamam.

Hemid amca aklımı kolaylıkla çelmiş, yakın akrabası olan el kadar bir çocuğa bile zarar vermekten çekinmemişti. Onca ağlamam ve dövünmem onun hiç umurunda olmamıştı.

Çağdaş fetihçiler de tarihteki fetihçiler gibi milliyetçilik kalkınının arkasına saklanıp kendi çıkarlarını halkın çıkarıymış gibi göstermekte mahirdirler. Sıra halk için bir şeyler yapmaya gelince arkalarına bakmadan sıvışıp giderler.

Devlet Bahçeli Ani'den sonra gittiği Ermenistan sınırındaki Alican Kapısı'nda fetih ve milliyetçilik nutukları atarken, Ani köylüleri beş kilometre uzaklıktaki dereden eşek sırtı ile kan ter içinde su taşıyorlardı. Digor'un Ermenistan sınırındaki köyler on yıllardır lağımın aktığı dereden su içerek Ani ile aynı acı kaderi paylaşırken, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan televizyonlarda Ani'ye asfalt yol götürmekle caka satıyordu.

* Eski DEP Milletvekii

(alinakmahmut@hotmail.com)

“Bir şey çıkar mı?”

M.Can Yüce

Hemen hemen herkesin, her yerde, ciddi tartışma ve “dost sohbetlerinde” sorduğu soru bu... Son dönemlerde yapılan tartışmalar, “görüşme” veya “müzakereler”, iç ve dış “temaslar”, Kürdistan sorunu ekseninde bazı gelişmelerin olabileceği beklentisini, “umudunu” yaratmış, bu doğrultuda kafalarda soruların oluşmasına vesile olmuştur.

“Bir şey çıkar mı?” Bu sorunun kesin yanıtı yok veya herkesin anlayış ve beklentisine göre bir yanıt var. Bize göre, beklentilerin tersine yakın gelecekte “bir şeylerin” çıkmayacağı yönündedir. TC'nin iflah olması mümkün mü? Ya da ne kadar?

Aslında ortada tam anlamıyla birçok paradoks var. Hem Türk devleti, hem de PKK açısından...

Hemen hemen her çevre ve kişinin kabul edip değerlendirdiği gibi, Türk devleti, “askeri çözüm” konusunda tam anlamıyla bir başarısızlığı, çözümsüzlüğü ve açmazı yaşıyor. Açmaz, salt askeri değil, aynı zamanda ideolojik ve politiktir de! Askeri başarısızlığı temellendiren de bu ideolojik ve politik başarısızlığın kendisidir!

Açıkçası resmi çizgi, Kürtleri inkar ve imha ideolojisi ve politikası iflas etmiştir. Var olan çizgi ve politik-pratik uygulamalarla sonuç almak mümkün değildir; bunu resmi ağızlar, onların “sivil” sözcüleri açıkça teslim etmek durumunda kalıyorlar...

Bir an önce başka yöntem ve politikalar devreye sokulmazsa sorunun daha da ağırlaşacağını, karmaşık boyutlar kazanacağını, faturanın daha da büyüyeceğini, “Kürt tarafının çıtasının” daha yükseleceğini itiraf etmekten geri durmuyorlar...

Bununla birlikte ciddi bir paradokstan da kurtulamıyorlar. “Çözümün” içeriği, sınırları ve ana başlıkları nedir sorusuna yanıt vermekte büyük güçlükler yaşamadan edemiyorlar.

“PKK sorununun çözümünde kilit nokta, af ve Öcalan'ın durumudur”, bu konuda net ve cesur bir tavırları olacak mı?

Kürt sorununun dillendirilen düzen içi “çözümünde” kilit noktalar birden çoktur. Anadilde eğitim, Kürtçe'nin “resmi yaşama” girişi ve o alanda tutacağı yer; Kürt kimliğinin açık ve net olarak anayasaya girişi ve yerel yönetimleri güçlendirmeyi hedefleyen “Demokratik Özerklik” konularında nasıl bir görüş ve tutumun geliştirileceği konuları kocaman sorular olarak orta yerde durmaktadır; bu konuda ortaya çıkan işaretler pek “umut verici” değildir!

Ancak bu önemli sorulara rağmen resmi çizgi ve uygulamaların iflasının tartışılması, bunun ifade edilmesi önemlidir, bakış açılarında sömürgeci, egemen ve üstenci yaklaşım ve “ruh”, varlığını bütün ağırlığıyla devam ettirmesine rağmen var olan tartışmalar, hem bir çıkmazı, hem de bir arayışı anlatıyor!

Öte yandan devlet, bir yandan İmralı'da belli bir “görüşme sürecini” devam ettirirken, yani “çözüm” yönünde belli işaretler verirken, bir yandan da “Güvenlik tedbirlerini” geliştirmekten de geri durmamaktadır. Diğer sömürgeci devletlerle artan görüşme trafiği, Güneye askeri müdahale tezkeresinin yenilenmesi doğrultusunda atılan adımlar ve “içte” aralıksız devam eden operasyonlar, bunlardan sadece bir kaç örnek olarak sayılabilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aslında bu, bir çelişki değildir. Birbirini tamamlayan unsurlardır. Öyle de olsa yine de bir açmazı, resmi çizgi ve pratikte, aynı anlama gelmek üzere çıkmazda ısrarı, “politik çözüm” konusundaki tereddüt ve ikiyüzlülüğü yansıtmaktadır.

PKK açısından da açmazlar, paradokslar var. TC'nin esnemez ve kendisini düzenlerine kabul etmedeki açmaz ve sindirimsizliği, PKK'nın var olan çizgi ve programını sayısız kez açmazla karşı karşıya bırakmıştır. Bazı bazı TC'nin “Akil adamları”, “1999-2004 yılları, bizim için büyük bir fırsattı, bu dönemde bazı adımlar atılsaydı, PKK sorunu büyük ölçüde çözüldü, ama bu fırsat değerlendirilmedi” derlerken, bir yandan TC'nin açmazını, aynı zamanda da PKK resmi çizgisinin açmazını anlatıyorlardı.

TC, en sıradan istem ve düzene bağlanma istelerini reddederken PKK resmi çizgisini zora sokuyor, buna karşılık özünde devrimci olan Kürt halk dinamiğinin daha da radikalleşmesine etkide bulunuyordu. Sayısız kez ortaya çıktığı gibi, Kürt halk direnişi ne TC'nin düzen sınırlarına, ne de İmralı çemberine sığmaktadır, her ikisini de aşan özellikler taşımaktadır. Bunun en somut örneği Habur karşılaşmasıdır. Elleriinde “**Türkiye demokratik ulusunun bir parçası olma**” kararıyla gelen grubu, “**Zafer**” heyecanı ve coşkusıyla algılamıştır. Bu algılayış ve kutlayış, hem “**Açılımın**” sonunu getirmiş, hem de “**Demokratik Türkiye ulusu**” safatasının iflasını belgelemiştir!

Bugün özünde, TC'nin resmi çizgisinin açmaz ve paradokslarını etkin bir biçimde tartışma konusu yaptıran da anılan bu Kürt halk dinamiğinden başka bir şey değildir!

Bu dinamik, hem TC'yi “çözümüne” zorlayan etken, hem de en büyük korkusudur! Korkuları, “**ya atılacak adımlar işe yaramazsa**” noktasında düğümlenmektedir!

Bu devrimci dinamik, İmralı'nın en temel ve büyük “kozu” niteliğindedir! İlginçtir, bu dinamik, tek kişiye dayalı Öcalan iktidar sisteminin daha da derinleşmesinde kullanılan en temel güç kaynağıdır! Bu da anılan dinamiğin paradoksudur!

Bütün bu paradokslar birlikte değerlendirildiğinde “**Bir şey çıkar mı**” sorusunun yanıtı da önemli ölçüde açığa çıkmış olur!

5 Ekim 2010

“Habip ve Ümit’in göz bebeklerindeki dünyayı kuracağız!”

Merhaba dostlar, yoldaşlar;

Hepinizi Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nden tüm devrimci coşkumuzla selamlıyoruz. Düzen kendi açmazlarından çıkabilmenin yolunu, her zaman faturayı işçi-emekçilere keserek, onları peşinden sürükleyerek bulmuştur. İnsanlık dışı sömürüye ve sefalet koşullarına karşı kurtuluşun tek yolu olan işçi-emekçilerin ayağa kalkmasını sağlayacak, onlara yön gösterecek öncüleri düşmana korku salmıştır her daim. Çünkü burjuvazi kendi geleceğini, sonunu görmektedir onların gözlerinde. Ayağa kalkmış milyonların gücünün nelere kadir olduğunu görüp korkmaktadır. Tek başına da kalsa başı dik olanların gözlerinde...

Bu yüzden, “içeriye kontrol altına almadan, dışarıyı kontrol altına alamayız” deniyordu 11 yıl önce. İşçi-emekçilerin öncülerinde cisimleşen, hayat bulan sınıf kini ve proleter iradeye çarptı, bu kontrol altına alma çabası. Ölümün karşısında halaya duranlar haykırdılar hep bir ağızdan “Hayata Dönüş” operasyonunun provası karşısında: Sizin vaat ettiğiniz kapitalist hayata dönmeyeceğiz diye. Teslim olmadılar. Nasıl yaşadılarsa el ele, omuz omuza, yârin yanağından gayrı paylaşarak her şeyi ve yürekleri mücadelenin ateşiyle beslenerek, öyle de kucakladılar ölümü, yarına giden yolda bir adım öne çıkıp yolu aydınlatarak.

11 yıl öncesinden bugün akıllarda kalan ölüm değildir; aksine yaşamak ve yaşatmak için ne kadar direnilebileceğidir, iradedir, yaşama isteğidir. 11 yıl önce sermayenin başkentinde “hayata” döndürülmeye çalışılanlar için inşa edilmiştir bu duvarlar. Duvarların her iki tarafında da sınıf çatışması sürmektedir, sınıflar var olduğundan beri. Fabrikada, sokakta, okulda... Nasıl iki sınıfın iradesi çarpışıyorsa göğüs göğüse; öyle çarpışmaktadır Sincan’da dört duvar arasında da.

Sınıf çatışmasının keskinleştiği, işçi sınıfının lehine bir seyir izlediği bir yerde tutuklamalarla da karşılaşılacaktır. Sınıf mücadelesi bugün sermayenin başkentinde sınıf devrimcileri için Mamak Kültür-Sanat Festivali’nde Mamaklı işçi-emekçilerle buluşmak, işçi direnişleriyle nefes alıp vermektir. TEKELE direnişinde olduğu gibi. Ve her çabaya, başarıya cevap kelepçelerle verilmeye çalışılmaktadır. Ancak, her zaman olduğu gibi Sincan’a geliste de, buradan çıkışta da temel belirleyici sınıf mücadelesinin seyridir.

Bugün, bu seyri; UPS işçilerinin direnişi, tek başına da olsa direnmesini bilen işçi kardeşimiz, ablamız, anamız Türkan Albayraklar, tersaneler cehenneminde kendi elleriyle cenneti kurmak için kolları sıvayanların iradesi Zeynel Kızılaslanlar belirlemektedir. Bu sınıf mücadelesinin büyütülmesinden geçmektedir. Özgürlüğün, sömürsüz bir dünyanın ve zindanların yıkılmasının yolu...

“İçeri”de gözüyle değil, yüreği ve bilinciyle bakabilenler beyaz duvarlarda görecektir tüm bir direniş tarihini, işgalleri, grevleri, iradeyi. Bakamayanları saracaktır o dört, beyaz duvar. Ancak, yüreği ve bilinciyle geleceğe bakanların gözlerindeki kı kıllık boyayacaktır beyaz duvarları, kızıla.

11 yıl önce düşündüğü gibi yaşamayı bilen, sınıf çatışmasının doğru bildiği safında, proleter saflarda mücadele ederek yaşayanlar, yaşadıkları gibi de ölmeye mutluluğunu yaşadılar. Kimileri onlar için çok ağır bedeller ödediklerini söyledi. Ancak bahsettikleri sadece fiziki bedellerdi. Peki doğru bildiği gibi, düşündüğü gibi kendi sınıfının çıkarları için yaşamamanın bedeli çok

daha ağır değil midir?

Bir insan göz bebeğinde geleceğin çelik parıltısını taşıyarak yaşamının mutluluğunu hangi ihtişama, hangi mülkiyete, burjuva mutluluğuna değişebilir? Hem de bunu, insanın en doğal davranışı görerek. 11 yıl önce bu sorulara verilen cevapları dost düşman gördü, yaşadı. Aynı cevapları vereceklerle, omuz omuza el ele kucaklayacağız geleceği. Habip ve Ümit’in göz bebeklerindeki dünyayı kuracağız.

Devrimci selamlarla...

Onur İnce

Sincan 1 No’lu F Tipi Cezaevi

Devrimci sosyalist basın Arınçlar’ın yüreğine korku salmaya devam edecek!

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti’nin düzenlediği Babıali Şenliği’nin üçüncüsü kısa bir süre önce gerçekleştirildi. Şenlikte gazetecilerin karşı karşıya bulunduğu birçok sorun gündeme geldi. Öne çıkan konulardan biri de tutuklu ilerici, devrimci ve sosyalist gazetecilerin durumuydu.

Şenlikte konuşan TGC Genel Başkanı Orhan Erinc, birçok gazetecinin hala parmaklıklar ardında bulunduğunu, Avrupa ülkeleri arasında en fazla gazetecinin cezaevlerinde yattığı ülkenin Türkiye olduğunu, bu konuda AKP hükümetinin çözüm üretmesi gerektiğini ifade etti. Erinc’in ardından kürsüye çıkan Bülent Arınç ise, Erinc’in, ‘birçok gazeteci cezaevinde yatıyor’ sözlerine göndermede bulunarak devrimci-sosyalist basına kinini kustu.

Gazeteciler hakkında 5 bin ya da 10 bin açılmış dava bulunduğunu söyleyen Arınç şöyle devam etti: “Gazeteci kimliği ile hakkında dava açılanlar var. Yargılaması devam edenler var. Bu konuda Adalet Bakanlığı Hukuk İşleri Genel Müdürlüğü’nden aldığım neticelere göre, sıfatı gazeteci olmakla birlikte ifade ve düşünce ile hiç alakası olmayan suçlardan yatanlar da var. Ama sıfat olarak gazeteci sıfatı taşıyıp cezaevinde yatanların birkaç yüz olduğunu söyleyeyim.”

Arınç devrimci-sosyalist basına duyduğu kini gizlemeyerek şöyle devam etti: “Böyle bir gazete Türkiye’de çıkıyor mu diye hayret ettim. Sordum, soruşturdum. Bunlar piyasa da satılmıyor. Bunlar belli amaçlarla çıkarılıyor ve dağıtılıyor. Amaç propagandadır. Şu veya bu örgütün propagandasını yapmak için devletin her kurumuna küfretmeyi, Türkiye de zalimlerin, düşmanların yönetiminde olduğu söylemlerini kullananlar var.”

Bülent Arınç yaptığı bu konuşma ile AKP hükümetinin basın özgürlüğüne ilişkin gerçek düşüncesini de tüm açıklığı ile ortaya koymuş oldu. AKP, hükümet olduğundan bu yana bir yandan basın özgürlüğünden dem vurdu. Öte yandan devrimci-sosyalist basına yönelik ekonomik-sosyal-hukuksal terörü katmerleştiren düzenlemelerin altına imza attı. Bir yandan da dağıtım tekellerinin devrimci-sosyalist basına yönelik ambargosunu hararetle destekledi.

AKP bununla da yetinmedi. Türk devletinin tarihinde bile az görülür kapatma ve sansür uygulamalarına imza attı. Örneğin sadece 2005 yılında 319 ilerici ve devrimci basın çalışanı gözaltına alınmış ve tutuklanmıştır. Halen cezaevlerinde binlerce devrimci basın emekçisi bulunmaktadır. Yine 2009 yılında suç işlediği gerekçesiyle 785 devrimci basın çalışanı hakkında dava açılmış, 7,5 milyon liralık tazminat talep edilmiştir. Tüm bu rakamlar ve devam eden hukuk terörü, devletin düşünce özgürlüğünü sadece sermaye basınına tanıdığını, devrimci sosyalist basına ve çalışanlarına ise işkence, baskı, cezaevleri ve ağır para cezalarını reva gördüğünü kanıtlamaktadır.

Bülent Arınç gibi devlet görevlileri, baskı, sansür ve terörle ayakta tuttıkları burjuva sınıf iktidarına karşı gerçeğin diliyle konuşan devrimci basını doğal olarak düşman sayıyorlar. Çünkü burjuvazinin iktidar olduğu bu düzende, devrimci basın çalışanlarını demir parmaklıkların ardına göndermek devletin değişmez politikasıdır.

Bülent Arınç’ın devrimci sosyalist basına yönelik düşmanlığının elbette ki sınıfsal bir mantığı var. Ona göre, kelle-kulak avcılarının kirli icraatlarını teşhir eden, kirli savaşı bütün yönleriyle haberleştiren, Kürt halkının özgürlük mücadelesini manşetine taşıyan, işçi ve emekçilerinin hak ve özgürlük mücadelesine ışık olan devrimci basın çalışanlarının yeri cezaevleridir. Hatta onların yok edilmesi en doğru olandır. Bu nedenle “asmayalım de besleyelim mi” kafası Arınçlar’ın da kafasıdır.

Ülkemizde devrimci basın geleneği, Bülent Arınç ve hizmetinde olduğu sermaye düzenine karşı başeğmez bir direnişle yaratıldı. Kuşku yok ki, bundan sonra da bu gelenek sürecektir, Bülent Arınç türünden burjuva uşaklarının yüreğine korku salmaya devam edecektir!

Mücadele Postası

İzmir’de eylem

Alevi Yol Kültür Derneği İzmir’de 2 Ekim günü bir eylem gerçekleştirerek, zorunlu din dersinin kaldırılmasını talep etti.

Eski Sümerbank önünde toplanan kitle “Zorunlu din dersi istemiyoruz” pankartı açarak basın açıklaması gerçekleştirdi.

Alevi Yol Kültür Derneği Genel Başkanı İzzet Özketen tarafından yapılan basın açıklamasında, zorunlu din dersinin 30 yıldır okullarda okutulduğu söylenerek, bu durumun laikliğe aykırı olduğu belirtildi ve Türkiye’de sünni din inancının zorla öğretilmesine tepki gösterildi. Zorunlu din derslerinin insan haklarına aykırı olduğu, Türkiye’nin AİHM ve kendi yasalarınca mahkum edilmesi gerektiğini söylenen açıklamada, hiç kimsenin devlet zoruyla başka bir inancı öğrenmeye ya da seçmeye zorlanamayacağını vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İzmir

“Direnen işçilerden öğrenmeliyiz”

Direnış, birleşen işçi sınıfının birlikten doğan gücüdür. İşçiler haklarını ancak ve ancak direnerek elde edebilir. Bunun için de önce sağlam bir duruş ve deneyim gerekir.

Zafer, işçinin kendi ellerindedir.

Bir tarafta ÇEL-MER işçileri, bir tarafta TEKEL işçilerin büyük direnişı, diğer yanda direniş çadırını kurarak direnişe geçen kardeşimiz BETESAN işçisi Zeynel Kızılaslan arkadaşımız. Bu örneklerden öğrenmeliyiz. Ortak sorunları olan işçiler ortak bir mücadele yürütmelidir. Burjuvaziye karşı güçlerimizi birleştirmeliyiz.

Sonuç olarak onurlu bir yaşam ancak mücadeleyle olur.

Kölelik düzeni içinde standartların üstünde daha fazla verim istenen, ama standartların altında maaş alan, az işçi daha çok iş sistemiyle çalıştırılmak istenen işçi Hakan Tekiroğlu.

Tüm dünya işçilerine saygılarımla...

Aydınlı’dan bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Hasta tutsaklara özgürlük!

İstanbul

Devrimci ve ilerici kurumlar, 1 Ekim akşamı gerçekleştirdikleri yürüyüşle her geçen gün sayıları artan hasta tutsakların serbest bırakılmasını istedi.

Taksim Tramvay Durağı’nda bir araya gelen kurumlar, Türkçe, İngilizce ve Arapça “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” yazılı pankartlar arkasında Galatasaray Lisesi önüne yürüdüler.

Yürüyüşün sonunda Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını kurumlar adına Artı İyme dergisinden Tigin Öztürk okudu. Öztürk, Erdoğan’ın “Şurada Diyarbakır Cezaevi var. (...) Türkiye’de işkence yok diye bas bas bağırlıyorken Diyarbakır Cezaevi’nin 5. koğuşundan gökyüzüne feryatlar, figanlar yükseliyordu” sözlerini hatırlattı.

“Seçimlere yatırım diye telaffuz edilen bu cümlelerde ifade edilen gerçekler bugün geçerliliğini kat be kat koruyor” diyen Öztürk, ülkenin her cezaevinde tutsakların sessiz sedasız öldürüldüğünü söyledi. Son 10 yılda 1659 tutsağın cezaevlerinde nasıl öldüğünü sordu. Öztürk, “Tutsakların hayatı riyakarların seçim yatırımlarının malzemesi olmayacak kadar değerlidir. AKP hasta tutsakları katletmenin bedelini er ya da geç ödeyecektir.” dedi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, cezaevlerinde tutuklu bulunan hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için her hafta çarşamba günü yapacağı eylemlerin ilkinin 6 Ekim günü gerçekleştirdi. İHD İstanbul Şubesi üyeleri Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek Taksim Meydanı’na yürüdü. İHD burada 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi.

İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu adına basın açıklamasını yapan Sevim Kalman, lenf kanseri olan Nurettin Soysal’ın sağlık durumuna dikkat çekti. Soysal’ın İstanbul’a gitmesi için kendisinin ve götüren personelin uçak biletlerinin ailesi tarafından karşılanmasının istendiğini belirtti.

Adana

Adana’da hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle devrimci, demokrat kurumların yaptığı eylemlerden biri 2 Ekim günü İnönü Parkı’nda gerçekleştirildi.

Açıklamada, cezaevlerinde yaşanan hak ihlallerinden bahsedildi. Hasta tutsakların tedavisinin engellenmesinden ötürü ölüme bir adım daha yaklaştırıldığının dile getirildiği açıklamada, çetecilerin, Ergenekoncuların, rüşvet alma gibi yüz kızartıcı suçlarla içeride bulunanların en ufak sağlık sorununda serbest bırakıldığı belirtildi. Bununla beraber durumu acil hasta tutsakların bile bile ölüme terk edildiği anlatıldı.

İzmir

İHD İzmir Şubesi’nin, Eski Sümerbank önünde yaptığı basın açıklamasında 2009 yılı içinde 39, 2010 yılının ilk yedi ayında ise 25 hasta tutsağın sağlık hakkının ihlal edildiği, insan onuru ile bağdaşmayan uygulamalara maruz kaldığı belirtildi. Mevcut yasalara göre ceza ertelemesi gereken çok ağır 38 hasta tutsağın ölümü beklediği söylendi.

ATK’nın bilimsellikten ve tarafsızlık ilkesinden uzaklaşarak siyasi kararlar aldığıın altını çizildiği açıklamada şunlar söylendi: “*Tedavi edilmesi halinde sağlığına kavuşabilecek olan Abdullah Akçay, öleceği konusunda rapor verilen insan hakları savunucusu Rıdvan Kızgın ve şu an ölümü bekleyen Nurettin Soysal hakkında vermiş olduğu kararlar, bunu net bir şekilde bir kez daha gözler önüne sermiştir.*”

Kızıl Bayrak / İstanbul – Adana - İzmir

Cumartesi Anneleri kayıplarını sordu

Cumartesi Anneleri, oturma eylemlerinin 288. haftasında Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek, gözaltına alındıktan sonra kendilerinden haber alınamayan kayıpların akıbetini sordular.

2 Ekim günü yapılan eylemde “Failleri belli kayıplar nerede” pankartı açıldı. Kayıp yakınlarından Döndü Ergün basın açıklaması öncesinde yaptığı konuşmada devletin “terörist” dediği çocuklarının terörist değil, özgürlük savaşçıları olduğunu belirtti. Ergün, barışın gelmesi, kardeş kanının dökülmemesi için herkesin elini taşın altına koyması gerektiğini ifade etti.

Konuşmanın ardından basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Komisyon adına Fadik Temizyürek okudu. “288 haftadır buradan yetkililere, gözaltına alındıktan sonra kendilerinden haber alınamayan evlatlarımıza, eşlerimize, babalarımıza, annelerimize, kardeşlerimize ne oldu diye soruyoruz” diyen Temizyürek, 15 Ekim 1995 günü Van’ın Başkale Köyü’nde kaybedilen 4 köylünün akıbetini sordu. Operasyon sırasında askerler tarafından gözaltına alındıklarına ve helikopterle Hakkari Geçitli Karakolu’na getirildiklerine tanıklık edenler olduğu halde 15 yıldır faillerinin bulunmadığını ifade etti. Temizyürek, basın açıklamasının sonunda şunları söyledi: “*Başbakan Erdoğan’a sesleniyoruz, Beşir Sayın, Haydar Yılmaz, Yusuf Aktaş, M. Emin Yılmaz’a ne oldu? Geçitli karakolun’da ne yaptılar onlara? Bu sorularımızın cevapları arşivlerinizde, kozmik odalarınızda mevcut*”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İstanbul

**Üniversiteler
düzenin baskı ve
terör ablukasında!**

**Bu abluka
dağıtılacak!**

